പ്രബന്ധമഞ്ജരി.

മുഖവുര.

ഇക്കാലത്ത് ഓരോ പരീക്ഷകളിൽ വിജയം പ്രാപിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ക്രമേണ പ്രയാസം വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നാണല്ലൊ പരക്കെയുള്ള സംസാരം. ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രയാസങ്ങളിൽ, വിദ്യാൎത്ഥികളെ സഹായിക്കേണ്ടതിന്നായി, കാലാവസ്ഥയനുസരിച്ച് ഉപകാരപ്രദങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ സന്തോഷിപ്പാനുള്ളതാണ്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, 'മലയാളം ഗദ്യമെഴുത്തു ശ്ലോകത്തിൽ കഴിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു' വന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, ആ സംഗതിയിൽ വിദ്യാൎത്ഥികളെ സഹായിക്കേണ്ടതിന്നായി പുസ്തകങ്ങളുണ്ടാകേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ, മലയാളഭാഷയിൽ മാതൃകയായി സ്വീകരിക്കേണ്ടുന്ന വാചകവും പ്രബന്ധരീതിയും ഏതെന്നോ ആരുടേതെന്നോ ഇതേവരെ തീൎച്ചപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ പെട്ടെന്ന് എന്തെങ്കിലും പ്രവൎത്തിപ്പാൻ ധൈൎയ്യമുണ്ടാകുന്ന കാൎയ്യം അത്ര എളുപ്പമല്ല. എങ്കിലും, ആവശ്യം ഒരു ഭാഗത്തും ആ ആവശ്യത്തെ നിവൎത്തിപ്പാനുള്ള പ്രയാസം മറെറാരുഭാഗത്തും തെളിഞ്ഞു കാണുമ്പോൾ, ഇനി എന്താണ് വേണ്ടത് എന്നുള്ളതിനെപ്പററി ചിന്തിക്കുക സാധാരണയാണല്ലൊ. അങ്ങിനേയുള്ള ഒരാലോചനയുടെ ഫലമായി, ഓരോ പ്രബന്ധം കിട്ടുവാൻവേണ്ടി ഞാൻ മഹാന്മാരോട് അപേക്ഷിക്കയുണ്ടായി. ഇതിൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ഒന്നൊഴികെയുള്ളതെല്ലാം എന്റെ അപേക്ഷാനുസരണം കിട്ടീട്ടുള്ളതിൽ പെട്ടവയാകുന്നു.

എന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു പ്രബന്ധം തന്നിട്ടുള്ള ഭാഷാപോഷണതല്പരന്മാരായ മഹാന്മാൎക്കു ഞാൻ മനഃപൂൎവ്വം വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഇതിൽ വല്ല മാററമൊ മററൊ വരുത്തേണമെന്നു് ആൎക്കെങ്കിലും തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ ദയാപൂൎവ്വം വിവരമറിവുതരുന്നതായാൽ, അതിനെപ്പററി കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി ചിന്തിച്ചു വേണ്ടതു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതാകുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ
1085 ഇടവം 4-ാനു- } സി. ഡി. ഡേവിഡ്.

പ്രബന്ധമഞ്ജരി.

തൃശ്ശിവപേരൂർപൂരം.

പൂരം എന്ന പദം, പൂരം നക്ഷത്രത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഓരോ തിഥികളിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ആഘോഷങ്ങൾക്കു, ഗുരുവായൂർ ഏകാദശി, വഷ്ണൂരഷ്ടമി, എന്നിങ്ങിനെയുള്ള നാമങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ, പൂരംനക്ഷത്രദിവസം നടത്തപ്പെടുന്ന കാഴ്ചകൾക്ക്, ആറാട്ടുപുഴെപൂരം, ചേർത്തലപൂരം, തൃശ്ശിവപേരൂർപൂരം എന്നിപ്രകാരമുള്ള സംജ്ഞകൾ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലുള്ള മററനേകസാരസംഗതികളുടെ എന്നപോലെതന്നെ, തൃശ്ശിവപേരൂർപൂരത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ആഗമവും ദുർഗ്രാഹ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. തിരുവാലത്തൂര് ഉത്സവംമുതലായ ആഘോഷങ്ങളാൽ ഉല്ലാസഭരിതന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരെ, കൃഷ്ണനദീതീരത്തിൽനിന്നു മലയാളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നതിന്നുശേഷം, (അവരുടെ സന്തോഷത്തിന്നായി) തത്തുല്യമായ ഒരു ഉത്സവം, പെരുമനം ഗ്രാമസങ്കേതത്തിലുൾപ്പെട്ട ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തുടങ്ങുന്നതിന്നും, ആറാട്ടുദിവസമായ പൂരം നക്ഷത്രത്തുന്നാൾ എല്ലാ ദേവന്മാരേയും, ആറാട്ടുപുഴക്ക് എഴുന്നെള്ളിച്ച് അതിമനോഹരമായ ഒരു കാഴ്ചനടത്തുന്നതിന്നും നിശ്ചയിച്ചു എന്നും, ഇപ്പോൾ, തൃശ്ശിവപേരൂർ നടത്തിവരുന്ന പൂരം, പിന്നീട് ഏതോ കാരണത്താൽ, അതിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞു, തൃശ്ശിവപേരൂർ ശ്രീമൂലസ്ഥാനത്തുവച്ചു നടത്തുന്നതിന്നു സംഗതിയായതാണെന്നും, മററമുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ എത്രമാത്രം വിശ്വാസയോഗ്യമാണെന്നു നിർണ്ണയിപ്പാൻ തൽക്കാലം അസാദ്ധ്യമായിതീർന്നിരിക്കുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർപൂരം തുടങ്ങിച്ചതു 981-ൽ തൃശ്ശിവപേരൂർനിന്നും തീപ്പെട്ട വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ പൂരം തുടങ്ങിയത് ഏതു കാലത്തായാലും (ഏതാനും കാലത്തെ പൂരങ്ങളുടെ സ്വഭാവംനോക്കിയാൽ) ഓരോരോ കാലങ്ങളിലായി അതിന്ന് അനേകം മാററങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. വടക്കുംനാഥക്ഷേത്രത്തോടടുത്തുള്ള കൊക്കറണിയിൽ, ഇപ്പോൾ പൂരദിവസം കാണുന്നതിലധികം ദേവന്മാരെ, ആറാട്ടിന്നായി മുൻകാലങ്ങളിൽ എഴുന്നെള്ളിച്ചിരുന്നു. കാലാന്തരത്താൽ ഓരോ കാരണംമൂലം ഓരോന്നായി കുറഞ്ഞ്, ഇപ്പോൾ 9 പൂരങ്ങൾ മാത്രമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. പൂരം എഴുന്നെള്ളിക്കുന്നതിന്റെ ക്രമത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അവയുടെ പേർ പറയുന്നതായാൽ ൧. കണിമങ്ങലം. ൨. ചെമ്പുക്കാവ്. ൩. കാരമുക്ക്. ൪. ലാലൂര്. ൫. ചൂരക്കോട്ടുകാവ്. ൬. അയ്യന്തോൾ. ൭. നെതിലക്കാവ്. ൮. പാറമേക്കാവ്. ൯. തിരുവമ്പാടി എന്നിവയാകുന്നു. പൂരത്തുന്നാൾ പകൽ, ഓരോ പൂരവും അതാതുക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്ന് എഴുന്നെള്ളിച്ച് വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രസമീപത്തെത്തി, അധികമായ വാദ്യഘോഷങ്ങളോടെ ക്ഷേത്രത്തിന്നുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച്, വലംവെച്ച് തെക്കേഗോപുരം കടന്നു പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങുകയും, മേൽപ്രകാരംതന്നെ രാത്രിയും, ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് കൊക്കറണിയിൽ ആറാട്ടുകഴിച്ച് തിരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഓരോപൂരങ്ങളും ഇത്ര സമയംകൊണ്ട്, ഇന്നിന്നസ്ഥലങ്ങളിൽകൂടി, ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു കേറുകയും അവിടെനിന്ന് ഇറങ്ങുകയും മററം ചെയ്യേണമെന്നു നിൎണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, അതിന്നു വിരോധമായി, ആരെങ്കിലും എപ്പോഴെങ്കിലും പ്രവൎത്തിപ്പാനുത്സാഹിച്ചാൽ, വലിയകലാപത്തിന്നിടയാകുന്നതും ആകുന്നു.

പൂരങ്ങളിൽ പ്രധാനങ്ങളായ പാറമേക്കാവും തിരുവ

മ്പാടിയും തമ്മിലുള്ള മത്സരം പ്രസിദ്ധമാണ്. ആനകൾ എണ്ണത്തിൽകൂട്ടുന്നതും ഒന്നായി അധികം കതിനവെടികൾ വെക്കുന്നതും, പൂരത്തിന്നു യോഗ്യതവരുത്തുന്ന സംഗതികളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ, ഓരോ ഭാഗത്ത് അമ്പതും ചിലപ്പോൾ അധികവും ആനകളെ എഴുന്നെള്ളിക്കുകയും, ആയിരത്തിലധികം കതിനവെടികൾ ഒന്നായി വെക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള മത്സരംഹേതുവായി, ചിലകൊല്ലങ്ങളിൽ, വലിയകലാപങ്ങൾക്കു കാരണമാകയും, കാണികൾക്കുകൂടി ചിലപ്പോൾ അപായംനേരിടുകയും ചെയ്തതിനാൽ, പാറമേക്കാവിന്നും തിരുവമ്പാടിക്കും ൧൫ വീതം ആനകളിൽ കവിയാൻ പാടില്ലെന്നും, ചെറുപൂരങ്ങൾക്കു ൧൪ വീതം ആനയിൽ അധികമായിക്കൂടാ എന്നും, ഒരിക്കൽ ഒരുന്നൂറിലധികം കതിനവെടിവെക്കപ്പെടറിയാ എന്നും, സൎക്കാരിൽനിന്നു നിശ്ചയംചെയ്തു. എങ്കിലും, പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിച്ചതോടുകൂടി മത്സരത്തിന്നും പരിഷ്കാരംകൂടുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഓരോഭാഗക്കാരും തങ്ങളുടെപൂരം മെച്ചമാക്കുവാൻ ഉള്ള ശ്രമം ഇന്നും അസാമാന്യമായി ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. പൂരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ കണ്ടറിയുന്നതല്ലാതെ, വൎണ്ണിച്ചനുഭവപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു മൌഢ്യമാണെന്നാകുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം. പൂരദിവസം 'പ്രഭാതാൽ പ്രഭൃതി' ഇടവിടാതെ മുഴങ്ങുന്ന കതിനവെടികളേയും, പഞ്ചവാദ്യാദിഘോഷങ്ങളോടുകൂടി ബ്രഹ്മസ്വാമഠത്തിൽനിന്നുള്ള തിരുവമ്പാടിപ്പൂരത്തിന്റെ വരവിനേയും, മാരാന്മാരുടെ പാടവംപ്രദശിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള പാറമേക്കാവുകാരുടെ എലിഞ്ഞിത്തറക്കലെ പാണ്ടിമേളത്തേയും, നാനാരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും വന്നുചേൎന്നിട്ടുള്ള വിവിധവേഷധാരികളായ അനേകായിരം ജനങ്ങളേയും, വാണിജ്യത്തിന്നായി രാജവീഥിയുടെ ഇരുഭാഗങ്ങളിലും മററും ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള വിവിധസാധനസമൃദ്ധിയേയും, രാത്രിയിൽ ഇരുഭാഗക്കാരും അഹമഹമികയാ

കത്തിക്കുന്ന വെടിക്കെട്ടുകളേയും, ശരിയായി വൎണ്ണിപ്പാൻ ഒരുത്തന്നും സാധിക്കുന്നതല്ലെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പായി പറയാം.

പൂരത്തിന്റെ സ്വഭാവം പൂൎണ്ണമായി ഗ്രഹിപ്പാൻ ഇതു പോരെന്നും, അധികം ഗ്രാമ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നും മററും പറയുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരോട്, വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ പൂരപ്രബന്ധമെന്ന പുസ്തകം, പൂരത്തിന്നു വന്നുചേരുന്ന നാനാജാതിയരായ ജനങ്ങളേയും അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ സ്വഭാവാദിഅവസ്ഥകളേയും പൂരത്തിന്നുള്ള മാഹാത്മ്യത്തേയും ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്ന് എത്രയും ഉപയുക്തമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വാസനാകവിയായ ആ നമ്പൂരിപ്പാടെന്നപോലെ, ആരും പൂരത്തെ വൎണ്ണിച്ചിട്ടില്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരം ഹേതുവായിട്ടു കേരളത്തിന്നു പൊതുവിലും, തൃശ്ശിവപേരൂരിന്നു പ്രത്യേകിച്ചും, അവിതൎക്കിതമായ ഒരു പ്രശസ്തി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും അതു കല്പാന്തംവരെ നിലനില്ക്കുന്നതും ആകുന്നു.

സി. ഗോദവൎമ്മൻ തിരുമുൽപ്പാട്.

തൃപ്പൂണിത്തുറ

അത്തച്ചമയമഹോത്സവം.

കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തിൽ, 'അത്തച്ചമയം' എന്നു പ്രസിദ്ധമായ ഒരു മഹോത്സവം ആണ്ടുതോറും നടന്നുവരുന്നതിനെപ്പററി കണ്ടോ കേട്ടോ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവരായി മലയാളികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അധികംപേർ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ മഹോത്സവത്തിന്റെ ആഗമത്തെപ്പററി പലരും പലവിധത്തിൽ പറഞ്ഞുവരുന്നതായിട്ടാണ് കേൾക്കുന്നത്.

തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിൽപെട്ട കാക്കനാട്ടിന്നടുത്ത തൃക്കാക്കരെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ആറാട്ടടിയന്തിരത്തിന്നായി, പണ്ട് അമ്പത്താറ രാജാക്കന്മാരും എഴുന്നെള്ളുക പതിവുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ആ ഉത്സവത്തിന്നു കൊച്ചി മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പരിവാരസമേതം ആഘോഷപൂർവ്വം എഴുന്നെള്ളിവന്നിരുന്നതിന്റെ ഓൎമ്മക്കായിട്ടാകുന്നു ഇതു നടത്തിവരുന്നത് എന്നു ചിലരും, അമ്പത്താറ രാജാക്കന്മാരും ഒരുമിച്ചുചേൎന്ന്, നടത്തിവരുന്ന സഭസ്സിന്നായി എത്തുന്ന രാജാക്കന്മാരെ എതിരേൽക്കുവാനുള്ള പുറപ്പാടാകുന്നു എന്നു മററുചിലരും, രാവണവധംകഴിഞ്ഞു ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ അയോദ്ധ്യാരാജധാനിയിൽ ചെന്നുചേൎന്നതിന്നുശേഷം പട്ടണപ്രവേശം ചെയ്തദിവസം ഏതെന്നറിയേണ്ടതിന്നായി, സൂര്യകുലജാതന്മാരായ പെരുമ്പടപ്പിൽ മഹാരാജാക്കന്മാർ നടത്തിവരുന്ന ഒരു ഉത്സവമാണിതെന്നു വേറെ ചിലരും, ആദികാലത്തിൽ കൊച്ചിരാജകുടുംബം, കണയന്നൂർ, കൊച്ചി, കരിക്കാട്, വെള്ളാരപ്പിള്ളി എന്നിദിക്കുകളിൽ താമസിച്ചിരുന്നതിന്നുശേഷം, തൃപ്പൂണിത്തുറ വിശേഷമായ കോവിലകം പണിയിച്ച്, ആ കോവിലകത്തു കുടുംബസഹിതം താമസിക്കുന്നതിനു് എത്തിയ ശുഭദിവസത്തിന്റെ ഓൎമ്മക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ആഘോഷമാണെന്ന് ഇതരന്മാരും സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഏതൽസംബന്ധമായുള്ള ഇതിഹാസം ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, ഈ ആഘോഷം നടത്തുന്നതിന്നു കൎത്തവ്യമുള്ള കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിലെ പ്രബലമായ വിശ്വാസം, മേല്പറഞ്ഞതിൽ ഒന്നാമത്തേതിനെ അവലംബിച്ചിരിക്കകൊണ്ട്, നമുക്കും അതിനെത്തന്നെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എടുക്കാം.

ചിങ്ങമാസത്തിൽ നാം ആഘോഷിക്കാറുള്ള ആ തിരുവോണത്തിന്നു മുമ്പുവരുന്ന അത്തത്തുനാൾ ആ

‘അത്തച്ചമയമഹോത്സവം’ ഇവിടെ നടത്തിവരുന്നു്. ഈ മഹോത്സവപ്രദർശനസ്ഥലമായ കോട്ടയ്ക്കകത്തുള്ള മതിലുകളെല്ലാം അതിന്നുമുമ്പായി വെള്ളവലിച്ചു വെടിപ്പാക്കിത്തുടങ്ങും. റോട്ടുവഴികളെല്ലാം, വെള്ളിത്തകിടുകൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ടിരിക്കയോ എന്നു തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ, വെളുത്ത മണൽകൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ടിരിക്കും. വഴിയുടെ ഇരുഭാഗങ്ങളിലും നാട്ടിയിരിക്കുന്ന മുളങ്കാലുകളിൽ അലങ്കാരാർത്ഥം കെട്ടിയിരിക്കുന്ന തോരണങ്ങൾ, കൊടികൾ, മുതലായവ കാററത്തു് ഇളകുന്നതു കണ്ടാൽ, ഈ ഉത്സവദർശനാർത്ഥം ജനങ്ങളെ ആ സ്ഥലത്തേക്കു കൈകാട്ടി വിളിക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഈ സ്തംഭങ്ങളുടെ അടിയിലും ‘ഘോഷയാത്ര’ പോകുന്ന അങ്ങാടിത്തെരുവിലും (ഇംഗ്ലീഷുപട്ടാളക്കാർ ‘അററൻഷൻ’ എന്ന നിലയിൽ നില്ക്കുന്നതുപോലെ) കുലവാഴകൾ ഇരുഭാഗവും നിരത്തി കെട്ടിയിരിക്കും. ഈ രാജകുടുംബത്തിലെ തമ്പുരാട്ടിമാർ ആ ഘോഷം കാണ്മാൻ വന്നുനില്ക്കുന്ന മാളികകളെല്ലാം വളരെ വിശേഷമായി അലങ്കരിച്ചിരിക്കും. ഈ അലങ്കാരങ്ങളെല്ലാം നേരെയാക്കി കഴിയുമ്പോഴെക്കും നിശയും വന്നു കഴിഞ്ഞു. അതോടുകൂടി പിറേറദിവസത്തെ ബ്രാഹ്മണസദ്യയുടെ തിക്കും തിരക്കും ആരംഭിക്കും.

സദ്യക്കു വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു ഏല്പിക്കുന്നതിന്നു് ഏററിട്ടുള്ളവർ സാമാനങ്ങളെടുപ്പിച്ചു്, ഊട്ടുപുരയിൽ (ഇതിന്നായി നിയമിച്ചിട്ടുള്ള അധികാരിയുടെ അടുക്കൽ) ചെല്ലുന്ന ലഹളയായി. അവിടേയുള്ള അധികാരികൾ സാമാനങ്ങൾ ഏററുവാങ്ങി അവയെല്ലാം കണക്കെഴുതി അവയെ മടപ്പിള്ളിക്കാരുടെ കയ്യിൽ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും, വിഭവങ്ങളെപ്പററിയും മററും, അവർ തമ്മിൽ തക്കിക്കുന്നതും, ചിലർ ആവക പ്രവൃത്തികൾക്കായി തങ്ങളുടെ കൂട്ടരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതും കാണാ

ത്തക്കം ഒരു തിരക്കുതന്നെയാണ്. ഇങ്ങിനെ ഓരോരുത്തർ അവരവരുടെ ജോലികൾ നോക്കിക്കൊണ്ടും അധികാരികൾ അതാതു ദിക്കിൽ വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ശരിയായി നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് അറിവാനായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ, ഇതാ കിഴക്കുദിക്കിൽ ഒരു പ്രകാശം കാണപ്പെടുന്നു. വളരെക്കാലമായി ശത്രുഭയം കൂടാതെ സമാധാനത്തോടിരിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിൽ, പൊടുന്നനെ ശത്രുക്കൾ കടന്നു ലഹളകൂട്ടുമ്പോൾ, ആ ലഹളക്കുള്ള കാരണം എന്താണെന്നറിവാൻ രാജാവു തന്റെ അനുചരന്മാരെ അയച്ചതിന്നുശേഷം, വിവരം അറിവാൻ താൻതന്നെ മാളികമുകളിലേക്കു കയറിവരാറുള്ളതുപോലെ, പതിവില്ലാത്ത ഈ ലഹളക്ക് ഇന്നു കാരണമെന്താണെന്നറിവാനായിട്ടോ എന്നു തോന്നുമാറു, സൂര്യൻ, രശ്മികളാകുന്ന തന്റെ പുരോഗാമികളെ അയച്ചതിന്നുശേഷം, താൻതന്നെ ഉദയാദ്രിയുടെ മുകളിൽ കേറിനിന്നു നാലുപുറവും നോക്കിത്തുടങ്ങി.

അത്തച്ചമയദിവസമായി. മഹാരാജാവു് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു, പള്ളിക്കുറുപ്പുണന്നു നീരാട്ടുകുളിയുംകഴിഞ്ഞു, തന്റെ കുലദൈവത്തെ വന്ദിപ്പാനായി തൃപ്പൂണിത്തുറ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കുള്ള പുറപ്പാടുതുടങ്ങി. പരദേവതാർച്ചനംകഴിഞ്ഞു വേണ്ടും വിധംവഴിവാടുകളും കഴിച്ചതിന്നുശേഷം, ചമയുവാനുള്ള ആരംഭമായി. ഈ സമയമായപ്പോഴേക്കും, പഞ്ചസാര വച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് ഉറുമ്പുകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി പോകുംവണ്ണം, ഈ ആഘോഷത്തെക്കണ്ടു കൊണ്ടാടുന്നതിന്നായി നാലുപുറത്തുനിന്നും കോട്ടയ്ക്കകത്തേക്ക് ആളുകൾ വന്നുതുടങ്ങി. ഇവരിൽ ചിലർ ഓരോ പണികളെ നോക്കി അതിശയിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ദിക്കിൽതന്നെ നിൽക്കും. മറ്റുചിലർ, എല്ലാദിക്കും ചുററിനടന്നു കാണും. ഇതിന്നിടയിൽ ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ, അമ്പലത്തിന്റെ കിഴക്കേ നട

യിൽകൂടി തെക്കോട്ടുള്ള വഴിയേ പോയിത്തുടങ്ങും. ഇവർ എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്? എന്തായാലും ഇവരുടെകൂടെ നമുക്കും പോവുകതന്നെ. കുറച്ചു ദൂരംചെന്നാൽ, 'കളിക്കോട്ട' എന്നുപറയുന്ന സ്ഥലത്തു ചെല്ലും. അവിടെ ചുവപ്പുചകലാസ്സുകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞ് ഇടയ്ക്കിടെ വെള്ളികൊണ്ടു കെട്ടീട്ടുള്ള കാലുകളോടുകൂടിയ ഒരു കൂടാരവും അമ്പാരികളും രണ്ടുമൂന്നു ആനകളുടെപുറത്തു കയററിക്കെട്ടുന്നതു മാത്രമേ അപ്പോൾ കാണ്മാനുള്ളു. എങ്കിലും, കുറച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കും, ആനകളെയെല്ലാം മനോഹരമായി അലങ്കരിച്ചു കഴിയും. ഒരു വലിയ ആനയുടെ പുറത്തു കൂടാരവും വേറെ രണ്ടാനകളുടെ പുറത്ത് അമ്പാരിയും ഉണ്ടായിരിക്കും. പലതരത്തിലുള്ള കുഴലുകളോടുകൂടി (അവയെയെല്ലാം പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നുള്ള) ആളുകൾ ആനപ്പുറത്തു കയറും. കൂടാരത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു പട്ടാണി ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതോടുകൂടി ആനകൾ എഴുന്നേററുകഴിഞ്ഞു. വേറെ രണ്ടാനകളെ നെററിപ്പട്ടംമാത്രം അണിയിച്ചു നിൎത്തീട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഘോഷയാത്രയ്ക്കുള്ള അഞ്ചാനകളേയും യഥായോഗ്യം അലങ്കരിച്ച് അവയെ റോട്ടിലേക്ക് ഇറക്കിനിൎത്തും.

അപ്പോൾ, അതാ ഇടിമുഴക്കംപോലെ എന്തോ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. മഴക്കാറ കാണ്മാനുമില്ല. ആ ശബ്ദം വീണ്ടും കേൾക്കുന്നു. ഓഹോ! ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. അതു പീരങ്കികളുടെ ശബ്ദമാണ്. അതു ഘോഷയാത്ര പുറപ്പെടുവാനുള്ള സമയമായി എന്നു ജനങ്ങളെ അറിയിക്കുന്ന ഒരു അടയാളമാണ്. ഇനി നമുക്കും പുറത്തേക്കു കടക്കുകതന്നെ. കളിക്കോട്ടയുടെ തെക്കുപുറത്തുള്ള റോട്ടിൽ ചെന്നു നോക്കിയാൽ എന്തൊരു കാഴ്ചയാണ് നാം കാണുന്നത്! 'ശേഷമൊക്കെ വചിച്ചീടാൻ ശേഷനും പണിയായ്വരും' എന്നു പറയേണ്ടതായി വരും. പട്ടാ

ളക്കാർ, റോട്ടിന്റെ രണ്ടുഭാഗത്തും, വേലി കെട്ടിയതുപോലെ നിൽക്കുന്നുണ്ട്. അവരെ നിർത്തേണ്ട ദിക്കിൽ നിൎത്തുവാനും, നടത്തേണ്ട സമയങ്ങളിൽ നടത്തുവാനുമായി, അവരുടെ 'സുബേദാർ' തന്റെ ഉദ്യോഗചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടി വാളും ഊരിപ്പിടിച്ചു 'റഡിയാ'യി നിൽക്കുന്നു. ഇവരുടെ മുമ്പിലായിട്ടാണ് കുതിരപ്പട്ടാളം നിൽക്കുന്നത്. അതിന്റെ പിന്നിൽ നാഗസ്വരക്കാർ തങ്ങളുടെ സാമൎത്ഥ്യത്തെ പ്രദൎശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. ഇവരുടെ പിന്നിൽ നിൽക്കുന്ന ഗായകന്മാർ, തങ്ങളുടെ വിദ്യാജ്ഞാനുസാരമായ വാദ്യങ്ങളോടുകൂടി പ്രയോഗിക്കുന്ന ചില പൊടിക്കൈകൾ കേൾവിക്കാരുടെ മനസ്സിന്ന് അസാമാന്യമായ ആഹ്ലാദത്തെ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. സൌന്ദൎയ്യവതികളായ ദാസികൾ, വിശേഷ വസ്ത്രാഭരണഭൂഷിതമാരായി, തങ്ങളുടെ കടാക്ഷവീക്ഷണങ്ങളാൽ സകലജനങ്ങളെയും വിഭ്രാന്തചിത്തന്മാരാക്കിക്കൊണ്ട്, ഇവരുടെ പിന്നിൽനിന്നു നടനം ചെയ്യുന്നതു കണ്ടാൽ, ദേവസ്ത്രീകൾകൂടി നാണിച്ചോളിക്കും. ഇവരെ മുമ്പിലാക്കി നാലു പോഎന്മാരാൽ വഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കനകപല്ലക്കിൽ, മദനതുല്യനായ നമ്മുടെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, തങ്കവസ്ത്രങ്ങളാലും മററു പല ആഭരണങ്ങളാലും അലംകൃതനായി എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ, സാക്ഷാൽ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ വീണ്ടും അവതരിച്ചിരിക്കയോ എന്ന് ഒരു നോട്ടത്തിൽ തോന്നിപ്പോകും. ഈ മഹാരാജാവിന്നെതിരായി, ആ കനകപല്ലക്കിൽതന്നെ (പട്ടുകിടക്കകളുടെ മീതെ) ഒരു കിരീടവും വച്ചിട്ടുണ്ട്.

പല്ലക്കിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു ദിവാൻജി അവർകൾ തന്റെ അധികാരചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടി വാളും ഊരിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. അതിന്റെ ചുററുമായി പേഷ്ക്കാർ, ജഡ്ജി, മജിസ്രേട്ടു മുതലായ അനവധി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ

നിൽപ്പുണ്ടു്. പല്ലക്കിനെ അനുഗമിച്ചുകൊണ്ടു യുവരാജാവും മററു രാജാക്കന്മാരും കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരും അവസ്ഥാനസരണം ഉടുപ്പുകൾ ധരിച്ചു് ഓരോ വാഹനങ്ങളിൽ കയറി യാത്രയ്ക്കു തയ്യാറായി നില്ക്കുന്നു. ഈ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന എല്ലാററിൻെറയും മുമ്പിലായിട്ടാണ്, മുമ്പുപറഞ്ഞ ആനകൾ അഞ്ചും നില്ക്കുന്നത്. ജനബാഹുല്യാനിമിത്തം ആക്കും അപായംനേരിടാതിരിപ്പാൻ ഇടയ്ക്കിടെ പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഉണ്ടു്.

ഇപ്പോൾ ഇവരെല്ലാവരും ഇളകിത്തുടങ്ങി. ഘോഷയാത്ര ആരംഭിച്ചു. ആ സമയത്ത്, വടക്കേക്കോട്ടവാതുക്കൽ എന്തോ ചില ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. അതെന്താണെന്നു നമുക്കൊന്നു നോക്കുകതന്നെ. ഈ യാത്ര കിഴക്കേക്കോട്ടവാതുക്കൽ എത്തുമ്പോഴേക്കും നമുക്ക് അവിടെ എത്താം. വടക്കേക്കോട്ടവാതുക്കൽ കേട്ടശബ്ദം, 'ബാൻറ' സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഒരു വാദ്യമാണ്. ആ വാദ്യത്തോടുകൂടി 'തങ്ങൾ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടുമൂന്നു കൂട്ടം മാപ്പിളമാരുടെ വരവായി. അവരും ഈ ആഘോഷദർശനാർത്ഥം വരുന്നു. ഈ സമയംകൊണ്ടു ഘോഷയാത്ര, കിഴക്കേക്കോട്ടവാതുക്കൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അവിടെനിന്നും അങ്ങാടിത്തെരുവിൽക്കൂടി നേരെ പടിഞ്ഞാറോട്ടു, തൃപ്പൂണിത്തുറക്ഷേത്രത്തിന്ന് അഭിമുഖമായി വന്നുതുടങ്ങി. മാളികമുകളിൽ രാജകുടുംബത്തിലെ അമ്മതമ്പുരാക്കന്മാർ, ഈ കാഴ്ച കാണ്മാനായി വന്നുനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഘോഷയാത്ര അമ്പലത്തിൻെറ മുമ്പിൽ എത്തിയശേഷം, നാം മുമ്പുപോയ തെക്കോട്ടുള്ള വഴിയിൽക്കൂടി, കളിക്കോട്ടയിലേക്കു തിരിച്ചു. അവിടെ ചെന്നതിന്നുശേഷം, മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു, പല്ലക്കിൽനിന്നിറങ്ങി.

അന്നേദിവസം രാജകുടുംബത്തിലുള്ള സകലക്കും, സ്ഥാനങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള നമ്പൂരിമാക്കും, സകല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കും, പട്ടോലമേനവൻെറ കണക്കുപ്രകാരം, അ

വസ്ഥാനുസരണം പണക്കിഴി കൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. അതിനുശേഷം ചതുൎവ്വിധമായി ബ്രാഹ്മണസദ്യയും പ്രതിഗ്രഹവും ഉള്ളതുകൂടാതെ, വന്നുകൂടുന്ന സകലൎക്കും, കളിക്കോട്ടയിൽവച്ചു, പണം കൊടുക്കുകകൂടി പതിവുണ്ട്. അന്നേദിവസം കിഴക്കേകോട്ടവാതലിന്നു പുറത്തുവെച്ചു, സകലവിധ സാമാനങ്ങളാലും സമ്പൂൎണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ചന്തകൂട്ടുമാറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയാണ് അത്തച്ചമയമഹോത്സവം സാധാരണയായി നടത്തിവരുന്നത്. രാജകുടുംബത്തിലുള്ള ഒരു തമ്പുരാൻ സ്വൎഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്താൽപോലും, അതൊന്നും ഗണ്യമാക്കാതെ, മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഇന്നും ഈ കൃത്യങ്ങളെല്ലാം നടത്തിപ്പോരുന്നു. ഇതിനെപ്പററി ഇത്രമാത്രം ചുരുക്കിപറഞ്ഞ് ഇപ്പോൾ വിരമിക്കുന്നു.

ഇ. രാമമേനോൻ.

അഗ്നിപൎവ്വതം.

നാം നിവസിച്ചുവരുന്ന ഈ ഭൂഗോളത്തിന്റെ ബഹിൎഭാഗം ഉണങ്ങിയതും ഉറപ്പുള്ളതുമായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇതിന്റെ അന്തൎഭാഗം ഒരു ദ്രവദ്രവ്യാകൃതിയിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഈ ഭൂഗോളം അനേകദിവ്യസംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പു, സൂൎയ്യനെപ്പോലെ ഉജ്വലിച്ചു പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. സകലഗോളങ്ങളും ആദിയിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ബാഷ്പപിണ്ഡമായിരിക്കും. കാലാന്തരത്തിൽ ഇവയുടെ ഉപരിഭാഗം ചൂടാറി ഉറച്ചുവരികയാണ ചെയ്യുന്നത്. അതുപോലെയാകുന്നു നമ്മുടെ ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗവും ഉറച്ചുവന്നിട്ടുള്ളത്.

ഉഷ്ണം അധികമാകുന്തോറും, അണുക്കൾ പ്രസരിച്ചു

സ്ഥലവിസ്താരം അപേക്ഷിക്കുകയും, തണുപ്പധികമാകുന്തോറും അണുക്കൾ ചുരുങ്ങി സ്ഥലവിസ്താരം കുറയുകയും ചെയ്യുന്നതു സ്വാഭാവികമാണല്ലൊ. ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിലുള്ള കഠോരാഗ്നിയാൽ വെന്തുരുകിയ ലോഹങ്ങളും ഭൂഭാഗങ്ങളും, അവയിലെ അണുക്കളുടെ പ്രസരണശക്തികൊണ്ടു ബഹിർഗ്ഗമിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയും, തടുക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത ശക്തിയോടുകൂടി അവ പുറത്തേക്കു വരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം, ഒരിക്കൽ ഈ വെന്തുരുകിയ സാധനങ്ങൾ പുറത്തു വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ, അവ വന്നമാർഗ്ഗം, പിൻകാലങ്ങളിലേക്ക് ഒരു ദ്വാരമായികിടക്കും. ഇങ്ങിനെ ഭൂഗർഭത്തിലുള്ള കഠോരാഗ്നിവരെ എത്തീട്ടുള്ള ചില വിലങ്ങൾ അനേകദിക്കുകളിൽ ഉണ്ട്. ഇവയെ നാം അഗ്നിപർവ്വതദ്വാരങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ദ്വാരങ്ങളോടുകൂടിയ പർവ്വതങ്ങളെ നാം അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളെന്നു പറയുന്നു.

ചിലപ്പോൾ ഇങ്ങിനേയുള്ള പർവ്വതങ്ങളിൽനിന്ന് ഒന്നോ രണ്ടോ മൂന്നോ അതിലധികമോ ശതാബ്ദങ്ങളോളം, അഗ്നിജ്വാലയും തപ്തദ്രവങ്ങളും മററും പുറപ്പെടാതെയിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ, ജനങ്ങൾ പൂർവ്വകഥയെല്ലാം വിസ്മരിച്ച്, അവയുടെ അടിവാരങ്ങളിൽ താമസിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. കാലക്രമേണ ജനങ്ങൾ, കൃഷിമുതലായ തൊഴിലുകൾകൊണ്ടു കാലക്ഷേപംചെയ്ത് ഇവിടെ സ്ഥിരതാമസക്കാരാകും. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന്, ഇടിവെട്ടുംപോലെ, അതിഭയങ്കരമായ ഒരു ശബ്ദമുണ്ടാകും. ഭൂമി വല്ലാതെ ഇളകുന്നതുപോലെ തോന്നും. അധികമായ ധൂമസമൂഹം ആകാശത്തിൽ ഉയൎന്നു സൂൎയ്യപ്രകാശത്തെ മാച്ച് ഇരുട്ടുണ്ടാക്കും. ലോഹങ്ങൾ, പാറകൾ മുതലായവ ഉരുകി, വലിയ അരുവികൾപോലെ, മുകളിലുള്ള ദ്വാരങ്ങളിൽകൂടി നാലുഭാഗങ്ങളിലേക്കും ഒഴുകി, ജീവജാലങ്ങളേയും സസ്യാദികളേയും നശിപ്പിക്കും. അധികമാ

യി, അഗ്നിജ്വാലയും കല്ലുകളും മററും ബഹുദൂരം ബഹിഷ്ക്ക രിക്കപ്പെട്ടും. ഒഴുകിവരുന്ന പദാൎത്ഥം അത്യന്തം ചൂടുള്ള തായിരിക്കുന്നതിനാൽ, അത് അനേകദിവസങ്ങളോളം ചൂടാറാതെ കിടക്കും. പിന്നെ സാവധാനത്തിൽ ചൂടാറുകയും ചെയ്യും. ഇതാകുന്നു അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങളുടെ സ്വഭാവം.

ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ സദാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിയുണ്ടെന്നു താഴെ പറയുന്ന സംഗതികളാൽ തെളിയുന്നതാണ്.

൧. അഗ്നിപൎവ്വതം പൊട്ടി, അഗ്നിജ്വാലയിൽകൂടി വരുന്ന സാധനങ്ങളെ പരിശോധിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ലോഹങ്ങളും മററുഭൂഭാഗങ്ങളും കഠിനമായ അഗ്നിയാൽ തപിപ്പിക്കപ്പെട്ടു, ദ്രവാകൃതിയിലാക്കി ഉപരിഭാഗത്തേക്കു തള്ളപ്പെട്ടവയാണെന്നു കാണുന്നു.

൨. ഭൂമിയിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും ഉഷ്ണമുള്ള ജലപ്രവാഹങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ട്. അഗ്നിപൎവ്വതം പൊട്ടിത്തുറക്കുന്നതുപോലെതന്നെ, ചിലപ്പോൾ ചിലദിക്കുകളിൽ ഭൂമിപൊട്ടിപ്പിളൎന്ന്, ഉറവുകൾ വളരെ ഉയരത്തിൽ പുറത്തുചാടുന്നു. ഈവിധം ഉറവുകളിലെ ജലം, തിളപ്പിച്ച വെള്ളംപോലെ ചൂടുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നു.

൩. രണ്ടായിരം, മൂവ്വായിരം കോൽ താഴ്ത്തിൽ കുഴിച്ചു കല്ക്കരിയെടുക്കുന്ന ഖനികളിൽ, പുറത്തുള്ളതിനേക്കാൾ, തുലോം അധികം ചൂടുള്ളതായി കണ്ടുവരുന്നു.

൪. വളരെ അഗാധത്തിൽ കുഴിച്ചുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള കുഴൽക്കിണറുകളിൽനിന്നു വരുന്ന വെള്ളവും സാമാന്യം ചൂടുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നു.

ഈ സംഗതികളാൽ ഭൂമിയുടെ അന്തൎഭാഗത്തിൽ സദാ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിയുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു.

അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടുമ്പോളൊക്കെയും ഭൂകമ്പമുണ്ടാകുന്നതിനാൽ, ഭൂകമ്പത്തെപ്പറ്റി കുറഞ്ഞൊന്നു ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾക്കു കാരണഭൂതമായിരിക്കുന്ന ഈ അന്തരാഗ്നിതന്നെയാകുന്നു ഭൂകമ്പങ്ങൾക്കും കാരണമായിരിക്കുന്നത്. ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തുനിന്നു ഈ ഉഷ്ണം ബഹിർഗ്ഗമിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നതിനാൽ, ഉഷ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന അണുക്കൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസരണശക്തിയുടെ ശീഘ്രഗമനത്താലും, തണുത്തഭാഗങ്ങളിലെ അണുക്കൾക്കു ചിലപ്പോൾ പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന സങ്കോചത്തിനാലും, ഇവയുടെ ഉപരിഭാഗങ്ങൾക്കു ചലനം സംഭവിക്കുന്നു. പ്രസരണശക്തിക്കുള്ള ശീഘ്രഗമനത്തിന്റെ കടുപ്പംപോലെയും, സങ്കോചത്തിന്റെ വലിപ്പംപോലെയും, ഭൂകമ്പത്തിനു ശക്തികൂടിയിരിക്കും. ഇവക്കു ശക്തികുറഞ്ഞിരുന്നാൽ ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ശക്തിയും കുറഞ്ഞിരിക്കും.

ഭൂകമ്പം മൂന്നുവിധമുണ്ടായിക്കാണുന്നുണ്ട്. ചിലതു, ഭൂമിയുടെ അധോഭാഗത്തിൽനിന്നു എന്തോ മുകളിലേക്കു പാഞ്ഞുവരുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു ചലനമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനേയുള്ള ചലനമുണ്ടാകുമ്പോൾ, പർവ്വതങ്ങളും ജീവജാലങ്ങളും മററും, മുകളിലേക്കു തള്ളിപ്പോരുന്നതായി നമുക്കു തോന്നിപ്പോകും. ഇററലിയിൽ ൧൭൮൩-ൽ ഇങ്ങിനേയുള്ള ഒരു ഭൂകമ്പമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അന്നു, അവിടെയുള്ള പർവ്വതങ്ങൾ, നൃത്തംവെക്കുന്നതുപോലെ, മേല്പൊട്ടും കീഴ്പൊട്ടും തുള്ളുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു എന്നാണ് കേട്ടുകേൾവി.

രണ്ടാമത്തെവിധം ഭൂകമ്പമുണ്ടാകുമ്പോൾ, സമുദ്രത്തിൽനിന്നു തിര എതുവിധം കരയിലേക്ക് ഉരുണ്ടുരുണ്ടു കയറിവരുന്നുവോ, അതുപോലെ അനേകം വലിയ തിരമാലകൾ ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ കിടന്നു ഉരുളുംപോലെ തോന്നിപ്പോകും. ഈവിധം ഭൂകമ്പമുണ്ടാകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലു

ള്ള ആളുകൾക്ക, പുഴകളിൽ ഓളംകൊണ്ടു തോണികൾ മറിയുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു ചാഞ്ചാട്ടം അനുഭവമായിരിക്കും.

മൂന്നാമത്തെവിധം ഭൂകമ്പം, ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽനിന്ന് എന്തോ ചുററിത്തിരിയുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നവിധമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനേയുള്ള ഭൂകമ്പമുണ്ടാകുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ, വഴികൾ വളഞ്ഞുപോകയും നിലങ്ങൾ തിരിഞ്ഞുപോകയും ചെയ്യു പതിവാകുന്നു.

ഭൂകമ്പമുണ്ടാകുമ്പോളൊക്കെയും, ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ ചില മുഴക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ഈ മുഴക്കങ്ങൾ, ചിലസമയം, കൊടുങ്കാററടിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദംപോലേയും, ചിലപ്പോൾ ലോഹശൃംഖല കിലുങ്ങുന്ന ശബ്ദംപോലേയും, ചിലപ്പോൾ, പെരുമ്പറയുടെ ശബ്ദംപോലേയുമായിരിക്കും.

അഗ്നിപൎവ്വതം പൊട്ടുകയോ ഭൂകമ്പമുണ്ടാകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, ഭൂമിയുടെ ചിലഭാഗങ്ങൾ പെട്ടെന്നു പിളൎന്നു സമുദ്രംവന്നു നിറഞ്ഞതായും, സമുദ്രമായിക്കിടന്നിരുന്ന ചില പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി അവിടെ കരപൊങ്ങിവന്നതായും, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. നമ്മുടെ നിവാസഭൂമിയായ ഈ കേരളംതന്നെ, ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവത്തിൽ, സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി, കരപൊങ്ങിയുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സി. ഗോവിന്ദൻ എളേടം.

നക്ഷത്രം.

നക്ഷത്രം എന്നതു ലോകത്തിൽ ഒട്ടും അപൂൎവ്വമല്ലാത്ത ഒരു സാധനമാകുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഇത്രയും ധാരാള

മായി വേറെ വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നുകൂടി സംശയിക്കേണ്ടി യിരിക്കുന്നു. ഭൂപൃഷ്ഠം എങ്ങിനെ മണ്ണുകൊണ്ടു നിരന്തര മായിരിക്കുന്നുവോ, അങ്ങിനെ ഗഗനതലം നക്ഷത്രങ്ങളാൽ പരിപൂൎണ്ണമായിരിക്കുന്നു. മേഘാവരണമോ, ചന്ദ്രസാന്നി ദ്ധ്യമോ, ഇല്ലാത്ത ഒരു രാത്രികാലത്തു, നീലനീരന്ധ്രമായ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ, ദൃഷ്ടിപതിപ്പിക്കുന്നതായാൽ, ഒരു സൂ ശി കുത്താൻ പഴുതില്ലാത്തവിധം, നക്ഷത്രങ്ങൾ തിങ്ങിവി ളങ്ങുന്നതുകാണാം. ചെറുതു, വലുതു, ഇടത്തരം, എന്ന പല വലുപ്പത്തിലും, വെള്ള, നീലം, ചുവന്നത് എന്ന പ ലനിറത്തിലും, നക്ഷത്രങ്ങളെ നാം കാണുന്നു. നീലപ്പട്ടു കൊണ്ടുള്ള അറെക്കെട്ടു വിതാനത്തിന്റെ മട്ടിൽ, പലവിധ വൃഷ്ണങ്ങൾ പതിച്ചു, ഭൂമിക്കു ഒരു മേൽക്കെട്ടി ഈശ്വരൻ നിൎമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതാണോ എന്നും, സ്വൎഗ്ഗലോകത്തിന്റെ വിവിധരത്നഖചിതമായ അടിത്തട്ടാണോ എന്നും മററും ഒരു കവിക്കു് ഈ നക്ഷത്രഗണത്തെ ഉൽപ്രേക്ഷിക്കാം. ന ക്ഷത്രങ്ങളെല്ലാം ഒന്നുപോലെ തിളങ്ങുന്നുണ്ടെങ്കിലും, സൂ ക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ, ചിലതു ദീപംപോലെ ഇടവിടാതെ ജ്വലിക്കുന്നുവെന്നും, വേറെ ചിലതു മിന്നാമിനുങ്ങനെപ്പോ ലെ വിട്ടുവിട്ടു പ്രകാശിക്കുന്നുവെന്നും ഒരു ഭേദം കാണാം,

ഈ നക്ഷത്രമണ്ഡലംപോലെ, അതിരമണീയവും ആ ശ്ചൎയ്യകരവും വിനോദപ്രദവുമായ മറെറാരു കാഴ്ച, ഈശ്വ രൻ നമുക്കു തന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും, ഇതിന്റെ ഭയങ്കരമാ യ സൌന്ദൎയ്യംകണ്ടഭിനന്ദിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇട യിൽ ചുരുങ്ങും. ഭൂമിയിലുള്ള കാടു, മല, അരിവി, വയൽ, മുതലായ കാഴ്ചകളെപ്പോലും, പകൽസമയം കണ്ടു രസി ക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന കൌതുകരസം ഇല്ലാത്ത ഇന്നാട്ടിലെ ബാലന്മാർ, ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രമണ്ഡലത്തെ രാത്രി കാലം നോക്കി അഭിനന്ദിക്കുന്നതെങ്ങിനേ? പ്രകൃതിയെ

സമീക്ഷിക്കുന്നതിനും, അതിലുള്ള നാനാപ്രകാരമായ രാമണീയകത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതിനും, അതിന്റെ രഹസ്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും, ഒരു വാസന ബാലന്മാൎക്കുണ്ടാകേണ്ടതാകുന്നു. ബാല്യവയസ്സിലേപ്പോലെ മനുഷ്യന്നു മററാരു വയസ്സിലും ജിജ്ഞാസയുണ്ടാകുന്നതല്ല. അക്കാലത്ത്, പുതുതായുള്ള വസ്തുക്കൾ കാണണമെന്നും, അതുകളുടെ സ്വരൂപവും സ്വഭാവങ്ങളും ഗ്രഹിക്കണമെന്നും, തീക്ഷ്ണമായ ഒരു അഭിലാഷം മനസ്സിന്നെപ്പോഴും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അതിനെ മാതാപിതാക്കന്മാരും, വാദ്ധ്യാന്മാരും ബലപ്പെടുത്തി, വേണ്ടുംവണ്ണം ബാലന്മാൎക്കു പ്രകൃതിതത്വങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്താൽ, ഈമാതിരി ദുരവസ്ഥയ്ക്ക് ഇടവരികയില്ലായിരുന്നു. ശ്രീവേദവ്യാസൻ, വാന്മീകി മുതലായ മഹൎഷിമാരും, കാളിദാസൻ, ഭവഭൂതി മുതലായ മഹാകവികളും, എത്രത്തോളം പ്രകൃതിതത്വരസികന്മാരായിരുന്നുവെന്ന്, അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നു.

ആദികാലത്ത്, നമ്മുടെ പൂൎവ്വികന്മാരിൽ കവികളും വിദ്വാന്മാരും മാത്രമല്ല, സാധാരണ ജനങ്ങളും പ്രകൃതിസമീക്ഷണത്തിൽ ജാഗരൂകന്മാരായിരുന്നു. ഏഷ്യാമഹാഖണ്ഡത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിലുള്ള മൈതാനങ്ങളിൽ, അവർ കന്നുകാലികളെ മേച്ചുകൊണ്ടു നടന്നിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ, രാത്രിതോറും, നിത്യം നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉദിച്ചുയൎന്ന് ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് അസ്തമിക്കുന്നത്, അവൎക്ക് ഒരു വിനോദകരമായ ജാഗരണോപായമായിരുന്നു. നിത്യസാംസൎഗ്ഗത്താൽ, നക്ഷത്രങ്ങൾ അവൎക്കു പരിചയപ്പെട്ടു. പരിചയപ്പെട്ടവയെ വേർതിരിക്കുന്നതിലേക്കായി അവർ അവയ്ക്കു പേരുകളും കല്പിച്ചു. അഗസ്ത്യൻ, ധ്രുവൻ, മുതലായി ഏതാനും ചിലതുകൾ മാത്രമേ ഒററ നക്ഷത്രങ്ങളായുള്ളു; അധികമെണ്ണങ്ങളും നക്ഷത്രസമുദായങ്ങളാകുന്നു. പുഴു ഇഴഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന

രേഖ, ചിലപ്പോൾ, അക്ഷരാകൃതിയിൽ വരുന്നതുപോലെ, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സന്നിവേശം വല്ല ജന്തുക്കളുടെയോ വസ്തുക്കളുടെയോ ആകൃതിയിൽ വരാവുന്നതാണല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ വൃശ്ചികന്മാർ, ആട്, മാട്, ഞണ്ട്, സിംഹം, മത്സ്യം, കുതിര, മാൻ മുതലായ ജന്തുക്കളുടേയും, ത്രാസ്, കുടം, വില്ലു, കൈവട്ടക്, കട്ടിൽ മുതലായ സാമാനങ്ങളുടേയും, ആകൃതിസാമ്യം കണ്ടു നക്ഷത്രക്കൂട്ടത്തിന് അതാതു പേരുകൾ കൊടുത്തു. മേടം (=മേഷം=ആട്), ഇടവം (=വൃഷഭം=കാള) മുതലായ പന്ത്രണ്ടു രാശികളും, അശ്വതി, ഭരണി മുതലായ ഇരുപത്തേഴ് നക്ഷത്രങ്ങളും ഈവിധം ഉണ്ടായവയാകുന്നു. ൧൨ രാശികൾക്കു, രാശിചക്രമെന്നും, ൨൭ നക്ഷത്രങ്ങൾക്കു നക്ഷത്രചക്രമെന്നും പേരുകൾ പറയുന്നു. ഈ ചക്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭൂമിയെച്ചുററി ആകാശത്തിൽ കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറായി ദേശവ്യവസ്ഥയ്ക്കു ഉതകുന്ന ഒരു വൃത്തം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. ഒരേ വൃത്തത്തെത്തന്നെയാണ് ൧൨ ആയിട്ടും, ൨൭ ആയിട്ടും വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ, വൃത്തത്തിന്റെ ൧/൧൨ ആയ ഒരു രാശിക്കു, രണ്ടേകാൽ നക്ഷത്രം വീതം വരുന്നു. രാശിക്കു കൂറ് എന്നും പേരുണ്ട്; അതിനാലാണ് അശ്വതിയും ഭരണിയും കാൎത്തികക്കാലും മേടക്കൂറ് ഇത്യാദിവചനങ്ങൾ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

ആകാശത്തിൽ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടു കാണുന്ന എല്ലാ പ്രകാശബിന്ദുക്കൾക്കും ഒന്നുപോലെ നക്ഷത്രം എന്നപേർ സാധാരണക്കാർ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ നക്ഷത്രം എന്നത് ഒരു പ്രത്യേകജാതിയാകുന്നു. വാനത്തിൽ വിലസുന്ന സകല വസ്തുക്കൾക്കും പൊതുവെ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന സാമാന്യനാമം ജ്യോതിസ്സ് എന്നാകുന്നു. ജ്യോതിസ്സുകളെപ്പററിയുള്ള ശാസ്ത്രമാകയാലാണ് ജ്യോതിഷം എന്ന ശാസ്ത്രത്തിനു പേർ സിദ്ധിച്ചത്. ജ്യോതിസ്സുകളെ, ഗ്രഹം, നക്ഷത്രം, താരകാ, കേതു. അല്ലെ

ങ്കിൽ വാൽനക്ഷത്രം) ഉല്ക്കാ (അല്ലെങ്കിൽ കൊള്ളിമീൻ) എന്ന് അഞ്ചുവിധമായി വിഭജിക്കാം. ചലനമുള്ള ജ്യോതിസ്സ് ഗ്രഹം. ചലനംകൂടാതെ സ്ഥിരങ്ങളായിനില്ക്കുന്നവ താരകകൾ. അനേകം താരകകൾ കൂടി ഒരു വസ്തുവിൻെറ ആകൃതിയായി ചമഞ്ഞതു നക്ഷത്രം. പ്രത്യേകിച്ചും അശ്വിന്യാദി ൨൭ എണ്ണങ്ങൾക്കാണ് ഈ പേർ. വാലുള്ളതും ദീൎഘകാലത്തിലൊരിക്കൽ ദൃശ്യമാകുന്നതും ആയതു കേതു. പല കാരണങ്ങളാലും ഗോളങ്ങളുടഞ്ഞു തീക്കൊള്ളിപോലെ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടു പായുന്നത് ഉല്ക്കാ. പ്രധാനഗ്രഹങ്ങളെന്നും മുഖ്യഗ്രഹങ്ങളെന്നും ഗ്രഹങ്ങൾ രണ്ടുവിധം ഉണ്ട്. കുജൻ, ബുധൻ, വ്യാഴം, ശുക്രൻ, ശനി എന്നീ നാലും പ്രധാനഗ്രഹങ്ങളാണ്. നമ്മുടെ ഭൂമിയും ഇക്കൂട്ടത്തിലൊരു ഗ്രഹമാണ് എന്നു പറയുമ്പോൾ ആശ്ചൎയ്യം തോന്നിയെന്നു വരാം. എന്നാൽ, വാസ്തവം അങ്ങിനെ ആകുന്നു. ഭൂമിയുടെ ഉപഗ്രഹമാണ് ചന്ദ്രൻ. വ്യാഴം, ശനി മുതൽപേൎക്ക് ഒന്നിലധികം ഉപഗ്രഹങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ ചന്ദ്രന്മാർ, ഉണ്ട്. ഈ ഗ്രഹങ്ങളൊക്കയും, താൻതാങ്ങളെ ചുററുന്ന ഉപഗ്രഹങ്ങളോടുകൂടെ, സൎവ്വാധാരഭൂതനായ സൂൎയ്യനെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തുവരുന്നു. കേതുക്കളും സൂൎയ്യനെത്തന്നെ ചുററുന്നുവെങ്കിലും, അതുകളുടെ ഭ്രമണവൃത്തം അതി ദീൎഘങ്ങളാകയാൽ അവ സൂൎയ്യനെ വിട്ട് അതി ദൂരം സഞ്ചരിക്കയും ചിലപ്പോൾ തിരിച്ചുവരാതെ ശൂന്യാകാശത്തിൽ പോയപോക്കിനു പാഞ്ഞ് അകലുകയും ചെയ്യും.

നക്ഷത്രങ്ങളിൽ അശ്വിന്യാദി ഇരുപത്തേഴുകളാണ് പ്രധാനം എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ചന്ദ്രൻ ഇവയിൽ ഓരോന്നുവീതം, ദിവസംപ്രതി കടന്നു സഞ്ചരിക്കും. അറബിക്കാർ ഈ നക്ഷത്രങ്ങൾക്കു ചന്ദ്രൻെറ താവളങ്ങൾ എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ചന്ദ്രൻ ൨൭ ദിവസം

കൊണ്ട് ആകാശത്തിൽ ഒരു ചുററു പൂൎത്തിയാക്കുന്നു. അപ്പോഴ് ചന്ദ്രൻെറ ഒരുദിവസത്തെ സഞ്ചാരസ്ഥലമാണ് ഒരു നക്ഷത്രം. പുരാണങ്ങളിൽ, ഈ നക്ഷത്രങ്ങഠ ദക്ഷപ്രജാപതിയുടെ പുത്രിമാരാണെന്നും, അവരെ ചന്ദ്രനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തുവെന്നും, അവരിൽ ഓരോരുത്തരോടുകൂടി ഓരോ ദിവസം വാണുകൊള്ളണമെന്നു ശ്വശുരൻ ആജ്ഞാപിച്ചുവെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചന്ദ്രൻ ഏതു നക്ഷത്രത്തിൽ ഒരുദിവസം സഞ്ചരിക്കുന്നുവോ, ആ ദിവസം ആ നക്ഷത്രം അല്ലെങ്കിൽ നാഠ എന്നു നാം വ്യവഹരിക്കുന്നു. ഒരുവൻെറ ജന്മകാലത്തിൽ ചന്ദ്രൻ നിന്ന നക്ഷത്രമാണ്, അവൻെറ പുറന്നാഠ. നക്ഷത്രങ്ങളിൽ, തിരുവാതിര, ചോതി, മുതലായി ചിലത് ഒററയായിട്ടുമുണ്ട്. അഗസ്ത്യൻ, ധ്രുവൻ, മുതലായി വേറെയും ചില ഒററ നക്ഷത്രങ്ങളുണ്ട്. ശരൽക്കാലത്തിൻെറ ആരംഭത്തിലാണ്, അഗസ്ത്യൻെറ ഉദയം. അഗസ്ത്യരശ്മികഠ തട്ടിയാൽ ജലം നിൎവ്വിഷമാകുമെന്ന് ഒരു വിശ്വാസമുണ്ട്. ധ്രുവനക്ഷത്രം, പണ്ടു കപ്പൽയാത്രക്കാൎക്കു ദിക്ക് അറിയുന്നതിനു ദീപസ്തംഭംപോലെ ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രഹങ്ങളും ഉപഗ്രഹങ്ങളും നാം അധിവസിക്കുന്ന ഭൂഗോളംപോലെ പ്രകാശമില്ലാത്ത ജഡവസ്തുപിണ്ഡങ്ങളാകുന്നു. അവ സൂൎയ്യരശ്മിസമ്പൎക്കത്താലാകുന്നു പ്രകാശം ലഭിക്കുന്നത്. ആ ഗ്രഹങ്ങളിൽ താമസക്കാരുണ്ടെങ്കിൽ, അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഭൂഗോളവും സൂൎയ്യരശ്മി ഏററു പ്രകാശിക്കും. ഭൂമിയെ ചുററിവരുന്ന ചന്ദ്രൻ, സൂൎയ്യനു നേരെ എതിരായി വരുമ്പോഠ, സ്വബിംബം മുഴുവനും സൂൎയ്യരശ്മിയാൽ പ്രകാശിതമാകുന്നതുകൊണ്ടു പൂൎണ്ണനായി കാണപ്പെടുന്നു. സൂൎയ്യനോടു ചേൎന്നു വരുന്ന സമയം, പ്രകാശം മുഴുവനും ക്ഷയിച്ച് അദൃശ്യമായിത്തീരുന്നു. മദ്ധ്യേയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ, സൂൎയ്യൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിന് അനുരൂപമാ

യി, സൂൎയ്യസന്നികൃഷ്ടമായ ഭാഗത്തിൽ മാത്രം പ്രകാശിക്കുന്നു.

താരകകളും നക്ഷത്രങ്ങളും, സൂൎയ്യനെപ്പോലെ സ്വയം പ്രകാശങ്ങളാകുന്നു. ഇവ്വകൾ ഒരു പ്രകാശബിന്ദുപോലെ ചെറുതായി നമുക്കു തോന്നുന്നതു ദൂരാധിക്യത്താലാകുന്നു. ഇവയുടെ ദൂരം ഇത്ര എന്നു സംഖ്യകൊണ്ടു പരിച്ഛേദിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇവയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന രശ്മി, ഭൂമിയിൽ എത്തുന്നതിന് ഇത്ര സംവത്സരകാലം വേണ്ടിവരും എന്നു കണക്കാക്കിയിട്ടാണ് ജ്യോതിഷികൾ ഇവയുടെ ദൂരത്തെപ്പറ്റി വ്യവഹരിക്കപതിവ്. രശ്മികളുടെ സഞ്ചാരവേഗമാകട്ടെ, ഒരു സെക്കൻഡ് കാലത്തിൽ ൧൮൬,000 മയിൽ വീതമാകുന്നു. ഒരു നക്ഷത്രത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന രശ്മികൾ ഭൂമിയിൽ എത്തുന്നതിന് അതിദീൎഘമായ കാലം വേണ്ടിവരുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, പുതുതായി ഒരു നക്ഷത്രം ജനിക്കയോ ഉള്ളതിൽ ഒന്നു നശിക്കയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ, നാം ആ സംഗതി അറിയുന്നത് അനേകം സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം. താരകകളിൽവെച്ച് ഉള്ളതിൽ അടുത്തതും ഉള്ളതിൽ ചെറുതും, ആയതാണ് നമ്മുടെ സൂൎയ്യൻ എന്ന് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രകാരന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

എ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ.

എം. എ. എം., ആർ. എ. എസ്.

ദേശസഞ്ചാരം.

പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പകുതിയിലാണ് ദേശസഞ്ചാരത്തിന് അധികം സൌകൎയ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതിനുമുമ്പ് ആളുകൾ ദൂരസ്ഥലങ്ങ

ളിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്, കാൽവഴി, വാഹനവഴി, കപ്പൽവഴി ഇങ്ങിനെ മൂന്നു വിധത്തിൽ ആയിരുന്നു. ഈ ഓരോന്നിലും പല ദുർഘടങ്ങളും കാലതാമസവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ, ആഗ്രഹത്തിന് ഒട്ടെങ്കിലും ഒത്തവണ്ണം, ആർക്കും സഞ്ചാരം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എങ്കിലും, പഴയകാലങ്ങളിൽതന്നെയും, സഞ്ചാരത്തിന് ഒരു പ്രശസ്തിയും, സഞ്ചാരിക്ക് ഒരു അവസ്ഥയും, ഉണ്ടായിരുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. ജനനസ്ഥലംവിട്ടു, വിദേശങ്ങളിൽ യാത്രപോയിവന്നിട്ടുള്ള ആളുകൾ, ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മാന്യതയും അവസ്ഥയും പ്രാപിച്ചിരുന്നതായി, അവരുടെ കഥകളെ കേട്ടും, അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞും, ഓരോരുത്തർ എഴുതീട്ടുള്ളതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഇക്കാലങ്ങളിൽ നല്ല റോട്ടുകളും, വേഗമുള്ള ചവിട്ടുവണ്ടിയും, സാറട്ടും, തീവണ്ടിയും, വിദ്യുൽപ്രേരിതവാഹനങ്ങളും, ബലൂണും, എയിറോപ്ലെയിനും മററും ഉണ്ടായും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന അവസ്ഥയ്ക്ക്, ഇപ്പോൾ ദൂരദേശസഞ്ചാരം, ഒരു വീട്ടിൽനിന്നും അയൽവക്കത്തുള്ള മറെറാരു വീട്ടിലേക്കു പോകുമ്പോലെ, എളുപ്പമുള്ള കാൎയ്യമായി തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. എത്ര അകലെ ഇരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കും അന്യോന്യം വൎത്തമാനം പറയുന്നതിനു കമ്പിത്തപാലും, കമ്പിയില്ലാത്ത മാർക്കോണിത്തപാലും, വഴിയുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒരമ്പതു കൊല്ലംകൂടി കഴിയുമ്പോൾ, മനുഷ്യൎക്ക്, എത്രദൂരെ ഇരുന്നാലും, തമ്മിൽ കണ്ടു വൎത്തമാനം പറയുന്നതിനും മററുംകൂടി, 'ശാസ്ത്രം' വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായം ഇല്ലേ?

ഒന്നിനുള്ള സൌകൎയ്യം തികയുമ്പോഴാണല്ലോ, അതിൽ ജനങ്ങൾക്ക് അഭിരുചി വൎദ്ധിക്കുന്നത്. വീട്ടിന്റെ മിററത്തു പുകവണ്ടി വന്നാൽ, അകത്തെ അമ്മയും അതിൽ കേറും. സഞ്ചാരത്തിന് അപകടക്കുറവും, എളുപ്പവും വന്നപ്പോൾ, അതിന് ആളുകളും അധികമായി പു

റപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. കാശിക്കും, രാമേശ്വരത്തേക്കും, മുമ്പുള്ള തിലധികം ജനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പോകുന്നു. സമുദ്രം കട ക്കാൻ മടിയുള്ള എത്രയോ ആളുകൾ, ഇപ്പോൾ ശീമയ്ക്കും, അമേരിക്കായ്ക്കും പോകുന്നു. എന്തിന്? എത്രയും ദുഷ്പ്രാ പ്യമായ ധ്രുവദേശങ്ങളിലേക്കുംകൂടി ഇപ്പോൾ വർഷംപ്രതി ആളുകൾ പൊയ്ക്കൊണ്ടുതന്നേ ഇരിക്കുന്നു. ഒരു തരം കി ട്ടിയാൽ, നവഗ്രഹങ്ങളിലേക്കും ആളുകൾ കെട്ടിക്കേറും.

സഞ്ചാരത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു താല്പര്യം തോന്നാനുള്ള ഹേതുക്കൾ എന്താണ്? പുതിയകാഴ്ചകളെ കണ്മാനുള്ള ഇച്ഛ, അറിവിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ഉത്സാഹം, അനുഭവ ത്തെ വിപുലമാക്കാനുള്ള മോഹം, ഇവതന്നേ മുഖ്യമായവ. 'ഭൂമിശാസ്ത്രം' എന്ന ജ്ഞാനവിഭാഗത്തെ 'സഞ്ചാരഫലം' എന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണ്. നാനാദേശങ്ങളുടെ കിട പ്പു, പ്രാകൃതികതത്വങ്ങൾ, വ്യവസായയോൽപന്നവിധി കൾ, ജനങ്ങളുടെ സാമുദായികസ്ഥിതി, വർദ്ധന, പരിഷ്കാ രം, എന്നവയുടെ പോക്കുകൾ, ഇവയെപ്പററി ഭൂവിവരണ ങ്ങളിൽ കാണുന്നതു്, സഞ്ചാരികളാൽ സംഭരിക്കപ്പെട്ടി ട്ടുള്ള അറിവാണല്ലോ. പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്ന സംഗ തികൾ നമുക്കു് എത്ര ആഹ്ലാദവും, ആനന്ദവും നൽകുന്നു! അവയെ നാംതന്നേ നമ്മുടെ സഞ്ചാരത്തിൽ കണ്ടറിയുന്ന തായാൽ, നമുക്കു് എത്ര അറിവും, ആനന്ദവും, ആരോഗ്യ വും, ലോകപരിചയവും, മാനസികപരിഷ്കാരവും, അനുഭ വത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടാകും! "വീട്ടിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്നവ ക്കു വീട്ടുബുദ്ധിയെ ഉണ്ടാകൂ" എന്ന കവിവാക്യം ഓർത്തു നോക്കുക. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ ദേശസഞ്ചാരത്തെ, വി ദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഉത്തരാംഗമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചിട്ടുള്ള തു്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ, കലാലയങ്ങളിൽ പഠിച്ചിട്ടു ള്ളവരിൽ കഴിവുള്ളവരെല്ലാം, യൂറോപ്പിലെ മിക്കരാജ്യങ്ങ ളിലും ഒരു യാത്ര ചെയ്തതിൻെറ ശേഷമേ, ഓരോ ജോലിക ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുള്ളു.

സഞ്ചാരംകൊണ്ടു, നമ്മുടെ അറിവു വൎദ്ധിക്കുന്നു; വിചാരങ്ങളുടെ അതൃത്തി വലുതാകുന്നു; അനുഭവത്തിനു ദൃഢതയും, യാഥാൎത്ഥ്യവും, പൂൎണ്ണതയും, ഉണ്ടാകുന്നു; പല ജനങ്ങളുടേയും സ്നേഹത്തെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു നമുക്കു കഴിയുന്നു; കച്ചവടത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നു; ഭൂരിജനങ്ങളുടെ ഐശ്വൎയ്യത്തെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്നു; എന്നുവേണ്ട, ഭൂലോകജീവിതത്തെ തേജോമയവും, അൎത്ഥവത്തും ആക്കുന്നതിനു നമുക്കു കഴിയുന്നു.

സഞ്ചാരത്തിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന സ്നേഹവിശ്വാസപരിചയങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളായി എത്രയോ ഉത്തമഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. കച്ചവടം എന്ന കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളായ ജനങ്ങൾ, ഇപ്പോൾ ഭൂലോകത്തിലെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിലും താമസിക്കുന്നു. കച്ചവടത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു ലോകംമുഴുവൻ ക്ഷാമംകൂടാതെ ജീവിക്കുന്നു. നാം നിത്യം ഉപയോഗിക്കുന്ന പല സാമാനങ്ങളും സഞ്ചാരത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും വന്നിട്ടുള്ളവയാണ്. വെട്ടെന്നു സഞ്ചാരസൌകൎയ്യം ഇല്ലാതെ ആയാൽ നാം നന്ന വലയും. കടലാസ്, പേന, പൊടി, തുണി, തീപ്പെട്ടി ഇങ്ങിനെയുള്ള പല സാമാനങ്ങൾ—പഞ്ചഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ നമുക്കുവേണ്ടവ— സഞ്ചാരികളാൽ എല്ലാ ഇടങ്ങളിലും നിറയ്ക്കപ്പെട്ടവയല്ലെ? കച്ചവടത്തിനു പ്രാബല്യവും, വിസ്താരവും, ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ, അനൎത്ഥമയമായ യുദ്ധവും, കലഹവും, പ്രായേണ ഇല്ലാതെയാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ദേശസഞ്ചാരത്തിന്റെ ഗുണങ്ങൾ, ജ്ഞാനവൎദ്ധന, ദ്രവ്യസമ്പാദ്യം, സഹകരണബുദ്ധി, അന്യോന്യസ്നേഹം, ആരോഗ്യരക്ഷ, എന്നിവയാണെന്നു പറയാം.

സഞ്ചാരത്താൽ ഗുണവും ദോഷവും ഉണ്ടാകും എന്നുകൂടി നാം അറിയണം. ഏതുവഴിയിൽനിന്നും ഒരുത്തന്നുണ്ടാകുന്ന ഗുണം, അവന്റെ മനസ്സിനെ ആശ്രയി

ച്ചിരിക്കും. ഒരു വിഡ്ഢി എത്ര സഞ്ചരിച്ചാലും, അവൻ വിഡ്ഢിതന്നെ. പക്ഷെ വിഡ്ഢിത്വംമാത്രം വൎദ്ധിച്ചു കണ്ടേക്കും. 'സഞ്ചരിച്ചു' എന്നു വരുത്താനായി, ദേശങ്ങളിൽകൂടി പാഞ്ഞുപോകുന്നവൻ, ഒരുവക വിഡ്ഢിതന്നെ. അവൻ ഒരോ രാജ്യങ്ങളേയും ജനങ്ങളേയുംപററി കണ്ണിൽക്കണ്ടതും വായിൽ തോന്നിയതും പറയും. അതൊക്കെ വളരെ ശല്യമായി ഭവിക്കുന്നു. അവൻെറ സഞ്ചാരം, ഒരു പെട്ടിയുടേയോ, പാഴ്സെല്ക്കെട്ടിൻെറയൊ സഞ്ചാരത്തെപ്പോലെ ചൈതന്യരഹിതമായിരിക്കും. ഇനി ഒരുതരം സഞ്ചാരികൾ ഉണ്ട്. അവർ സഞ്ചരിച്ചുസഞ്ചരിച്ചു, തെണ്ടികളായിതീൎന്ന് ഓരോ ഇടങ്ങൾക്കു ഭാരമായി തീരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ളവയെ സഞ്ചാരത്തിൻെറ ദുഷ്ടഫലങ്ങളായി ഗണിച്ചുകൊള്ളണം.

കെ. പരമുപിള്ള. എം. എ.

—ooഃoo—

ചരിത്രം.

ചരിത്രം എന്നാൽ എന്ത്? അതു നമ്മെ എന്തു പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഭാവം? അതിനെ എങ്ങിനെയാണ് പഠനംചെയ്യേണ്ടത്? എന്നിങ്ങിനെ ചോദിപ്പാനുള്ള ഔത്സുക്യം, ഏതൽപ്രബന്ധവിഷയസരസരായ സൎവ്വജനങ്ങൾക്കും, സ്വയമേവ ഉൽഭൂതമാകുന്നതാണ്.

ചരിത്രമെന്ന പദംതന്നെ അത്യന്തം പുരാതനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതിൻെറ സാരാനഘമായ പ്രയോജനത്തെ പ്രഥമമായി അറിഞ്ഞു മാതൃകയായി ഒന്നെഴുതിയ ഗ്രീക്കുകാരനാണ് ഈ പദത്തിൻെറ ഉത്ഭവത്തേയും ഉടമസ്ഥതയേയും വഹിക്കുന്നത്. ഒന്നാമത്തെ ഗ്രീക്കചരിത്രമെഴുത്തുകാരനായ "ഹെറൊഡോട്ടസ്സി"ൻെറ അഭിപ്രായപ്രകാരം, ചരി

ത്രമെന്നാൽ അന്വേഷണം—വാസ്തവത്തിൽ സംഭൂതങ്ങളായ സംഗതികളെപ്പററിയുള്ള അന്വേഷണം—എന്നാണത്രെ അൎത്ഥം. നാഗരികാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കാത്ത കാടരും ഗ്രീക്കുകാരും തമ്മിൽ നടന്നിരുന്ന യുദ്ധത്തിലെ സംഭവങ്ങളും മററും ഓൎമ്മവിട്ടു പോകാതിരിപ്പാൻവേണ്ടിയാണ് അങ്ങിനെ ഒരു ചരിത്രമെഴുതിയതെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ പിതൃപിതാമഹപ്രപിതാമഹന്മാരുടെ ചേഷ്ടകളെ ഓൎമ്മവെക്കുന്നതിന് അനഗ്ഗളമനസ്സനായ ഒരുവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന വികാരങ്ങളത്രെ, ഗൃഹനാഥന്മാരും, ഭരണകൎത്താക്കന്മാരും, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദന്മാരും, സ്വരാജ്യരക്ഷാകൃത്യനിരതന്മാരുംആയി, അവന്റെ സഹജീവികളായിരിക്കുന്നവരുടേയും മററും വൃത്താന്തങ്ങളെഓൎമ്മവെക്കുന്നതിന്നു ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തെപ്പററിയുള്ള അഭിപ്രായത്തേയും ചരിത്രകാൎയ്യാന്വേഷണോദ്ദേശ്യത്തേയും, ഹെറിഡോട്ടസ്സിന്റെ വിവരണം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം യഥാൎത്ഥകൃത്യാന്വേഷണത്തിൽ അക്ഷീണനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്ഥിരോത്സാഹത്തിന് ഏററവും വശംവദനായിരുന്നു. അപരന്മാരുടെ അജ്ഞതയാലൊ സ്വന്തം പക്ഷപാതംനിമിത്തമൊ, ദുൎബ്ബോധനകൾക്കു വിഷയീഭവിച്ചു രഹസ്യമായി കിടന്നിരുന്ന വാസ്തവകൃത്യങ്ങളെ അവാസ്തവങ്ങളിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കി വെളിപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തായ ഉദ്ദേശ്യം.

ഇങ്ങിനെ ഒരു ചരിത്രകാരനായ അദ്ദേഹം, ഉപൌരാണികചരിത്രലേഖനകൃത്യോത്സുകന്മാരുടെ മുറയെ ഏററവും സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. അവർ ഒന്നാമതായി അന്വേഷണശീലന്മാരായിരിക്കണം. യഥാൎത്ഥസംഭവാന്വേഷണത്തിൽ അനവരതം നിരതന്മാരായും സ്വീയമായ മനോവികാരങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെടാതെ സത്യത്തെമാത്രം സ്വീകരിപ്പാൻ

പരിശ്രമിക്കുന്നവരായും ഇരിക്കുകയാണ്, ചരിത്രകാരന്മാരുടെ കൃത്യം.

ഇപ്രകാരം, ചരിത്രമെന്ന പദത്തിന്റെ അത്ഥത്തെപ്പററി ചോദിച്ചുകൊണ്ടു നാമിപ്പോൾ 'ചരിത്രം നമ്മെഎന്തു പഠിപ്പിക്കുന്നു' എന്നുള്ള രണ്ടാമത്തെ പ്രശ്നത്തിലെക്കു അറിയാതെ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സമുദായത്തെയും, പൂവ്വീകന്മാരേയും, നമ്മെത്തന്നെയും സംബന്ധിക്കുന്നവയും ആധുനികകാലത്തുള്ള കായ്യങ്ങളിലെല്ലാം, നമ്മുടെ നാലുപുറവും സമീപവും പയ്യവസിക്കുന്നവയും, രാജ്യതന്ത്രാ മുതലായി നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്ന് അത്യാവശ്യമായ മറേറാരൊ ഏപ്പാട്ടുകളിൽ കാണപ്പെടുന്നവയുമായ തത്വങ്ങളേയും പരമാത്ഥസംഭവങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം നമുക്കുണ്ടാക്കുകയാകുന്നു ചരിത്രം ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യക്കുള്ള പ്രയോജനത്തെപ്പററി ആലോചിച്ച് എല്ലാശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യത്തെ കല്പിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, ചരിത്രപഠനം വിദ്യാത്ഥികൾക്കു ബാഹ്യമായി യാതൊരു ഗുണത്തേയും ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു തോന്നുമായിരിക്കും. ലൌകികപ്രകൃതിശാസ്ത്രപഠനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലത്തോട് ഇതിനെ സാമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ, ചരിത്രജ്ഞാനം അത്ര വിലപിടിച്ചതല്ല. ആ ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ ജ്ഞാനംമൂലം മനുഷ്യന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള വിജയങ്ങൾകൊണ്ടാണ്, ലോകത്തിൽ അനുഭവത്തുപേണ ഏററവും ഗുണമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ചരിത്രശാസ്ത്രത്തിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വിജയങ്ങൾ ശക്യങ്ങളായിരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മനുഷ്യരുടെ മനഃപ്രവൃത്തികളാണ് ചരിത്രാന്വേഷണകൃത്യത്തിനുള്ള മുഖ്യാസ്പദം.

ശരീരസൌഖ്യസംബന്ധമായ നിയമങ്ങളേയും തത്വങ്ങളേയും ഭേഷജശാസ്ത്രം പ്രതിനിയമനം ചെയ്യുന്നതുപോലേയും, നഭസ്ഥിതഗ്രഹങ്ങളുടെ സഞ്ചലനത്തെപ്പററി ഗണിതശാസ്ത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ

യും, സ്ഖലിതവിവിധപദാർത്ഥസമ്മേളനമായ ഈ ലോകത്തെപ്പററിയും മററം പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങൾ നമുക്കജ്ഞാനത്തെ ഉളവാക്കുന്നതുപോലെയും, മനുജരും പ്രജകളും എന്ന നിലയിൽ, നമ്മെ ബാധിക്കുന്ന തത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചരിത്രമെന്ന ശാസ്ത്രം നമുക്കൊരറിവുണ്ടാക്കുന്നു. അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിൽനിന്നു നാഗരികതത്വത്തേയും, പരസ്പരവൈരത്തോടുകൂടിയുള്ള വിഭിന്നാവസ്ഥയിൽനിന്നു സാമുദായികമായ ഐകമത്യസ്ഥിതിയേയും, മനുഷ്യർ എങ്ങിനെ പ്രാപിച്ചുവെന്നും, സാമൂഹ്യജീവിതം എങ്ങിനെ എന്നും, ഏതെല്ലാം രൂപത്തിലും പ്രവൃത്തികളിലുമാണെന്നും, ആ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്നു വിഘ്നങ്ങളായി തീൎന്നിട്ടുള്ള കാരണങ്ങളെന്തെല്ലാമെന്നും, സത്യത്തിന്നും ന്യായത്തിന്നും വേണ്ടി മനുഷ്യർ എങ്ങിനെ പരിശ്രമിച്ചു എന്നും, അക്കാര്യത്തിൽ അവർ എന്തെല്ലാം തെററുകൾ ചെയ്തുവെന്നും, അതുകൾക്കെന്തെല്ലാം ശിക്ഷകൾ അവർ അനുഭവിച്ചുവെന്നും, അവയിൽനിന്ന് അവർ എങ്ങിനെ വിമുക്തരായെന്നും മററം ചരിത്രങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ സംഭവങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ക്ഷയത്തിന്നും മുഖ്യകാരണഭൂതരായവരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളേയും ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ തത്വങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം ആവശ്യമാണെങ്കിൽ ഇതുകളുടെ ഏകാസ്പദമായിരിക്കുന്ന ചരിത്രം അറിയേണ്ടത് ആവശ്യമാകുന്നു. മാനുഷികചരിത്രമാണ് ചരിത്രമെന്ന് ഒന്നാമതായി പ്രതിപാദിച്ചതു, പ്രസിദ്ധചരിത്രമെഴുത്തുകാരനായ 'കാററലൈൽ' ആയിരുന്നു. പ്രാപ്തനായിട്ടുള്ളവനെ കാണുന്നതിന്ന് അയാൾ എല്ലായ്പോഴും പ്രലപിച്ചിരുന്നു.

യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യനെന്ന പേരിന്നർഹൻ, പ്രാപ്തിയുള്ളവനാകുന്നുവെന്നു നിശ്ചയിച്ച് 'കാററലൈൽ' അങ്ങിനെയുള്ളവരെ തന്റെ കഥാനായകന്മാരാക്കി പൂജിക്കുന്നു.

ലൌകികമായ ബുദ്ധിമുട്ടുകളെല്ലാം സ്വയംകൃതമായിരിക്കുന്നു. നിജബലംകൊണ്ടു മനുഷ്യരാൽതന്നെ ലോകം ഭരിക്കപ്പെടുന്നു. ശക്തന്മാരായ മനുഷ്യർ, യഥാസമയത്ത്, പരിശുദ്ധകാൎയ്യസാദ്ധ്യങ്ങൾക്കായിട്ടു, ദൈവത്താൽ പ്രേഷിതരായി അദ്ദേഹത്തിങ്കൽനിന്നു, ലോകത്തിലേക്കുവരുന്നു. മനോരാജ്യസങ്കല്പസഞ്ജാതസന്താനമായ ഒരു മാതൃകാപദാൎത്ഥമോ, വിനിശ്ചിതനിയമമോ, പ്രസംഗങ്ങളോ അല്ല, ഒരു ചരിത്രത്തിന്റെ നേതാവ്. അത് ഒരു നല്ലനായകനാകുന്നു. 'പ്രഷ്യാരാജ്യം' ഫ്രെഡ്രിക്കുകളുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചതും, സ്കോട്ടുലാൻഡ്, 'നോക്സ്' എന്നമഹാന്റെ സഹായത്താൽ ജയംപ്രാപിച്ചതും മററുപല വിധത്തിലും ഓരോരുത്തരാൽ ഓരോരോ ജയങ്ങൾ നേടപ്പെട്ടതും കാരലൈൽ മൂലം നമുക്കറിവാൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

തന്നിഷ്ടത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ലോകമെങ്ങും നമ്മുടെ അനുശോചനത്തെ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ചരിത്രപഠനം ദൃഢമായ ഒരു മാൎഗ്ഗമാകുന്നു. ശുദ്ധാൎത്ഥത്തിൽ, സ്വരാജ്യാഭിമാനം, ചരിത്രപഠനത്താൽ വൎദ്ധനയെ പ്രാപിക്കുന്നു. അത് ഒരുവന്റെ പ്രത്യേകരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമുള്ള ഒരു സ്നേഹമായിരിക്കരുത്. അതു പൊതുവിൽ എല്ലാവക്കും പററത്തക്കവിധത്തിലായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ലോകത്തിലെ എല്ലാജാതിക്കാരേയും ആയുധവിമുക്തരാക്കി യോജിപ്പിപ്പാൻ, ഒരു കാലത്തു സംഗതിവന്നാൽ, അതിന്റെ ഫലം, ചരിത്രവിഷയദൈൎഘ്യമായിത്തന്നെ മിക്കവാറും പരിണമിക്കുന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം വൎദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്ത്, ഇന്ത്യാനിവാസികളുടെ ഇടയിൽ ഐകമത്യകാംക്ഷക്കുള്ള ഹേതു അവരുടെ ചരിത്രജ്ഞാനമാകുന്നു. സകലകലകളും ശാസ്ത്രങ്ങളും സാഹിത്യസമുച്ചയങ്ങളും നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമാക്കിത്തിക്കുന്ന ആ സ്ഫുടീകരണശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗമാണ് ചരിത്രം. എന്നുമാത്രമല്ലാ, തെററി

ധരിക്കുവാൻ ഏററവും എളുപ്പമായിരിക്കുന്ന മോഹജനകങ്ങളായ ബാഹ്യാകൃതികളെക്കുറിച്ചും, സത്യമായും അനശ്വരമായും പ്രധാനമായും ഉള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചും, നമുക്കു വിവേകപൂർവ്വമായ ജ്ഞാനത്തേയും ചരിത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നു. നമ്മുടെ സമുദായങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകാറുള്ള ഘോരങ്ങളായ ബഹളങ്ങളിലും ലഹളകളിലും ചരിത്രം പ്രബലമായി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ട്, അമാനുഷികമായുള്ള വിധത്തിൽ നമുക്ക് ഒരു വെളിച്ചം കാട്ടിത്തരുന്നുണ്ട്.

ചരിത്രമെന്നതു വിശദീകരണശാസ്ത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്, ഒരുകാലത്തിലെ സംഭവങ്ങളെയെല്ലാം ഒരു ശൃംഖലാമാലയായി ഗ്രഹിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ മുറയെന്നോ, അതുകൾ ഗ്രഹിച്ചാൽ, അവയിൽ ഗോപ്യങ്ങളായ തത്വങ്ങളെല്ലാം തീർച്ചയായി നമുക്കറിയുമാറാകുമെന്നോ വിചാരിച്ചുപോകരുത്. തത്വങ്ങളെല്ലാം നാം ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നേയും ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ജോലി കിടപ്പുണ്ടെന്നുകൂടി ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്. അതെന്ത്? നാം അവയെല്ലാം സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചുവെന്നു തീർച്ചയാക്കുവാൻവേണ്ടി അതുകളെ സ്ഥൈര്യത്തോടെ പരിശോധിക്ക എന്നതുതന്നെ. വിനയക്ഷമാദികളോടുകൂടി മാത്രം സാധിക്കുന്ന ഈദൃശതത്വഗ്രഹണശക്തിയാണ നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടത്. എന്നാൽ മറെറല്ലാ പ്രവൃത്തികളിലുമുള്ളതുപോലെ തന്നെ, ഇതിലും ഒരു ആപത്തുണ്ട് എന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. അതായതു, പുറമുള്ള വാസ്തവാവാസ്തവതത്വങ്ങൾക്കു പകരമായി, സ്വന്തം മനഃപ്രതിമയെ വെക്കുന്നതുതന്നെ. പിന്നെ നാം എങ്ങിനെയാണ നടക്കേണ്ടത്? ഈ തത്വങ്ങളിൽ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ച് അവയുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നതെങ്ങിനെ? നാം ഒരിക്കലും അവയിലുള്ള ദൃഷ്ടിയെ വിട്ടുകളയരുത്. നമ്മുടെ മനസ്സിന്നും അവയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ എല്ലായ്പോഴും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അവയെ നാം മ

നസ്സിലാക്കി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും അതു നമുക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും ഓൎത്തുകൊണ്ട് അവയിൽ നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ഡോളായമാനമാക്കിച്ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. നാം വിനയത്തോടും ആലോചനയോടും കൂടിയിരിക്കുന്നതായാൽ, അവകൾ നമ്മെ എല്ലായ്പോഴും എന്തെങ്കിലും പഠിപ്പിക്കാനുണ്ടായിരിക്കും.

സാധാരണമായിട്ടുള്ള ഈ സൂക്ഷ്മത്തിന്നു പുറമെ, വേറേയും ചില നിയമങ്ങളുണ്ട്. ജാത്യാചാരവിശേഷങ്ങളാണ, സാമുദായികചരിത്രസാരാൎത്ഥങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നവ. അതിനാൽ ഇന്ത്യാചരിത്രമെന്നത് ആംഗ്ലേയചരിത്രമെന്നുംതാന്നും. ഇങ്ങിനെ ഭിന്നങ്ങളാണെന്നും, തന്നിമിത്തം അവയെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യം, വേണ്ടപോലെ, അതിനനുസരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും, പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടത് ആവശ്യം തന്നെയാണ്. മനുഷ്യർ, തങ്ങളുടെ സ്വന്തം നിയമങ്ങളേയും അഭിപ്രായങ്ങളേയും പ്രമാണിച്ചു, വിചാരംകൂടാതെ, എല്ലാ ചരിത്രങ്ങളേയും ഒരുപോലെ വിചാരിക്കുന്ന ഒരു ശീലമുള്ളവരാകുന്നു.

പൌരാണികം, ആധുനികം, ഇങ്ങിനെ രണ്ടുവിഭാഗങ്ങളായി ചരിത്രത്തെ വേർതിരിക്കാം. നമ്മുടെ സ്ഥിതിയിൽനിന്നും ഏററവും വ്യത്യാസപ്പെട്ട ഒരവസ്ഥയിലിരുന്നിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളേയും വികാരങ്ങളേയും മതിയായവിധത്തിൽ നമുക്കു തന്നെത്താൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള അശക്യതയൊഴികെ, പൌരാണികചരിത്രപഠനത്തിൽ, മററു ബുദ്ധിമുട്ടുകളൊന്നുമില്ലാ. എന്നാൽ പൌരാണികചരിത്രത്തിന്ന്, ഓരോരോ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അനവധി ശാഖകളായി, ഒരേസമയത്തുതന്നെ വിവരിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ള ഒരു ഗുണമുണ്ട്. നമ്മുടെ ശ്രദ്ധക്കു പാത്രീഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അസംഖ്യം നായകന്മാരെപ്പററി, ഒരേകാലത്തിൽതന്നെ, യാതൊന്നും അതു പ്രസ്താ

വിക്കുന്നില്ല. പൌരാണികചരിത്രം, ഒരു രാജ്യം ഒരു ജാതിക്കാർ ഒരു സാഹിത്യം എന്നിങ്ങിനെയുള്ളവയെ, ഓരോന്നായി തുടരെക്കാണിച്ചു, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമാക്കുന്നു. അത് ഏകകാലത്തിൽതന്നെ മറെറാരു ജാതിക്കാരെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നതായാൽ, അത് അക്കാലത്തു പ്രാധാന്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൂട്ടരുടെ കീഴിലുള്ളവരേയോ, അവരുമായി ബന്ധമുള്ളവരേയോ പററി മാത്രമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ— ആധുനികചരിത്രങ്ങൾക്കു വിപരീതമെന്നു തോന്നുന്നവിധത്തിൽ— പൌരാണികചരിത്രത്തിന്ന് ഒരു ഐക്യഗുണം ഉണ്ടു്.

എന്നാൽ ആധുനികചരിത്രത്തിന്റെ നിലയെങ്ങിനെ? അതിന്റെ ഉൾപ്പിരിവുകളേയും നിയമങ്ങളേയും ഓരോരോ കാലത്തിലെ പ്രധാനകാൎയ്യങ്ങളേയും കുറിച്ചു നമുക്കെല്ലാവൎക്കും ഏകാഭിപ്രായമോ? ഓരോരുത്തരുടെ സമുദായം, ജാത്യാചാരങ്ങൾ, മതം, വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായവകളിൽ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഭിന്നങ്ങളായിട്ടല്ലയൊ ഇരിക്കുന്നത്? ഫ്രഞ്ചജാതിക്കാൎക്ക് ഒരഭിപ്രായം, ഇന്ത്യക്കാരന്നു മറെറാന്നു. പരന്ത്രീസ്സുകാരന്നു വേറിട്ടൊന്ന്. ഇങ്ങിനെയാണല്ലൊ ഇരിക്കുന്നത്. ഹിന്ദുക്കൾ, മഹമ്മദീയർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മിതവാദികൾ, അമിതവാദികൾ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഓരോരുത്തൎക്കും അഭിപ്രായങ്ങൾ ഓരോന്നാകുന്നു. നമ്മുടെ സ്വന്തം പൂൎവ്വാഭിപ്രായമോ നിയമമോ ഇന്ത്യാക്കാരാണെന്നുള്ള വിശ്വാസമോ അനുസരിച്ചു്, ഇതരജാതിക്കാരുടെ ചരിത്രസാരത്തെ ഊഹിക്കുന്നതിൽ തെററിപ്പോകുമെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. എങ്കിലും, നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തേയും സമ്പ്രദായത്തേയും തീരെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു നമുക്കു സ്വയശക്തി ഒട്ടുമില്ലാത്തവിധം ചരിത്രം പഠിക്കണമെന്നുമില്ല. പ്രത്യുത, മനുഷ്യർ അവരവരെപ്പററിയാണ് ഒന്നാമതായിട്ടു പഠിക്കേണ്ടത്. മേലിലെപ്പോഴെങ്കിലും നിശ്ചയമായും സംഭവിക്കുന്ന കുഴപ്പങ്ങളിൽ, ഇന്ത്യാസം

ബന്ധമായ എല്ലാററിൻേറയും അറിവ്, ഒരു ഇന്ത്യാക്കാരന് ഏററവും വലിയ സഹായമായിത്തീരുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ, ഇന്ത്യാനിവാസികളെന്ന നിലയിൽ, നാം ചരിത്രം പഠിക്കുന്നതിൽ ഉപേക്ഷ കാണിക്കുന്നതായാൽ— അങ്ങിനെ വന്നാലൊ എന്നു വിചാരിക്ക— നമ്മുടെ സ്വന്തം രാജ്യചരിത്രപഠനംമൂലം, മററുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ ചരിത്രങ്ങളെപ്പററിയും മററും പൊതുവിൽ നമുക്കുണ്ടാകാവുന്ന മഹത്തായ അറിവു പെരുതെ വേണ്ടെന്നുവെച്ചു കളയുകയായിരിക്കും ഫലം. പൊതുവിലുള്ള ചരിത്രസംഭവങ്ങളെ അറിയുന്നതിന്നും, വിശിഷ്യ, ഓരോ ജാതിക്കാരെയും ജനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം എത്ര പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്ന് അധികം സ്പഷ്ടമാകുന്നതിന്നും നമ്മുടെ സ്വരാജ്യചരിത്രപഠനത്തെപ്പോലെ മററ യാതൊന്നിന്നും അത്ര ഉൽക്കർഷമില്ലാത്തതാകുന്നു.

ഏ. ജെ. ജോൺ ബി. ഏ., എൽ. ടി.

അപരിഷ്കൃത സമുദായങ്ങളുടെ
ചില ആചാരവിശേഷങ്ങൾ.

അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിവരണത്തിൽ, ക്ഷുദ്രപ്രയോഗം ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു വിഷയമത്രെ. കേവലം നിർവ്വിചാരന്മാരായി, മിക്കവാറും മൃഗങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ, ദിവസങ്ങളെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരാണെങ്കിലും, ക്ഷുദ്രപ്രയോഗങ്ങളെന്നുവെച്ചാൽ അപരിഷ്കൃതന്മാൎക്കു വളരെ ഭയമാണ്. എന്തെങ്കിലും ഒരു ആപത്തോ രോഗമോ ഒരുവന്നു നേരിടുന്നത്, ശത്രുക്കൾ എന്തോ ആഭിചാരം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു എന്നു നിൎണ്ണയിച്ചുകൊള്ളുകയും, ആ

ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനായി പ്രതിവിധിചെയ്യുന്നതിന് ആളെ അന്വേഷിക്കയും ചെയ്യുന്നത് അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിൽ ദിവസംപ്രതി കാണാവുന്ന സംഗതികളാണ്. മനുഷ്യന്നു സ്വഭാവത്താൽ മരണം എന്നൊന്ന് ഇല്ലെന്നും, വല്ലവരുടേയും അസ്ത്രമേറ്റോ മറ്റോ മരിച്ചുപോകുന്ന ആളുകളെ ഒഴിച്ചു ശേഷമുള്ളവരെല്ലാം ശത്രുക്കളുടെ ക്ഷുദ്രപ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രമാണ് മരിക്കുന്നതെന്നും ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്ന അനേകം കിരാതവർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. അത്ര സർവ്വവ്യാപകമായ ഒരു ഭയമാണ് അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾക്കു ക്ഷുദ്രപ്രയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളത്.

ക്ഷുദ്രപ്രയോഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിശ്വാസവും ഭയവും എല്ലാ അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിലും പ്രബലങ്ങളായിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം, അപരിഷ്കൃതമനസ്സിന്ന് ആന്തരികമായുള്ള വിസ്മാരകഭാവമാണ് എന്നുവേണം പറവാൻ. ഒരു സ്നേഹിതന്റെ സ്മാരകമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഛായാപടത്തേയൊ അല്ലെങ്കിൽ കുറെ തലരോമങ്ങളെയൊ നാം സൂക്ഷിക്കുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഛായാപടത്തെ അല്ലെങ്കിൽ തലരോമങ്ങളെ കാണുമ്പോൾ, ആ മനുഷ്യനെ നാം സ്മരിക്കുന്നതിനെളുപ്പമുണ്ട്. എന്നാൽ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ട തലരോമവും ആ മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ഉള്ള സംബന്ധം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ മാത്രമാകുന്നു; അല്ലാതെ, വാസ്തവത്തിൽ അതുകൾ തമ്മിലല്ല എന്നുള്ളതു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലൊ. ഖണ്ഡിതരോമങ്ങളെ കരിക്കുകയോ മറ്റൊ ചെയ്താൽ, മുമ്പ് അത് എവിടെനിന്നിരുന്നുവോ, ആ തലക്കു യാതൊരു ഹാനിയും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഇതിന്റെ കാരണം ഖണ്ഡിതരോമങ്ങളും ശിരസ്സും തമ്മിൽ വസ്തുസംബന്ധം ഇല്ലാത്തതാണ്. എന്നാൽ അതുകൾ ഒന്നോടൊന്നു സംബന്ധിതങ്ങളായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വർത്തിക്കുന്നതിനാൽ, തലരോമങ്ങളെ കാണുന്ന ക്ഷണത്തിൽ ആ ആളെക്കുറിച്ചുള്ള

സ്മരണ സഞ്ചയമവ നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. കാട്ടുക്കാരുടെ മനസ്സിൽ ഇതുകൾ സംബന്ധിതങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇവിടെ വസ്തുസംബന്ധം ഇല്ലെന്നുള്ളതിനെപ്പററി പരിഷ്കൃതന്മാൎക്ക വിവാദമില്ല. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ പരിച്ഛേദം ചെയ്യുന്നതിന് അപരിഷ്കൃതന്മാർ ശക്തിയില്ലാത്തവരാണ്. ഒന്നു കാണുമ്പോൾ മറെറാന്നിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സ്മരണ ഉണ്ടാകുന്നത്, ആ വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ എങ്ങിനെയൊ വസ്തുസംബന്ധംകൂടെ ഉള്ളതുകൊണ്ടാകുന്നു എന്നാത്രെ നീചന്മാരായ കിരാതന്മാർ അനുമാനിക്കുന്നത്. കേവലം മാനസികമായ ഒരു അവസ്ഥ, വസ്തുക്കൾതമ്മിലും ഉണ്ടെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിൽനിന്നാകുന്നു അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിൽ ആഭിചാരപ്രയോഗങ്ങൾ ജനിക്കുന്നതും വളരുന്നതും.

ഒരു മനുഷ്യന്റെ നഖമൊ മുടിയൊ തുപ്പലൊ മറെറാ കുറെ കൈവശപ്പെടുത്തി, അതിനെ അരയ്ക്കുകയൊ ദഹിപ്പിക്കുകയൊ ചെയ്താൽ, ആ മനുഷ്യനു രോഗബാധയൊ മരണമൊ മറെറാ ഉണ്ടാകുമെന്നു പല അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളും വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ദൃഢതനിമിത്തം ആകുന്നു, അൻറാർററിക് സമുദ്രത്തിലുള്ള ചില ദ്വീപങ്ങളിലെ പ്രഭുക്കന്മാർ എവിടെപ്പോയാലും കോളാമ്പിയുംകൊണ്ടു പരിചാരകന്മാർ അടുത്തു നടന്നുകൊള്ളണമെന്നു ചട്ടമുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. തുപ്പൽ അല്പമെങ്കിലും നിലത്തു വീഴാതെ കോളാമ്പിയിൽ ശേഖരിച്ച്, അത് ആഭിചാരകന്മാരുടെ അധീനത്തിൽ വരാതിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം, ഗൂഢസ്ഥലങ്ങളിൽ അവർ കുഴിച്ചുമൂടുന്നു. ന്യൂഹെബ്രിഡിസിൽ രോഗകാരന്മാർ എന്നൊരുകൂട്ടം ആളുകളുണ്ട്. ഒരുവന്റെ ഉച്ഛിഷ്ടം എടുത്തു വല്ല തോലിനകത്തോ മറെറാ വെച്ചു തെറുത്ത് ഒരു അററത്തു

തീകത്തിച്ച് (ചുരുട്ടുപോലെ) കുറേശ്ശ ദഹിപ്പിക്കുകയാണ് ഇവർ ചെയ്യുന്നത്. ഉച്ഛിഷ്ടം മറവുചെയ്യാതിരുന്ന ആ നിർഭാഗ്യമനുഷ്യൻ ക്ഷീണിച്ചു ക്ഷീണിച്ചു രോഗിയായി ക്രമംകൊണ്ടു മരിച്ചുപോകുമെന്നാണ് ആ ദിക്കുകാരുടെ വിശ്വാസം. ആർക്കെങ്കിലും ദീനം പിടിച്ചാൽ, ആ ആളുടെ ഉച്ഛിഷ്ടങ്ങളെ ആഭിചാരകന്മാർ എവിടെയോ ദഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവർ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. അഗ്നി കെടുത്തി രോഗിയെ രക്ഷിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചും, സമ്മാനങ്ങൾ തരാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തും, രോഗികളുടെ ചാർച്ചക്കാർ പറയടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്യുക അവിടങ്ങളിൽ സാധാരണയാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രഘോഷണങ്ങളും അട്ടഹാസങ്ങളും എല്ലാ രാത്രിയിലും കർണ്ണകഠോരമായികേൾക്കാമായിരുന്നു എന്ന്, ആദ്വീപത്തിൽ കുറെക്കാലം താമസിച്ചിരുന്ന ടർനർ എന്ന യൂറോപ്യൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു മനുഷ്യനും അയാളുടെ ഛായാപടവും തമ്മിൽ വസ്തുസംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു മിക്ക അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിലും പ്രബലമായിട്ടുള്ള ഒരു അബദ്ധവിശ്വാസമത്രെ. ഛായയെ കാണുമ്പോൾ അതു കുറിക്കുന്ന മനുഷ്യനെപ്പററി ഓർമ്മയുണ്ടാകുന്നത്, ആകൃതിയിൽ അവരണ്ടും തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാലാണ്. എന്നാൽ അവതമ്മിൽ ഇങ്ങിനെ സാമ്യമുണ്ടാകുന്നതു മനുഷ്യനിൽനിന്നു ഛായയിലേക്കു ജീവന്റെ ഒരു അംശം പ്രവേശിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നും, ആയതിനാൽ ഛായാപടം എടുക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യൻ ദുർബ്ബലനാകുന്നതാണെന്നും, ആകുന്നു അവരുടെ വിശ്വാസം എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഉപദ്രവിക്കണമെന്നുള്ള കരുതലോടുകൂടി അമേരിക്കക്കാരായ ചില കാട്ടാളന്മാർ ഒരിക്കൽ മിസ്റ്റർ കെയിൻ എന്നൊരു ധ്വരയെ വളഞ്ഞു. ആ കിരാതന്മാർ ഛായാപടം എടുക്കുന്ന

തിനെപ്പററി വളരെ ഭയം ഉള്ളവരാണെന്ന് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, "എന്റെ അടുത്തുവന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഛായ എടുത്തുകളയും" എന്നു പറഞ്ഞ് അവരെ ഓടിച്ച്, അദ്ദേഹം തെററിയൊഴിയുന്നതിനു സംഗതിയായി.

ചിത്രം ശത്രുക്കളുടെ കൈവശം ആവുകയും, അവർ അതിനെ കീറിട്ടോ മറേറാ നശിപ്പിക്കയും ചെയ്താൽ, ആ ചിത്രത്തിന്റെ മൂലപുരുഷൻ മരിച്ചുപോകുന്നതാണെന്നു നീചന്മാരായ കിരാതന്മാക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. മിസ്റ്റർ കാററിലൻ എന്നൊരു സായ്പ് ഒരിക്കൽ മഹോഷിഗ എന്നു പേരായ ഒരു കിരാതപ്രഭുവിന്റെ പടം എഴുതി. മുഖത്തിന്റെ ഒരു പാർശ്വംമാത്രം കാണുന്നവിധത്തിലായിരുന്നു പടം. ഇതുകണ്ടിട്ടു, "മുഖത്തിന്റെ മറേറപാർശ്വം ഒന്നിനും കൊള്ളരുതാത്തതാണ്; മഹോഷിഗ മുഴുപ്പുരുഷനാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല; പാതിക്കുമാത്രമേ വിലയുള്ളു. അതറിഞ്ഞിട്ടാണ് ശീമക്കാരൻ ഇങ്ങിനെ എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചത്" എന്നൊക്കെയും മഹോഷിഗിന്റെ ശത്രുവായ വേറൊരു കിരാതപ്രഭു അധിക്ഷേപം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. ഇതുമൂലം ആ രണ്ടുവർഗ്ഗക്കാർതമ്മിൽ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടാകുന്നതിനും മഹോഷിഗ ഒരു വെടിയുണ്ട ഏററു മരിക്കുന്നതിനും സംഗതിയായി. വെടിയുണ്ടകൊണ്ടതു ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെടാഞ്ഞ മുഖാംശത്തിലായിരുന്നു. ഇതുകൂടെകണ്ടപ്പോഴേക്കു, സാധുവായ മിസ്റ്റർ കാററിലിൻ ആ ദേശം വിട്ടുകളഞ്ഞതിനാൽ പ്രാണഹാനി ഉണ്ടായില്ല. എന്നാൽ മഹോഷിഗിന്റെ ആശ്രിതന്മാർ പിന്നെയും മററവരോടു യുദ്ധംചെയ്തു. അധിക്ഷേപിച്ച കിരാതപ്രഭുവിനേയും അയാളുടെ സഹോദരനേയും കുലചെയ്തതിന്റെശേഷം മാത്രമേ, ആ മത്സരത്തിന് അമച്ച്യുണ്ടായുള്ളു. ഇതിനൊക്കെയും കാരണം ഒരു ചിത്രമായിരുന്നു. ഇ പിന്നു ശീമരാജ്യങ്ങളിലെങ്ങും പോകേണ്ട. നമ്മുടെ മലയാളരാജ്യത്തിലും, നാ

ട്ടുപുറങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരിൽ അധികംപേരും, മരാ
യാപടം എടുക്കുന്നതിനെപ്പററി നല്ല സന്തോഷമില്ലാത്തവ
രാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പടത്തിനോടു ശത്രു
ക്കൾ ചെയ്യുമാവുന്ന ഉപദ്രവം തങ്ങൾക്ക് അനുഭവമാകു
മെന്ന് അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ ബോധം ഇവക്കില്ലെന്നുവരികി
ലും, അസംതൃപ്തിക്കുള്ള കാരണത്തെ സൂക്ഷ്മമായി ആലോ
ചിച്ചാൽ, മരണമൊ മററുദോഷമൊ പടംമൂലമായി ത
ങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ചേക്കാമെന്ന് ഇവരുടെ മനസ്സിന്നടി
യിൽ ഒരു ഭയം മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം ഗ്ര
ഹിക്കാവുന്നതാണ്.

ശത്രുസംഹാരംചെയ്യാൻ കൈകണ്ടതെന്നു ലങ്കയിൽ
താമസക്കാരായ തമിഴർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന ഒരു ആഭി
ചാരപ്രയോഗം പല പുസ്തകങ്ങളിലും വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടു
ണ്ട്. ഈ പ്രയോഗം ചെയ്യേണ്ടതിന്ന് ആദ്യമായി ആവ
ശ്യമുള്ളത് ഒരു ആൺകുട്ടിയുടെ തലയോടാണ്. ഈ പ്ര
ത്യേകോദ്ദേശ്യത്തിനായി കൊല്ലപ്പെട്ട ഒരു പ്രഥമപുത്രന്റെ
തലയോടാണ് ഉത്തമപക്ഷം. തലയോടിനെ നല്ലവണ്ണം
മിനുസപ്പെടുത്തി അതിന്മേൽ ചില ചിത്രങ്ങളെല്ലാം വര
ക്കുകയും, ആരെ ഹനിക്കണമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ അ
യാളുടെ നാമം അതിന്മേലെഴുതുകയും ആകുന്നു ആഭിചാര
കന്മാർ പിന്നെ ചെയ്യുന്നത്. ഇത്രയും തയാറാക്കിയതി
ന്റെശേഷം, ഉദ്ദിഷ്ടപുരുഷന്റെ കാലടിപതിഞ്ഞിട്ടുള്ള
സ്ഥലത്തുനിന്ന് അല്പം മണ്ണും, ആ ആളുടെ തലരോമ
വും തുപ്പലും, കൂട്ടിഇളക്കി ഒരു കരത്തീയപ്പലകയിൽ വെക്ക
ണം. ഇങ്ങിനെ തയാർചെയ്യപ്പെട്ട തലയോട്ടും പലക
യും ഒരു ശ്മശാനസ്ഥലത്തു സ്ഥാപിച്ച്, അടുത്ത നാല്പതുരാ
ത്രികളിൽ ആഭിചാരകൻ ചില മന്ത്രങ്ങളും മററും ഉരുവി
ടാനുണ്ട്. ഇങ്ങിനെചെയ്താൽ കരത്തീയപ്പലകയിലുള്ള കു
ഴമ്പ് ഉണങ്ങുന്നതിനനുസരിച്ച്, ഉദ്ദിഷ്ടപുരുഷൻ വാടിവ
രണ്ട് ഉണങ്ങി മരിച്ചുപോകുന്നതാണെന്നു സംശയലേശമി

ല്ലാതെ അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. വദ്ധ്യപുരുഷനോടു സംബന്ധമുള്ളവയെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്ന പലതും ചേൎന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ഇത് ഒരു അററകയ്യായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നത്. കാൽപതിഞ്ഞ മണ്ണ്, മുടി, തുപ്പൽ ഇവ മൂന്നാംകൂടാതെ, തലയോട്ടും ശ്മശാനസ്ഥലവുംകൂടെ വേണമെന്നുള്ളത്, ഇവരണ്ടും മരണത്തെ സവിശേഷം ഓൎമ്മിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം.

ഇൻഡ്യയിൽ നടപ്പുള്ള ഒരു പ്രയോഗവും ഇതിന് ഏകദേശം അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. അശുദ്ധങ്ങളായ നര് സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും എടുക്കപ്പെട്ട മണ്ണും മുടിയും നഖവും മററും ചേൎത്തുതീൎത്ത ഒരു ആൾരൂപത്തിന്മേൽ വദ്ധ്യപുരുഷന്റെ നാമം ആദ്യംതന്നെ എഴുതപ്പെടണം. പിന്നെ ചില മന്ത്രങ്ങളൊക്കെയും ചൊല്ലിയതിന്റെശേഷം, ഈ രൂപത്തെ രാകി പൊടിക്കുകയൊ, അററത്തു കീറുകയൊ ചെയ്താൽ, മനസ്സിൽ കണ്ട ആളുടെ കഥകഴിയുമെന്നാണ് സങ്കല്പം.

ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന ആഭിചാരപ്രയോഗങ്ങളെ പരിച്ഛേദിക്കുന്നതായാൽ, അവ എല്ലാം മേൽക്കണ്ടപ്രകാരം, സാരാംശത്തിൽ ഏകരീതിയിലുള്ളവയാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാവും. ആരെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ, ആ ആളോടു വല്ലപ്രകാരത്തിലും സംബന്ധമുള്ള വസ്തുക്കളെ സമ്പാദിച്ചു, പലപ്രകാരങ്ങളിൽ രൂപാന്തരംചെയ്ത് ഉണക്കുകയോ ചുടുകയോ മററൊ ആകുന്നു എല്ലാ ആഭിചാരകന്മാരും ചെയ്യുന്നത്. വസ്തുസംബന്ധം വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലാത്തവയാണെങ്കിലും, അന്യോന്യം സംഘടിതങ്ങളായി മനസ്സിൽ സ്മരിക്കുന്നവസ്തുക്കൾതമ്മിൽ സംബന്ധം തീൎച്ചയായും ഉണ്ടെന്നുള്ള ഭ്രമമാകുന്നു, അപരിഷ്കൃതന്മാരെ ഇങ്ങിനെ അബദ്ധത്തിൽ ചാടിക്കുന്നത്. മനസ്സിന്നു പരിഷ്കാരം വരുന്നതിനനുസരിച്ചു, കേവലം മാനുഷാന്തസ്ഥിതമായ വികാരവും വസ്തുസംബന്ധ

വും വിവേചിച്ചറിയുന്നതിന്നു മനുഷ്യൎക്കു കഴിവുണ്ടാകയും, ക്ഷുദ്രപ്രയോഗങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞ് ഒടുവിൽ ഇല്ലെന്നാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒ. എം. ചെറിയൻ ബി. ഏ., എൽ. ടി.

സാഹിത്യരക്ഷണം.

ബുദ്ധമഹൎഷിയുടെ പല്ലിനും ഷേക്സ്പിയരുടെ കയ്യെഴുത്തുപുസ്തകത്തിനും എഴുത്തച്ഛന്റെ മെതിയടിക്കും മററും ഉള്ള മാഹാത്മ്യം സൎവ്വപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. സാഹിത്യകലകളിൽ പരിശ്രമിച്ച് അനശ്വരമായ യശോരാശിയെ ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാരേക്കുറിച്ചു ജനസാമാന്യത്തിനുള്ള ആദരാതിശയം അനിതരസാധാരണമാകുന്നു. അവരുടെ കൃതികൾ ശാശ്വതങ്ങളാണ്. അവയോളം ശാശ്വതത്വം മററു യാതൊരു കലകൾക്കും ഇല്ല.

“ജയന്തി തേ സുകൃതിനോ രസസിദ്ധാഃ കവീശ്വരാഃ
നാസ്തിതേഷാം യശഃകായേ ജരാമരണജം ഭയം”.

എന്നുള്ളതു സൎവ്വസമ്മതം തന്നെ. “ഏകശ്ശബ്ദസ്സമ്യഗ്ജ്ഞാതസ്സുഷ്ഠു പ്രയുക്തസ്സ്വൎഗ്ഗേ ലോകേ കാമധുഗ്ഭവതി” എന്നാണ് ഭാഷ്യകാരൻ പറയുന്നത്. മഹാപണ്ഡിതനായ ഭട്ടോജിദീക്ഷിതർ മേൽപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ നിസൎഗ്ഗമധുരങ്ങളായ നാരായണീയാദികൃതികളാൽ ആകൃഷ്ടനായിട്ട് അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നു കാണണം എന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി മലയാളത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുകയും, മാൎഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചു, ഭട്ടതിരി ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു എന്നറികയാൽ വ്യസനാക്രാന്തനായി ആ പരമഭാഗവതനായ കവിശിരോമണിയുടെ വാസസ്ഥലമായ ദിക്കിനെ നോക്കി നമ

സ്ഥാപിച്ചിട്ടു മടങ്ങുകയും ചെയ്തതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കാശ്മീരത്തിലെ രാജാവായ ലളിതാദിത്യൻ കന്യാകുബ്ജത്തിലെ രാജാവിനെ ജയിച്ച് ആ രാജധാനിയിൽനിന്നും അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയ വിലയേറിയ പദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നു, നമ്മുടെ ഭവഭൂതി എന്ന മഹാകവിയായിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു. ഭോജരാജാവിന്റെ 'അക്ഷരലക്ഷ'ത്തെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നാല്പതു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു പുസ്തകശാലയിൽനിന്ന് ഇരുപത്തിനാലു പവൻ വിലയ്ക്കു വിററ ഷേക്സ്പിയർ കൃതിയുടെ ഒന്നാംപതിപ്പിനെ ഇപ്പോൾ ആ പുസ്തകശാലക്കാർതന്നെ മൂവായിരം രൂപാ കൊടുത്തു തിരിച്ചു വാങ്ങുന്നതിനു ഭാവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് ഇയ്യിടെ ഒരു പത്രത്തിൽ കാണുകയുണ്ടായി.

ഓരോ കവിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ കൃതികൾ ഏതെല്ലാമെന്നും, അവരുടെ ജീവിതം എപ്പോൾ ഏതുതരസ്ഥിതിയിൽ ആയിരുന്നു എന്നും, ഓരോകൃതികളുടെ കർത്താക്കന്മാർ ഏതു കവികൾ ആണെന്നും സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതിനു വേണ്ടി അർവ്വാചീനന്മാരും ആധുനികന്മാരുമായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ തലച്ചോറും ജിഹ്വയും തൂലികയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ചെയ്തുവരുന്നതുമായ പ്രയത്നങ്ങൾക്ക് അവസാനമില്ല. എന്നിട്ടും, യുക്തിയുടെ സർവ്വതോമുഖത്വംനിമിത്തം അവയിൽ അധികഭാഗങ്ങളും ഇപ്പോഴും അന്ധകാരഗ്രസ്തങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെയോ നമ്പ്യാരുടെയോ ഒരു പ്രതിഛായയോ കയ്യെഴുത്തു പുസ്തകമോ കൈവശം ഉണ്ടായിരിക്കയും അതിന്റെ പ്രദർശനത്തിനു പറ്റിയതായ ഒരു പീസ് ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്വാൻ ഒരാൾക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ, അയാൾ ക്ഷണദശയംകൊണ്ടു വിസ്മയനീയമാകുംവണ്ണം ഒരു കുബേരനായിത്തീരുമെന്നുള്ളത് അസന്ദിഗ്ദ്ധമാകുന്നു. ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു, മാനവിക്രമടനെ

ട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു, മുതലായ പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ 'ഒരു നോക്കു' കണ്ടാൽ ജന്മം സഫലമായി എന്നു വിചാരിച്ച് അവരെക്കാണ്മാൻ ഉത്സുകന്മാരായിരിക്കുന്ന സാഹിത്യരസികന്മാർ വളരെ ഉണ്ട്. പത്രമുഖേനയോ ലേഖനമുഖേനയോ മാത്രം പരിചിതന്മാരായിരുന്ന പല പണ്ഡിതന്മാൎക്കും പരസ്പരദൎശനത്തിനും തന്മൂലകമായ പരമാനന്ദാനുഭവത്തിനും ഇദംപ്രഥമമായി ഇടയാക്കിയ ആ കോട്ടയം കവിസമാജത്തിന്റെയും അതിന്റെ സൂത്രധാരനായ വറുഗീസുമാപ്പിള അവർകളുടേയും പ്രണയമസൃണമായ സ്മരണ സഹൃദയന്മാരുടെ മനസ്സിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകുന്നതല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള മഹാന്മാരുടെ സമാഗമവും സാഹിത്യങ്ങളുടെ പരിശീലനവും കാലദേശങ്ങളുടെ അപരിഹാൎയ്യമായ സ്ഥിതിഭേദത്താൽ എല്ലാവൎക്കും സുകരമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഒരു കവി എഴുതുന്ന കൃതികൾ എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ തന്നെ അച്ചടിച്ചു എന്നു വരാവുന്നതല്ല. അപ്രകാരം അച്ചടിക്കാതെ കിടക്കുന്ന കൃതികളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൽക്കാലം അന്യന്മാർ സ്വകീയമാക്കി അച്ചടിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതും അസംഭാവ്യമല്ല. അതിനു പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളല്ലാത്ത ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. നേരെ മറിച്ച്, അന്യരചിതങ്ങളായ കൃതികളുടെ കൎത്തൃത്വം ഒരു കവിയുടെ ബഹുമാനാൎത്ഥമോ അവമാനാൎത്ഥമോ ഉദ്ദേശിച്ച് അദ്ദേഹത്തിൽ ചിലർ ആരോപിക്കുന്നതും പതിവാണ്. നളോദയം എന്ന യമകകാവ്യം കാളിദാസകൃതിയാണെന്ന് അതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ചിലർ ഇതിനെ വിശ്വസിച്ചും, മററു ചിലർ ശബ്ദാലങ്കാരത്തിനു സ്വതസ്സിദ്ധമായ അപ്രധാനതയെ മാച്ചുന്നതിനുവേണ്ടിയും, രഘുവംശാദികാവ്യത്രയത്തിന്റെയും ശാകുന്തളാദിനാടകത്രയത്തിന്റെയും കൎത്താവായ സാക്ഷാൽ കാളിദാസനാണ് അതിന്റെ കൎത്താവെന്നു വാദിക്കുന്നും ഉണ്ട്. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ, ര

ഘുവംശാദികളുടെ കൎത്താവായ കാളിദാസൻ നളോദയം പോലെ കേവലം ശബ്ദാലങ്കാരപ്രധാനമായ ഒരു കാവ്യം എഴുതുന്നതിന്നായി താൻറ വിലയേറിയ സമയത്തെ വിനിയോഗിക്ക എന്നുള്ളത് തീരെ അസംഭാവ്യമാകുന്നു. ആ കാവ്യം കാളിദാസൻ എന്നു പേരെടുത്ത അനന്തരകാലീനനായ മറെറാരു കവി എഴുതിയതായിരിക്കാനാണ് എളുപ്പമുള്ളത്. ഉദാഹരണാന്തരങ്ങളെ വിസ്തരഭയം നിമിത്തം ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല.

പലപല ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ ഔദാസീന്യത്താലോ അസൗകൎയ്യത്താലോ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെടാതെ ചിതലിന്നും പുഴുവിന്നും ആഹാരമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. ദോഷംവന്നിട്ട് അതിനെ പരിഹരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അതു വരാതെ സൂക്ഷിക്കയാണ് അധികം നല്ലത്. 'പ്രക്ഷാളനാദ്ധിപങ്കസ്യ ദൂരാദസ്പൎശനംവരം' എന്നാണല്ലോ ആപ്തവചനം. ആകയാൽ ഈവക ന്യൂനതകൾ പരമ്പരയാ മേലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനായി മലയാളത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രധാനപട്ടണത്തിൽ ഒരു പുസ്തകമഹാശാല സ്ഥാപിക്കുന്നതു വളരെ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ ശാലയിൽ, കിട്ടുന്നിടത്തോളം പ്രാചീനങ്ങളും നവീനങ്ങളുമായ സകല പുസ്തകങ്ങളേയും ശേഖരിക്കേണ്ടുതാണ്. ഇതുകൂടാതെ, പ്രസിദ്ധന്മാരായ ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരുടെ സ്വഹസ്തലിഖിതമായ ഏതെങ്കിലും പുസ്തകമോ ലേഖനമോ യഥാലാഭം ഇവിടെ സംഗ്രഹിക്കണം. കഴിയുന്നിടത്തോളം ഓരോരുത്തരുടേയും പ്രതിഛായയും ജീവചരിത്രവുംകൂടി സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങിനെ ഒരു പുസ്തകമഹാശാല ശാശ്വതമാണെന്നു വിശ്വസിക്കത്തക്കനിലയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാ ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരും അവിടെ സ്ഥാപിക്കാനായി സ്വകീയകൃതികളുടെ ഓരോ പ്രതിയും, (അച്ചടിപ്പിച്ചതോ കയ്യെഴുത്തുപ്രതിയോ രണ്ടുംകൂടിയോ) അവരവരു

ടെ പ്രതിഛായയും, വേണ്ടിവന്നാൽ ജീവചരിത്രവും സസന്തോഷം അയച്ചുകൊടുക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ പുസ്തകമഹാശാല എത്ര രമണീയമായിരിക്കും! ഇതിന്റെ ദർശനം എത്ര സ്പൃഹണീയം! നോക്കുക: ഒരിടത്ത് ഒരു മഹാകവിയുടെ പ്രതിഛായ! അതിനു നേരെതാഴെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധേയം, സ്വഹസ്തലിഖിതം, കൃതികൾ, അവയുടെ പട്ടിക, ജീവചരിത്രം. അതാ! മറെറാരിടത്തു വേറൊരു മഹാകവിയുടെ. എന്തൊരാഹ്ലാദമാണ് ഇവിടെ ഉണ്ടാവുക!!

പുസ്തകശാലയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചു ഡർഹാമിലെ ബിഷപ്പായ റിച്ചഡ് ഡിബറി (Richard de Bury) ൬൱ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പെ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

‘ഇവ (പുസ്തകങ്ങൾ) ചൂരൽകൊണ്ടുള്ള താഡനങ്ങളോ ശകാരങ്ങളോ കോപമോ പ്രതിഫലമോ കൂടാതെ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാരാകുന്നു. നിങ്ങൾ അടുത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ ഒക്കെയും അവർ ജാഗ്രത്തുകളായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എന്തുതന്നെ ചോദിക്കുന്നതായാലും അവർ ഒളിച്ചുവയ്ക്കാതെ അവയുടെ മറുവടി പറഞ്ഞുതരുന്നു. നിങ്ങൾ തെററിദ്ധരിച്ചാലും അവർ ഒരിക്കലും വൈമനസ്യം കാണിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങൾ അറിവില്ലാത്തവരായിരുന്നാൽ അവർ നിങ്ങളെ പരിഹസിക്കയില്ല. അതിനാൽ ഒരു പുസ്തകശാല സർവ്വദ്രവ്യങ്ങളെക്കാളും വിലയേറിയതാകുന്നു. അതുപോലെ സ്പൃഹണീയമായിട്ടു മറെറാന്നുംതന്നെ ഇല്ല. ആയതുകൊണ്ടു സത്യം, സന്തോഷം, ജ്ഞാനം, വിജ്ഞാനം, ഈശ്വരവിശ്വാസം ഇവയെ അനുഗമിക്കണമെന്നു ദൃഢനിശ്ചയമുള്ള പുരുഷൻ പുസ്തകവായനയിൽ ആസക്തനായിരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യകമാകുന്നു’.

൬൱ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പേയുള്ള ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഇത്രവളരെയാണെങ്കിൽ അതിൽപിന്നെ അനവധി പുസ്തകങ്ങൾ നവീനബോധങ്ങളോടുകൂടി ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചി

ട്ടുള്ളതും വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ആയ ഈ കാലത്തിൽ അത് എത്ര ശതഗുണം അധികമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. ഏകദേശം മേൽപറഞ്ഞ രീതിയിൽതന്നെയെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഭാഗ്യന്തരേണ പെട്രാൿ (Petrarch) എന്ന പണ്ഡിതൻ പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:—

'ഞാൻ ഏതാനും സ്നേഹിതന്മാരെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ സമാഗമം എനിക്ക് എല്ലായ്പോഴും ഉല്ലാസപ്രദമാണ്. അവർ എല്ലാക്കാലത്തും ഉള്ളവരാകുന്നു. അവൎക്കു രാജ്യതന്ത്രങ്ങളിലും യുദ്ധസമ്പ്രദായങ്ങളിലും പ്രകൃതിതത്വങ്ങളിലും നൈപുണ്യം ഉണ്ട്. അവർ സൎവ്വദാ എന്റെ അധീനതയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ സമാഗമം എനിക്കു സുകരമാകുന്നു. അവരെ സ്വീകരിക്കയോ നിരാകരിക്കയോ ചെയ്യുന്നത് എന്റെ ഇച്ഛാധീനമാണ്. അവർ ഒരിക്കലും ഉപദ്രവകാരികളല്ല. എന്നാൽ ഞാൻ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉടനുടൻ അവർ ഉത്തരം പറയുന്നു. ചിലർ എന്നോടു പൂൎവ്വകാലസംഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നു. മററുചിലർ പ്രകൃതിയുടെ രഹസ്യങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ചിലർ ജീവിക്കേണ്ടത് എങ്ങിനെയെന്നും, മററുചിലർ മരിക്കേണ്ടത് എങ്ങിനെയെന്നും എന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ചിലർ അവരുടെ ഉന്മേഷവിശേഷത്താൽ എന്റെ ഉൽകണ്ഠകളെ ഉന്മൂലനംചെയ്കയും മനസ്സിനെ ഉല്ലസിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മററുചിലർ എന്റെ മനസ്സിനു ധൈൎയ്യത്തെ തരുന്നതിന്നുപുറമേ, ഇച്ഛകളെ നിയമിക്കയും സ്വശക്തിയെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടത് എങ്ങനെയാണെന്നുള്ള പ്രധാനമായ തത്വത്തെ എനിക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിത്തരികയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ, അവർ സകല കലകളുടേയും സകല തത്വങ്ങളുടേയും പ്രവേശദ്വാരങ്ങളെ എനിക്കായി തുറന്നുതരുന്നു. എല്ലാ വിഷമാവസ്ഥകളിലും എനിക്ക്

അവരുടെ ബോധനങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച് ആശംസിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സേവനകൾക്കെല്ലാം പ്രതിഫലമായി അവർ എന്നോടാവശ്യപ്പെടുന്നത് എന്റെ ചെറുതായ ഗൃഹത്തിന്റെ വല്ല മൂലയിലും സൌകര്യമുള്ള ഒരു മുറിയിൽ അവരെ പാർപ്പിക്കണം എന്നുമാത്രമാകുന്നു. അവർ അവിടെ സമാധാനത്തോടുകൂടി പാർത്തുകൊള്ളും. ജനസംഘത്തിലുള്ള വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ഏകാന്തമായും ശാന്തമായും ഇരിക്കുന്നതിലാണ് അവർ അധികം സന്തോഷിക്കുന്നത്.'

'പുസ്തകങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത മുറി ആത്മാവില്ലാത്ത ദേഹംപോലെയാകുന്നു' എന്നു സിസറോ (Cicero) എന്ന തത്വജ്ഞാനിയും 'ഒരു ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം വാസ്തവത്തിൽ ഒരു സർവ്വകലാശാലയാകുന്നു' എന്നു കാർലൈൽ (Carlyle) എന്ന പണ്ഡിതനും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

'വിദ്വാന്റെ ഒരു ദിവസം മൂഢന്റെ ജീവിതകാലത്തോടു തുല്യമാകുന്നു' എന്ന് അറേബ്യൻഭാഷയിൽ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ലോഹകാരൻ റിച്ചാഡ്സന്റെ 'പാമില' എന്ന നോവൽ വാങ്ങി തന്റെ ആലയിൽ ഇരുന്ന് ഉഷ്ണകാലത്തിൽ വൈകുന്നേരംതോറും സശ്രദ്ധന്മാരായ അനേകശ്രോതാക്കന്മാരുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു വായിക്ക പതിവായിരുന്നു. അത് അത്ര ചെറിയ പുസ്തകമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അതുമുഴുവൻ അവർ ഉത്സാഹപൂർവ്വം കേട്ടു. ഒടുവിൽ അതിലെ നായികയേയും നായകനേയും സുഖമായ ദീർഘജീവിതത്തിനായി യോജിപ്പിക്കുന്ന സന്തോഷാവസരം വന്നപ്പോൾ അവർ അടക്കാൻപാടില്ലാത്ത ആഹ്ലാദാതിശയത്താൽ അത്യുച്ചത്തിൽ ആർപ്പുവിളിക്കയും, അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന പള്ളിയിൽ കയറി കൂട്ടമണിയടിക്കയും ചെയ്തു എന്നു കാണുന്നു. പുസ്തകവായനയാലുണ്ടാകുന്ന ഗുണവും ആഹ്ലാദവും എത്ര വലുതാണെന്നുള്ള

തിലേക്ക് ഇത്രയും വചോവിസ്തരംതന്നെ അനാവശ്യകമല്ലയോ എന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ വാങ്മാധുരിയിൽ ഇളകിമറിഞ്ഞു മാധവാചാര്യർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ഒന്നാന്തരം ശ്ലോകംകൂടി ഇവിടെ ചേർക്കുന്നതിനു വായനക്കാരോട് അനുവാദം ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

‘അപ്സാദ്രപ്സാസലിപ്സാചിരതരമചരാക്ഷീരമദ്രാക്ഷമിക്ഷും
സാക്ഷാദ്ദ്രാക്ഷാമജക്ഷാംമധുരസമധയംപ്രാഗവിന്ദംമരന്ദം
മോചാമാചാമമന്യോമധുരിമഗരിമാശങ്കരാചാര്യവാചാ-
മാചാന്തോഹന്ത!കിംതൈരലമപിചസുധാസാരസീസാര
സീമ്നാ.’

(അർത്ഥം:— ഞാൻ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി തൈരിന്റെ ഫേനമല്ലാത്ത ഭാഗം ഭക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെക്കാലം പാൽ കുടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കരിമ്പിനെ ആസ്വദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴം നല്ലപോലെ ഭുജിച്ചിട്ടുണ്ട്. തേൻ കുടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണ്ടേതന്നെ പൂന്തേനും പാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വാഴപ്പഴം ധാരാളം ഭക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ശങ്കരാചാര്യരുടെ വാക്കുകളെ ആസ്വദിച്ചതിൽ, അതിനുള്ള വലുതായ മാധുര്യം അന്യാദൃശമായിരിക്കുന്നു. ആശ്ചര്യം! അതുള്ളപ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞ മധുരസാധനങ്ങൾ എന്തിനാണ്? എന്നുമാത്രമല്ല, സാക്ഷാൽ സുധയുടെ സാരസ്യസർവ്വസ്വവും നിഷ്ഫലംതന്നെ)

ശാശ്വതമെന്നു പലരാലും പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആർബത്ത്നട്ടിന്റെ കമ്പനിതന്നെയും പൊളിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്ന കഥയോർക്കുമ്പോൾ, പ്രസ്തുത മഹാശാലയുടെ സ്ഥാപനം സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠമായിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചെയ്യേണ്ടവയായ അനേകം മുൻകരുതലുകൾ അഹമഹമികയാ മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ താൽപ്പര്യവും ആഫലോദയകർമ്മത്വവും ഉള്ളവരായ ഏതാനും മഹാന്മാർ ഉദ്യമിക്കാമെങ്കിൽ കാര്യം അനായാസം സാധിക്കാവുന്നതും നമുക്ക് ഒരു ‘മലയാളസാഹിത്യമഹാനിധി’ ലഭിക്കുന്ന

ണം ആകുന്നു. ഇതിൽ ഗവർമെൻറിൻെറ സഹകരണമോ ഭാരവാഹിത്വത്തിന്നെയുമോ യഥേഷ്ടം സമ്പാദിക്കുക എന്നുള്ളതു, ശ്രമിച്ചാൽ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'ഇപ്പോൾ പലരും സ്വീകരിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന 'വന്ദേമാതരം' എന്ന പഞ്ചാക്ഷരത്തിലെ മാതൃശബ്ദത്തിനു മാതൃഭാഷയായ മലയാളം എന്ന അൎത്ഥത്തെ സ്വീകരിച്ചാൽ കൊള്ളാം' എന്നു് ഈയിടെ ഒരു ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിൽ, മഹാനുഭാവനായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിവരംകൂടി പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിൻെറ പൎയ്യാലോചനയ്ക്കായി ഭാഷാഭിമാനികളായ മഹാജനങ്ങളെ സവിനയം ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കെ. സി. കേശവപിള്ള.

ബ്രഹ്മശ്രീ തൃശ്ശൂർ
തയ്ക്കാട്ടുനാരായണൻമൂസ്സ് അവർകൾ.

അഷ്ടവൈദ്യന്മാരിൽ ഒരാളെപ്പററി ഉപന്യസിക്കുമ്പോൾ അവരെ (അഷ്ടവൈദ്യന്മാരെ) പൊതുവേ സംബന്ധിക്കുന്നവയായ ചില സംഗതികൾകൂടി പറയുന്നതു് അനുചിതമായി വരികയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. കേരളീയ ജനങ്ങളെ രോഗബാധകളിൽനിന്നു കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതിനായി ശ്രീപരശുരാമനാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എട്ടില്ലക്കാരായ മലയാളബ്രാഹ്മണരെ ആണല്ലോ അഷ്ടവൈദ്യന്മാരെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഇവർ ഒരു കാലത്തു ശാഖോപശാഖാനിചിതം വൎദ്ധിച്ചു പതിനെട്ടില്ലങ്ങളിലായി താമസിച്ചിരുന്നു എന്നുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ പതിനെട്ടില്ലങ്ങൾ ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചുക്ഷയിച്ചു പിന്നെയും യഥാപൂൎവ്വം എട്ടില്ലങ്ങൾ

മാത്രമായിത്തീൎന്നു. ആ എട്ടില്ലക്കാരെ, പിലാമന്തോൾ മൂസ്സ്, ആലത്തൂർ നമ്പി, പഴന്നെല്ലിപ്പുറത്തു തൈക്കാട്ടു മൂസ്സ്, ഇളയിടത്തു തൈക്കാട്ടു മൂസ്സ്, കുട്ടഞ്ചേരി മൂസ്സ്, ചീരട്ടമൺ മൂസ്സ്, വയക്കരെപ്പോററി, വെള്ളോട്ടു നമ്പൂരി എന്നിങ്ങിനെയാണ് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. വയക്കരപ്പോററിയുടെ ഇല്ലത്ത് ഒരു കാലത്ത് ഒരു കന്യകയല്ലാതെ വേറെ ആരുമില്ലാതെയായിത്തീരുകയും ആ കന്യകയെ പിലാമന്തോൾ മൂസ്സന്മാരിൽ ഒരാൾ സൎവ്വസ്വദാനമായി വിവാഹം കഴിച്ച് അവിടെ ദത്തുകേറുകയും ചെയ്കയാൽ അക്കാലംമുതൽ ആ ഇല്ലത്തുള്ളവരേയും മൂസ്സന്മാരെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇപ്പോഴും അങ്ങിനെതന്നെയാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ആലത്തൂർനമ്പിക്കും വെള്ളോട്ടു നമ്പൂരിക്കും ഇന്നും നാമഭേദമൊന്നും വന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും ആഭിജാത്യാദികൾകൊണ്ട് ഈ എട്ടില്ലക്കാരും തുല്യന്മാരാണ്.

പഴന്നെല്ലിപ്പുറത്തു തൈക്കാട്ടുമൂസ്സിന്റെ ഇല്ലം ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിൽ "എടക്കൊളം" തീവണ്ടിയാപ്പീസിനു സമീപം പഴന്നെല്ലിപ്പുറം എന്ന ദിക്കിലായിരുന്നു. ഈ ഇല്ലക്കാർ സകലവിധയോഗ്യതകൾകൊണ്ടും അഷ്ടവൈദ്യന്മാരിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനത്തെ ആദിമകാലംമുതൽക്കുതന്നെ അർഹിച്ചിരുന്നു. ൯൮൧-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം ൧൨-ാംനു തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു തീപ്പെട്ടുപോയ "കൊച്ചിശ്ശക്തൻ" എന്നു പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെക്കാലത്ത് അവിടുത്തെ പ്രത്യേകാവശ്യപ്രകാരം പഴന്നെല്ലിപ്പുറത്തു തൈക്കാട്ടു മൂസ്സിനെ തൃശ്ശിവപേരൂർ വരുത്തിത്താമസിപ്പിച്ചു. പിന്നീടു കാലക്രമേണ ആ മൂസ്സിന്റെ കുടുംബസഹിതമുള്ള സ്ഥിരവാസം തൃശ്ശിവപേരൂർതന്നെയായിത്തീൎന്നുകയാൽ ആ ഇല്ലത്തിനു തൃശ്ശൂർ തൈക്കാട് എന്നുകൂടി ഒരു പേർ സിദ്ധിച്ചു. എങ്കിലും എഴുത്തുകുത്തുകളിലെല്ലാം പഴയപേരായ പഴന്നെല്ലിപ്പു

റത്തു തൈക്കാട് എന്നുതന്നെയാണ് ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. അഷ്ടവൈദ്യന്മാരെല്ലാവരും തുല്യയോഗ്യതയുള്ളവരും, അവരിൽ ചിലർ കൊച്ചിരാജ്യക്കാരും ആയിരുന്നിട്ടും, ശക്തൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തന്റെ ചികിത്സയ്ക്കു പഴനെല്ലിപ്പുറത്തു തൈക്കാട്ടുമൂസ്സിനെ തൃശ്ശിവപേരൂർ വരുത്തിത്താമസിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ, ആ ഇല്ലക്കാൎക്കു ചികിത്സാവിഷയത്തിൽ അനന്യസാധാരണമായ എന്തോ ഒരു വിശേഷം പുരാതനകാലംമുതൽക്കേ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇപ്രകാരം സകല ജനസമ്മതവും രാജബഹുമതിയും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആ വിശിഷ്ടകുടുംബത്തിന് അടുത്തകാലത്ത് അലങ്കാരമായി ശോഭിച്ചിരുന്ന ആളായിരുന്നു നമ്മുടെ കഥാനായകനെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

നമ്മുടെ കഥാനായകനായ നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകൾ, കൊല്ലം ൧൦൪൯-ാമാണ്ടു കന്നിമാസത്തിൽ രോഹിണീനക്ഷത്രത്തിൽ, തൃശ്ശിവപേരൂർ സ്വഭവനമായ തൈക്കാട്ടില്ലത്താണ് ജനിച്ചത്. അവിടുത്തെ പിതാവായ വാസുദേവൻമൂസ്സ് അവർകളും പിതൃവ്യന്മാരായ കുഞ്ഞുണ്ണിമൂസ്സ് അവർകൾ, പരമേശ്വരൻമൂസ്സ് അവർകൾ എന്നിവരും നല്ല വിദ്വാന്മാരും പ്രസിദ്ധവൈദ്യന്മാരുമായിരുന്നു. വിശേഷിച്ചും വാസുദേവൻമൂസ്സ് അവർകൾക്ക്, വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലെന്നപോലെതന്നെ തൎക്കശാസ്ത്രത്തിലും അനിതരസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യവും ഉപസ്ഥിതിയുമുണ്ടായിരുന്നു. മരണലക്ഷണം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് അവിടേക്കുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ സാമൎത്ഥ്യം അഷ്ടവൈദ്യന്മാരിലാൎക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല; ഇപ്പോഴും ആൎക്കുമുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. അസാദ്ധ്യരോഗങ്ങളാൽ ബാധിതന്മാരായവരെക്കണ്ടു്, ഇത്രാം ദിവസം മരിക്കുമെന്ന് അവിടുന്നു നിശ്ചയിച്ചാൽ അതിന് ഒരിക്കലും ഭേദം വരിക

യില്ല. പരമേശ്വരൻമൂസ്സ് അവർകൾ നല്ല സരസനും രസികനും സുമുഖനും കൈപ്പുണ്യവും ജനരഞ്ജനയുമുള്ള ഒരൊന്നാന്തരം വൈദ്യനമായിരുന്നു. എങ്കിലും നമ്മുടെ കഥാനായകൻ, അതിയോഗ്യന്മാരായ അവരാൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കപ്പെടുന്നതിനെന്നല്ല; തന്റെ പിതാവിനാലും പിതൃവ്യന്മാരാലും ഉപനയിക്കപ്പെടുന്നതിനുപോലും, ദുഷ്ടനായ ദുർവ്വിധി അനുവദിച്ചില്ലെന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൊല്ലം ൧൦൪൬-ാമാണ്ട മേടമാസത്തിൽ വാസുദേവൻമൂസ്സ് അവർകളും അവിടുത്തെ അനുജന്മാർ രണ്ടുപേരും മസൂരികാരോഗത്താൽ ബാധിതന്മാരായി, കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചുപോയതിനാൽ അന്നു മൂന്നു വയസ്സും എട്ടുമാസവും മാത്രം പ്രായമായിരുന്ന നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകൾ കേവലം അനാഥനായിത്തീർന്നു. അവിടുത്തെ സഹോദരിയായിട്ട് ഒന്നരവയസ്സുമാത്രം പ്രായമായ ഒരു കന്യകയും വിധവയായ പ്രിയ മാതാവും വയോധികയായ പിതാമഹിയുമല്ലാതെ ആ ഇല്ലത്തു വേറെ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല; ആ കുടുംബം അക്കാലത്ത് അപാരമായ ഋണസാഗരത്തിൽ മുഴുകിയുമിരുന്നിരുന്നു. ബാല്യദശയിൽത്തന്നെ അനാഥനും അധമർണ്ണനുമായിത്തീർന്ന നമ്മുടെ കഥാനായകനെ ആ കഷ്ടസ്ഥിതിയിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചു രക്ഷിക്കുന്നതിനായി, സകല നിയന്താവായ സർവ്വേശ്വരനാൽ നിയുക്തനോ എന്നു തോന്നുമാറ്, ഒരാൾ സന്നദ്ധനായിത്തീർന്നു എന്നുപറഞ്ഞാൽ, അത്യൌദാര്യനിധിയും ദീനദയാലുവും മഹാമനസ്കനുമായ ആ യോഗ്യപുരുഷൻ ആരാണെന്നറിയുവാൻ ആർക്കാണ് ഔത്സുക്യമുണ്ടാകാത്തത്? ആ സൽഗുണനിധിയായ മഹാപുരുഷൻ, കൊല്ലം ൧൦൭൦-ൽ കഴിഞ്ഞുപോയ പിലാമന്തോൾ മൂസ്സ് അവർകൾതന്നെയാണ്.

മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം, നമ്മുടെ കഥാനായകൻ അനാഥസ്ഥിതിയിലും കഷ്ടാവസ്ഥയിലുമകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് അറിഞ്ഞ ഉടനെ, പിലാമന്തോൾ മൂസ്സ് അവർകൾ, ആ ബ്രാഹ്മണബാലനെ കുടുംബസഹിതം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി തന്റെ ഇല്ലത്തു താമസിപ്പിച്ചു രക്ഷിക്കുകയും, യഥാകാലം ആ കുമാരനെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാക്കുകയും തൈക്കാട്ടില്ലത്തെ വസ്തുക്കളിൽനിന്നു പ്രതിവൎഷമുള്ള ആദായങ്ങൾകൊണ്ടു ക്രമേണ കടങ്ങൾ വീട്ടുന്നതിന് അഞ്ചേരി ചങ്ങരംപാട്ടു രാമവൎമ്മതിരുമുല്പാടവർകളെ ഭരമേല്പിക്കയുംചെയ്തു. ഇദ്ദേഹം അച്ഛൻമൂസ്സവർകളുടെ ഒരു പ്രധാന ശിഷ്യനുമായിരുന്നു. തൈക്കാട്ടു കുടുംബത്തിലെ ചിലവു മുഴുവനും പിലാമന്തോൾമൂസ്സ് അവർകൾ സ്വയമേവ വഹിക്കുകയും, ആദായം മുഴുവനും കടംവീട്ടുവകയ്ക്കു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്കയാൽ, കടങ്ങൾ തീരുന്നതിന് അധികമായ പ്രയാസവും കാലതാമസവും വേണ്ടിവന്നില്ല. ഏകദേശം പത്തുകൊല്ലംകൊണ്ടു കടം അശേഷം തീൎന്നുപോയി.

നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ആദ്യഗുരു ഒരു ചെറുവാരിയരവർകൾ ആയിരുന്നു. ആ ഗുരുനാഥന്റെ അടുക്കൽനിന്നു നമ്മുടെ കഥാനായകൻ നിലത്തെഴുത്ത്, കണക്ക്, വാക്യം, പരൽപ്പേർ, ജ്യാവ്, കാലദീപം, അമരകോശം, സിദ്ധരൂപം മുതലായവയും ചില കാവ്യങ്ങളും പഠിച്ചതിന്റെ ശേഷം, വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിനായി, കഴിഞ്ഞുപോയ കുട്ടഞ്ചേരി അഷ്ടൻമൂസ്സ് അവർകളുടെ അടുക്കൽ ഏല്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. നല്ല വിദ്വാനും അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിന്റെ അൎത്ഥം പറയുന്നതിന് അന്യാദൃശമായ സാമൎത്ഥ്യമുള്ള ആളും ഗംഭീരാശയനുമായിരുന്ന അഷ്ടൻമൂസ്സ് അവർകളുടെ അടുക്കൽ, നമ്മുടെ കഥാനായകൻ, ചില മഹാകാവ്യങ്ങളും വൈദ്യംവകയിൽ സഹസ്രയോഗം, ഗുണപാഠം, ചികിത്സാക്രമം, അഷ്ടാംഗ

ഹൃദയം, അഷ്ടാംഗസംഗ്രഹം മുതലായവയും പഠിച്ചു. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞപ്പോഴെക്കും നമ്മുടെ കഥാനായകനു സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഒരുവിധം വ്യുൽപത്തിയും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ അസാമാന്യമായ നൈപുണ്യവും സിദ്ധിച്ചു. അഷ്ടവൈദ്യന്മാൎക്ക് ഉപനയനം കഴിയാതെ അഷ്ടാംഗഹൃദയം പഠിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് ഒരേൎപ്പാടുള്ളതിനാൽ ഇതിനിടയ്ക്കു നമ്മുടെ കഥാനായകൻെറ ഉപനയനം, സമാവൎത്തനം മുതലായവയും കുട്ടഞ്ചേരി അപ്ഫൻമൂസ്സ് അവർകഠം തന്നെ കഴിച്ചു.

ഇക്കാലത്തിനിടയ്ക്കു നമ്മുടെ കഥാനായകന് ഒരാപത്തുകൂടിവന്നുകൂടി. ൧൦൧൦-ാമാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ നമ്മുടെ കഥാനായകൻെറ പ്രിയമാതാവു ജ്വരബാധിതയായിത്തീരുകയും പെട്ടെന്നു ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. പിതാവും പിതൃവ്യന്മാരും അകാലനിൎയ്യാണത്തെ പ്രാപിച്ചകാലത്ത് അവിടേക്ക് ഒന്നും അറിയാറായിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ, അതുകൊണ്ടുള്ള ദുഃഖം അവിടുന്ന് അത്ര അറിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ മാതാവു മരിച്ചപ്പോഴെക്കും നമ്മുടെ കഥാനായകനു പത്തുവയസ്സു കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, തന്നിമിത്തമുണ്ടായ വ്യസനം അവിടേക്കു ദുസ്സഹംതന്നെയായിരുന്നു. നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകഠക്ക്, അന്നു തൻെറ പ്രിയമാതാവിൻെറ അകാലവിയോഗത്താലുള്ള ദുഃഖം അറിഞ്ഞനുഭവിക്കാൻതക്ക പ്രായമായിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ, പിണ്ഡം, മാസം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങഠം വേണ്ടതുപോലെ അന്വേഷിച്ചു മുതൽച്ചിലവു ചെയ്തും നടത്തുന്നതിന് ഒരുവിധത്തിലും ശേഷിയില്ലാതെയിരുന്നതിനാൽ, ആവക കാൎയ്യങ്ങളും വേണ്ടതുപോലെ നടത്തിച്ചുകൊടുത്തതു പിലാമന്തോഠം മൂസ്സ് അവർകഠംതന്നെയാണ്. ആകപ്പാടെ നോക്കുന്നതായാൽ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ കുട്ടഞ്ചേരി അപ്ഫൻമൂസ്സ് അവർകളും മററുള്ള

സകല വിഷയങ്ങളിലും പിലാമന്തോൾമൂസ്സ് അവർകളും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപോലെ, നമ്മുടെ കഥാനായകനു മററാരും സഹായം ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ അവിടുത്തെ മാതുലനായ ആലത്തൂർനമ്പി അവർകളും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അല്പാല്പമായി ചില സഹായങ്ങൾ അവിടേക്കു ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നില്ല. അവയും ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരണീയങ്ങൾതന്നെയായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ കഥാനായകൻ, വിദ്യാഭ്യാസവും സമാവർത്തനവും കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷവും, വൈദ്യം പരിചയിക്കാനായി കുറച്ചുകാലംകൂടി (൧൬ വയസ്സുവരെ) കുട്ടഞ്ചേരി അപ്പൻമൂസ്സ് അവർകളുടേയും പിലാമന്തോൾ മൂസ്സ് അവർകളുടേയും അടുക്കൽ താമസിച്ചിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്കിടയ്ക്കു സ്വഗൃഹമായ തൈക്കാട്ടില്ലത്തും അവിടുന്നു ചിലപ്പോൾ താമസിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

കൊല്ലം ൧൦൬൨-ാമാണ്ട്, നമ്മുടെ കഥാനായകൻ, വയക്കരെ (൧൦൭൭-ൽ കഴിഞ്ഞുപോയ) ആര്യൻ നാരായണൻ മൂസ്സ് അവർകളുടെ പ്രഥമപുത്രിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു സ്വഭവനമായ തൃശ്ശൂർ തൈക്കാട്ടില്ലത്തു കുടിവെച്ചു. ആ വിവാഹം നടത്തുന്നതിനും പ്രധാനമായി ഉത്സാഹിച്ചതു വിലാമന്തോൾമൂസ്സ് അവർകൾ തന്നെയാണ്. ഇതിനിടയ്ക്കു നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ പിതാമഹി പരലോകപ്രാപ്തയായിപ്പോവുകയാൽ അതിന്റെ പിണ്ഡം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും പിലാമന്തോൾമൂസ്സ് അവർകൾ വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്തു. ഇതിനും പുറമേ, നമ്മുടെ കഥാനായകനു തന്റെ സഹോദരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുള്ള ഭാരവും ബുദ്ധിമുട്ടും വരരുതെന്നു വിചാരിച്ച്, ആ കന്യകയെ പിലാമന്തോൾമൂസ്സ് അവർകൾ തന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയുമെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും

നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ഗൃഹപ്പിഴകൾ മിക്കവാറും തീൎന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം.

വിവാഹാനന്തരം നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകൾ സ്ഥിരതാമസം സ്വഗൃഹത്തിൽത്തന്നെയാക്കി. അപ്പോഴേക്കും അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന കടം അശേഷം തീരുകയും, വസ്തുക്കളിലെ ആദായംകൊണ്ടു നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നുള്ള സ്ഥിതിയാവുകയും, തന്റെ കാൎയ്യങ്ങൾ പരാശ്രയംകൂടാതെ നോക്കുന്നതിനും അന്വേഷിച്ചു നടത്തുന്നതിനും വേണ്ടുന്ന കാൎയ്യവിവരവും ശേഷിയും ബുദ്ധിശക്തിയും അവിടേക്കു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുകയാൽ, തദനന്തരം അവിടുന്നു തന്റെ ധൎമ്മപത്നിയോടുകൂടി യഥാസുഖം സ്വഗൃഹത്തിൽ താമസിച്ചു.

നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകൾ സ്വഗൃഹത്തിൽ സ്ഥിരവാസമാക്കിയ കാലംമുതൽക്കുതന്നെ, അവിടുന്നു ചികിത്സ ആരംഭിക്കുകയും, അവിടുത്തെ അടുക്കൽ രോഗികൾ ധാരാളം വന്നുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ചികിത്സകൾ (തുടങ്ങിയ കാലം മുതൽക്കുതന്നെ) ഏറ്റവും ഫലപ്രദകളായിക്കാണപ്പെടുകയാൽ ക്രമേണ രോഗികളുടെ വരവു വൎദ്ധിച്ചുതുടങ്ങുകയും, അവിടുന്നു കൈപ്പുണ്യവും ശാസ്ത്രനൈപുണ്യവും ഗുരുത്വവും ഭാഗ്യവുമുള്ള ഒരു നല്ല വൈദ്യനാണെന്നുള്ള പേർ അവിടേക്കു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചുകാലത്തിനിടകൊണ്ടു ചികിത്സാവിഷയത്തിൽ അവിടേക്കു അന്യാദൃശിയായ ഒരു പ്രസിദ്ധി ഉണ്ടായിത്തീൎന്നു. ക്രമേണ ആ പ്രസിദ്ധി വൎദ്ധിച്ച്, "തൃശ്ശൂർ തൈക്കാട്ടു നാരായണൻമൂസ്സ്" എന്നുള്ള പേരും, അവിടുത്തെ ചികിത്സാനൈപുണ്യത്തെപ്പററിയുള്ള സംസാരവും കേരളത്തിൽ എങ്ങും പ്രസിദ്ധമായി. അപ്പോഴേക്കും, വളരെ ദൂരസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള രോഗികളും അവിടുത്തെ അടുക്കൽ വന്നുതുടങ്ങുകയും, ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു വഞ്ചി, മ

ഞ്ചൽ, വണ്ടി, ഡോലി (മേനാവ്) മുതലായ വാഹനങ്ങളുമായി ആളുകൾ വന്ന് അവിടുത്തെക്കൊണ്ടുപോയി രോഗികളെ കാണിച്ചു ചികിത്സിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. വൈദ്യവിഷയത്തിൽ പണമായും മററും അവിടേക്കുള്ള വരവ് ഒട്ടും ചില്ലറയല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പോഴുള്ള ദുരാഗ്രഹികളായ ചില വൈദ്യന്മാരെപ്പോലെ പണം കിട്ടാതെ ചികിത്സിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള നിർബ്ബന്ധം അവിടേക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. പൂർണ്ണമനസ്സോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി വല്ലവരും വല്ലതും കൊടുത്താൽ, അതിനെ അവിടുന്ന് ഉപേക്ഷിക്കാറില്ല എന്നേ ഉള്ളു.

"കൊടുക്കണം വൈദ്യനിറങ്ങുവാൻ പണം
പൊടിക്കുമെണ്ണക്കുമിടക്കു പിന്നെയും
ഒടുക്കവും ദക്ഷിണയുണ്ടു മാറിയാൽ
കടുക്കലോട്ടംപടി വിട്ടു തൽക്ഷണം".

"വൈദ്യനും യമനും ക്രൂരൻ
അതിൽഭേദം തുലോം യമൻ
പ്രാണഹാരിയമൻ, വൈദ്യൻ
പണപ്രാണാപഹാരകൻ".

എന്നും മററുമുള്ളവ, നമ്മുടെ കഥാനായകനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, കേവലം മിഥ്യാവാദങ്ങൾ തന്നെയാണ്. അവിടുന്നു ചികിത്സിച്ചാൽ, കേവലം അസാദ്ധ്യങ്ങളായിട്ടുള്ള രോഗങ്ങൾക്കുപോലും, തൽക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും സ്വല്പം ശമനം കാണാതെയിരിക്കാറില്ല. സാദ്ധ്യരോഗങ്ങളായാൽപിന്നെ പറയാനുമില്ലല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ, അവിടുത്തെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിപ്പിച്ചാൽ, അത്യന്തം ദുഷ്ടന്മാരും കൃതഘ്നന്മാരും ലുബ്ധന്മാരുമായിട്ടുള്ളവർപോലും, സ്വല്പമായിട്ടെങ്കിലും വല്ലതും പൂർണ്ണമനസ്സോടുകൂടി കൊടുക്കാതെയുമിരിക്കാറില്ല. അതൊക്കെയും അവിടുത്തെ ഗുരുത്വവും കൈപ്പുണ്യവും ഭാഗ്യവുമാണെന്നല്ലാതെ മ

ററൊന്നുമല്ല എന്നുമാത്രമല്ല; അവിടുന്ന്, "ദക്ഷസ്സ്തീത്ഥാത്തശാസ്ത്രാൎത്ഥോ ദൃഷ്ടകൎമ്മാശ്ശുചിഃ" എന്നുള്ള വൈദ്യലക്ഷണങ്ങൾ പൂൎണ്ണമായിത്തികഞ്ഞ ആളുമായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിലെ ഒരു കൊച്ചുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കുണ്ടായ ഒരു രോഗം ഭേദമാക്കുന്നതിനു നാട്ടുവൈദ്യന്മാരിലും ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യന്മാരിലും പേരുകേട്ടവരായ പല യോഗ്യന്മാർ, പലവിധചികിത്സകൾ ചെയ്തുനോക്കീട്ടും ഒരു ഫലവുമുണ്ടാകായ്കയാൽ, അസാദ്ധ്യമെന്ന് എല്ലാവരും തീർച്ചപ്പെടുത്തി കയ്യൊഴിച്ചതിന്റെശേഷം, ആ രോഗം ചികിത്സചെയ്തു ക്ഷണത്തിലും നിഷ്പ്രയാസമായും ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ഗാംഭീരാശയനായ ഇപ്പോഴത്തെ കൊച്ചിവലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തൃക്കയ്യിൽനിന്നുംമററും വീരശൃംഖല മുതലായ സമ്മാനങ്ങൾ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തതിൽപരം, നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ചികിത്സാനൈപുണ്യാദികൾക്കും ഭാഗ്യത്തിനും ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം എന്താണ് വേണ്ടത്? ഇപ്പോഴത്തെ കൊച്ചിവലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തൃക്കയ്യിൽനിന്ന് ഒരു വീരശൃംഖല ലഭിക്കുന്നതിനു സാമാന്യക്കാൎക്കു സാധിക്കുന്നതല്ലെന്ന്, (അതിനുള്ള ഭാഗ്യം അധികമാൎക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ) എല്ലാവൎക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

നമ്മുടെ കഥാനായകനു കോഴിക്കോട്, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ രാജസ്വരൂപങ്ങളിൽനിന്നും സമ്മാനങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ൧൦൭൯-ാമാണ്ടു നടന്ന മുറജപക്കാലത്തു, നമ്മുടെ കഥാനായകൻ, തന്റെ ശ്യാലനായ വയസ്കര ആര്യൻ നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകളുമൊരുമിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തുപോവുകയും, മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ മുഖം കാണിക്കുകയും, തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സന്തോഷസമേതം അവിടുത്തെ മുറജപത്തിനു ചെല്ലുന്ന മാന്യന്മാൎക്കുള്ള പതിവിൻപ്രകാരം ലക്ഷദീപം കഴിഞ്ഞു തിരിയെ പോരുന്ന

ളുവരെ അരിഃക്കാപ്പുകൾ, പുകച്ച്, വെററിലപാക്ക്, മാ
യെണ്ണ മുതലായവയും യാത്രയറിയിച്ചസമയം ഒരു പട്ടാമ്പ
രയും കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളത് അന്നു കൂ
ടെയുണ്ടായിരുന്ന എനിക്കുതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്.

ഇപ്രകാരം കീൎത്തിയും ബഹുമതിയും ധാരാളമായി സി
ദ്ധിച്ചുതുടങ്ങിയതിന്റെ ശേഷവും, നാരായണൻമൂസ്സ് അ
വർകൾക്കു വിദ്യാസമ്പാദനത്തിൽ അലംഭാവമുണ്ടായില്ല.
അവിടുന്നു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തെ സ്വീകരിച്ചു സ്വഗൃഹ
ത്തിൽ സ്ഥിരവാസമായതിന്റെ ശേഷം, ഒരു ശാസ്ത്രിദ്വിജ
നെ അവിടെ വരുത്തിയിരുത്തി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടു
ക്കൽ പിന്നെയും പല മഹാകാവ്യങ്ങളും, ചരകം, സുശ്രു
തം മുതലായ പല വൈദ്യശാസ്ത്രങ്ങളും, കുവലയാനന്ദം,
സാഹിത്യദൎപ്പണം മുതലായ അലങ്കാരശാസ്ത്രങ്ങളും, കൌ
മുദിയും നോക്കി, സംസ്കൃതഭാഷയിലും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തി
ലും അവിടേക്കുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനത്തെ പൂൎവ്വാധികം വ
ൎദ്ധിപ്പിച്ചു. ഈ കാലത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്ക് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ
യിൽകൂടി സാമാന്യമായിട്ടെങ്കിലും അഭിജ്ഞത സമ്പാദി
ക്കാതെയിരുന്നാൽ പോരെന്നുനിശ്ചയിച്ച്, അവിടുന്നു മി
സ്റ്റർ സി. ഡി. ജോസെഫ് മുതലായ ചില യോഗ്യന്മാരെ
വരുത്തിയിരുത്തി, അവരുടെ അടുക്കൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയി
ലുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങളും പഠിച്ചു. ഗ്രഹണശക്തിയും ധാര
ണാശക്തിയും ധാരാളമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കുശാഗ്രബുദ്ധി
യായ അവിടേക്ക്, ഇംഗ്ലീഷ് അബദ്ധംകൂടാതെ എഴുതാ
നും വായിക്കാനും, സംസാരിക്കാനും, അധികമായ കാല
താമസമോ പരിശ്രമമോ വേണ്ടിവന്നില്ല. കുറച്ചുകാലത്തെ
ശ്രമംകൊണ്ട് അത്രയും അവിടുന്നു സാധിച്ചു. അതിന്റെ
ശേഷവും അവിടുന്നു സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമുള്ള പ
ല പുസ്തകങ്ങൾ സ്വയമേവ നോക്കി തന്റെ വ്യുൽപത്തി
യെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു.

നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകൾക്ക ധനസമ്പത്തും വിദ്യാസമ്പത്തും വൎദ്ധിച്ചുതുടങ്ങിയതിനോടുകൂടി ശിഷ്യസമ്പത്തും ധാരാളമായിട്ടുണ്ടായി. അവിടുത്തെ അടുക്കൽ വന്നു പഠിച്ചു വിദ്വാന്മാരും വൈദ്യന്മാരുമായിത്തീൎന്നവര പലരുണ്ട്. അവരിൽ പ്രധാനന്മാർ പി. കെ. നാരായണൻ നമ്പീശനവർകൾ, കിരംകുളങ്ങരെ ചക്രപാണിവാൎയ്യരവർകൾ, ചങ്ങരംപാട്ട ഗോദവൎമ്മൻ തിരുമുല്പാടവർകൾ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ അനന്തനാരായണൻപട്ടരവർകൾ, പടമററത്തു കൃഷ്ണൻനമ്പൂരി അവർകൾ, കാററാട്ട നാരായണൻ നായരവർകൾ എന്നിവരാണ്. കൊച്ചി ഫസ്റ്റ്-രാംകൂർ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അഷ്ടാംഗഹൃദയം പഠിച്ചിട്ടുള്ളതും, നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ അടുക്കൽ നിന്നുതന്നെയാണ്.

നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ സ്വഭാവം ഏതുപ്രകാരമാണെന്നു നല്ലപോലെ അടുത്തുപരിചയിച്ചിട്ടുള്ള സൂക്ഷ്മഗ്രാഹികൾക്കല്ലാതെ സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതല്ലായിരുന്നു. "ജനസ്യാശയമാലക്ഷ്യ യോയഥാ പരിതുഷ്യതി തം തഥൈവാനുവൎത്തേത" എന്നുള്ള പ്രമാണത്തെ അനുസരിച്ചാണ് അവിടുന്ന് എല്ലാവരോടും പെരുമാറിയിരുന്നത്. നല്ല ഉത്സാഹികളും ഉല്ലാസശീലന്മാരും അഹങ്കാരികളുമായവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂടി ചിലപ്പോൾ കളിച്ചും ചിരിച്ചും അഹങ്കരിച്ചും തകൎക്കുന്നതുകണ്ടാൽ അവിടുന്ന് ഒരൊന്നാന്തരം മന്നനാണെന്നു തോന്നും. ഗാംഭീൎയ്യശയന്മാരായ കാൎയ്യസ്ഥന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽകൂടുമ്പോൾ, അവിടുത്തേപ്പോലെ ഗാംഭീൎയ്യമുണ്ടായിട്ടു മാറാരുമില്ലെന്നു തോന്നും. പുതിയപരിഷ്കാരികളുടെ കൂട്ടത്തിൽകൂടിയാൽ, അവരിൽ ഒന്നാമൻ അവിടുന്നുതന്നെയായിരിക്കും. പഴയമട്ടുകാരുടെ കൂട്ടത്തിലാണെങ്കിൽ, അവരിൽ പ്രഥമഗണനീയനായിരിക്കുന്നതും അവിടുന്നുതന്നെ ആയിരിക്കും. ഏതുവേഷമെടുക്കുന്നതിനും അവിടേക്ക് ഒ

രു പ്രയാസവുമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അന്തസ്സാരവിഹീനന്മാരായ ആഭാസന്മാരുടെകൂട്ടത്തിൽ, അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും ചേരാറില്ല. യോഗ്യന്മാരും വിദ്വാന്മാരും ബുദ്ധിശാലികളുമായവരെക്കുറിച്ച് അവിടേക്കു വളരെ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ക്രമംവിട്ട് അവിടുന്ന് ആരേയും അത്ര കൂട്ടാക്കാറില്ല. കാൎയ്യലാഭംവിചാരിച്ചു ധനവാന്മാരേയോ പ്രഭുക്കന്മാരേയോ രാജാക്കന്മാരേയോ സേവിക്കാനോ ആശ്രയിക്കാനോ അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും പോകാറില്ല. അവിടുന്ന് എല്ലാക്കൂട്ടത്തിലും കൂട്ടുമെങ്കിലും, ഒരിക്കലും തന്റെ സ്ഥിതിയുംഅന്തസ്സുംവിട്ടു യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്യാറില്ല. ഈശ്വരഭക്തി, മതാചാരനിഷ്ഠ മുതലായവയും അവിടേക്കു വേണ്ടതുപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നു. സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള ബുദ്ധിശക്തി ഇല്ലാത്തവൎക്ക്, അവിടുത്തെപ്പററി ചില തെററായധാരണകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും, ആകപ്പാടെ വാസ്തവത്തിൽ അവിടുന്ന് ഒരു നല്ല ആളായിരുന്നു.

നമ്മുടെ കഥാനായകനു ചികിത്സവകയിലുള്ള വരവ് ഒട്ടും ചില്ലറയല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, ആ വരവിനുതക്കവണ്ണമുള്ള സമ്പാദ്യം അവിടേക്കുണ്ടായില്ല. അതിന്റെ കാരണം, ചിലവിന്റെ ആധിക്യമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. അവിടേക്കു, വേണമെങ്കിൽ ധാരാളമായി സമ്പാദിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ, അവിടുന്നു പണവും തൃണവും ഒരുപോലെ വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നതിനാൽ, അതിനിടയായില്ല എന്നേ ഉള്ളൂ. എങ്കിലും പഴയ ഇല്ലംപൊളിച്ചു പടിഞ്ഞാറേക്കെട്ടു മാളികയായിട്ടു പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ പണികഴിപ്പിച്ചത് അവിടുത്തെ ഒരു വലിയ സമ്പാദ്യമായിത്തന്നെ വിചാരിക്കാം. ആ മരാമത്തുവകയ്ക്ക് എണ്ണായിരം ഉറുപ്പികയോളം ചിലവുചെയ്തത്, (ഒരു പൈസപോലും കടംവാങ്ങാതെ) അവിടുത്തെ വൈദ്യംവകയിലുണ്ടായ ആദായംകൊണ്ടു തന്നെ

യാണ്. ആ വലിയ ചിലവു കഴിച്ചു കാച്ചു ബാക്കിയുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടു പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടും, സന്താനലാഭമുണ്ടാകായ്കയാൽ, നമ്മുടെ കഥാനായകൻ ൧൦൫൮-ാമാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ ഒന്നുകൂടി വിവാഹം ചെയ്തു. അത്, അവിടുത്തെ ആദ്യപത്നിയുടെ സഹോദരിയും, വയസ്കരെ ആര്യൻനാരായണൻമൂസ്സ് അവർകളുടെ ദ്വിതീയപുത്രിയുമായ കന്യകയെത്തന്നെയായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് അധികം താമസിക്കാതെതന്നെ, പ്രഥമപത്നി ഗർഭം ധരിക്കുകയും, ൧൦൬൦-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ രോഹിണിനാൾ നമ്മുടെ കഥാനായകന് ഒരു പുത്രനുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. അഞ്ചാറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദ്വിതീയപത്നി പ്രസവിച്ച് അവിടേക്ക് ഒരുപുത്രിയുമുണ്ടായി.

ഇങ്ങിനെ നമ്മുടെ കഥാനായകനു സകല ഭാഗ്യങ്ങളും സർവ്വസുഖങ്ങളും സമ്പൂർണ്ണങ്ങളാകുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോഴേക്കും അവിടുന്നു രോഗാതുരനായിത്തീർന്നു. എല്ലാസ്സുഖങ്ങളുംകൂടി ഈശ്വരൻ ആർക്കും കൊടുക്കുകയില്ലല്ലോ.

ഇതിനിടയ്ക്കു, നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ഏകസഹോദരി പരലോകപ്രാപ്തയായി. ആ അന്തർജ്ജനത്തിനു ഒരു പുത്രിമാത്രമേ ഉള്ളൂ. ആ കന്യക ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. നമ്മുടെ കഥാനായകന് ആദ്യമുണ്ടായ ദീനം, ലൂതാ (ഊറാമ്പുലി) വിഷാവേശംനിമിത്തം ആപാദചൂഡം ഒരുവക ചൊറിയാണ്. ഇതുനിമിത്തം, അവിടുന്നു വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, ചികിത്സകൾകൊണ്ട് അത് ഒരുവിധം ഭേദമായി. അപ്പോഴേക്കും അവിടയ്ക്കു മുഖത്ത് ഒരു കുരു ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. അതു ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചു വളരെ കലശലായി. ആലത്തൂർ നമ്പി അവർകൾ മുതലായ നാട്ടുവൈദ്യന്മാരും പല ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യന്മാരും പഠിച്ച വിദ്യകളെല്ലാം പ്രയോഗിച്ചുനോക്കീട്ടും, ആ രോഗത്തെ ശമിപ്പി

ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കിംബഹുനാ, കൊല്ലം ൧൦൮൫-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം ൨൪-ാംനു നമ്മുടെ കഥാനായകനായ ആ മഹാപുരുഷൻ ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലൊ.

നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകളുടെ അകാലവിയോഗം നിമിത്തം, അവിടത്തെ കുടുംബത്തേക്കും ദേശത്തേക്കും കേരളീയജനങ്ങൾക്കു ആകപ്പാടേയും കേരളീയഭാഷയ്ക്കും നേരിട്ടിരിക്കുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ ഒട്ടും ചില്ലറയല്ല. അവിടുന്നു കാലധൎമ്മത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടു അധികം താമസിയാതെതന്നെ, അവിടേക്കു ദ്വിതീയപത്നിയിലുണ്ടായ പുത്രിയും അച്ഛനെ അനുഗമിച്ചു. ഇനി ആ കുടുംബത്തിൽ വിധവകളായ രണ്ടു അന്തൎജ്ജനങ്ങളും ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ഒമ്പതു വയസ്സു പ്രായമായ ഒരുണ്ണിയുമല്ലാതെ വേറെ ആരുമില്ലല്ലൊ. നമ്മുടെ കഥാനായകൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു കേരളീയജനങ്ങൾക്കു—വിശേഷിച്ചും മദ്ധ്യകേരളവാസികൾക്കു—രോഗബാധയെക്കുറിച്ചു ലേശംപോലും ഭയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തുതന്നേവന്നാലും, ആയുസ്സുണ്ടെങ്കിൽ അവിടുന്നു രക്ഷിച്ചുകൊള്ളും എന്നൊരു ധൈൎയ്യം എല്ലാവൎക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോയിട്ടു ഇപ്പോൾ, സാമാന്യം പോലെ ഒരു നാട്ടുവൈദ്യനില്ലാത്തതുനിമിത്തം നാട്ടുകാൎക്കു വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്ന കഷ്ടത കുറച്ചൊന്നുമല്ല. താനൊരു ഗദ്യകാരനാണെന്നോ പദ്യകൃത്താണെന്നോ കവിയാണെന്നോ ഉള്ള പേരു കേൾപ്പിക്കണം എന്നൊരു മോഹം നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകൾക്കു ലേശംപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അവിടുന്ന് ഒരൊന്നാന്തരം കവിയും ഗദ്യകാരനുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അവിടുന്നു ഗദ്യപദ്യരൂപങ്ങളായ സൽകൃതികളെക്കൊണ്ടു "ലക്ഷ്മീഭായി" മുതലായ പത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ മൂലമായും അനേകം വൎത്തമാനപത്രങ്ങൾ വഴിയായും മലയാളഭാഷയ്ക്കും പത്രപ്രവൎത്തകന്മാൎക്കും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഗുണവും സ

റായവും ഒട്ടും ചില്ലറയല്ലായിരുന്നു. അവിടേക്കു കവിതാവിഷയത്തിൽ, കൈരളിയും ഗൈർവ്വാണിയും ഒരുപോലെ സ്വാധീനകളായിരുന്നു. കുറച്ചുകൂടി അധികം വശ്യയായിരുന്നതു ഗൈർവ്വാണിതന്നെയല്ലയോ എന്നും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടുന്നുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള പ്രധാനകൃതികൾ (൧) സിന്ദൂരമഞ്ജരി മണിപ്രവാളം. (൨) യാദവദാനവീയം സംസ്കൃതകാവ്യം. (൩) കപോതസന്ദേശം. (൪) വിരാധവധം ആട്ടക്കഥ. (൫) നളചരിതം മണിപ്രവാളം. (൬) കവിഫലാവലി. (൭) അത്തച്ചമയംകുറത്തിപ്പാട്ടു. (൮) ശൃംഗാരമണ്ഡനഭാണം. (൯) സംബന്ധവിലാസം തുള്ളൽ എന്നിവയാകുന്നു. ഇവയിൽ ചിലതു പൂർത്തിയാക്കീട്ടില്ലെന്നാണ് അറിയുന്നത്.

ഇവകൂടാതെ ഗദ്യമായും പദ്യമായും അനേകം ചില്ലറകൃതികളും അവിടുന്നുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ കവിതയുടെ രീതിയും ഗുണവും അറിയേണ്ടുന്നവർക്കു മേല്പറഞ്ഞ കൃതികൾതന്നെ വായിച്ചറിയാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, ഇവിടെ ഒന്നും പകർത്തുന്നില്ല.

ഇപ്രകാരം പലവിധ യോഗ്യതകളുടെ നിവാസസ്ഥാനമായിരുന്ന ആ പുരുഷരത്നത്തിന്റെ നഷ്ടം ആർക്കാണ് സഹ്യമായിബ്ഭവിക്കുന്നത്? ഇനി ഈ നഷ്ടം ഏതൊരുകാലത്താണ് തീരുന്നത്? ഈ ഭൂലോകരംഗത്തിൽ തന്റെ കുടുംബസന്താനമായിട്ട് ഒരു പുത്രനെയെങ്കിലും പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടാണല്ലോ നമ്മുടെ കഥാനായകൻ കാലധർമ്മയവനികയിൽ മറഞ്ഞത് എന്നൊരു സമാധാനംമാത്രമേ ഇവിടെ കാണുന്നുള്ളൂ. നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകളുടെ കാലാനന്തരം ആ കുടുംബത്തെ രക്ഷാകർത്തൃത്വം വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്, ആലത്തൂർനമ്പി അവർകളും വയസ്കരമൂസ്സ് അവർകളുമാണ്. ഇപ്പോൾ വയസ്കരമൂസ്സ് അവർകൾ തന്റെ സഹോദരികളായ ആ രണ്ട് അന്തർജ്ജനങ്ങളേയും ഭാഗിനേയനായ ഉണ്ണിയേയും തൃശ്ശിവപേരൂർ തൈക്കാട്ടു

നിന്നു കൂട്ടികൊണ്ടുപോന്നു വയക്കരെത്തന്നെയാണ് താമസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. തൈക്കാട്ടു് ഇല്ലവും അവിടെയുള്ള സകല സാധനങ്ങളും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും മററും വിശ്വസ്തന്മാരായ കാൎയ്യസ്ഥന്മാരെ നിയമിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. വയക്കരമൂസ്സ് അവർകൾ, തന്റെ ഭാഗിനേയനെ യഥായോഗ്യം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന ഏൎപ്പാടുകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ കുഞ്ഞുണ്ണി ഇപ്പോൾ വായിക്കുന്നതു "രഘുവംശം" കാവ്യമാകുന്നു. അവിടേക്കു പഠിത്വത്തിൽ ഇപ്പോൾ നല്ല ശ്രദ്ധയും സാമൎത്ഥ്യവും ബുദ്ധിയും കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ഈ ഏകപുത്രൻ കാലക്രമേണ പിതൃതുല്യഗുണനായിത്തന്നെ തീരുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു നമുക്ക് ആശ്വസിക്കാൻ ധാരാളമവകാശമുണ്ട്. സൎവ്വശക്തനായ സൎവ്വേശ്വരൻ ഈ ബാലനു സകലവിധ സമ്പൽസുഖാദികളും ദീൎഘായുസ്സും കൊടുത്തു രക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ.

കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.

മിതവ്യയം.

നമുക്കു ദിനംപ്രതി നേരിടുന്ന ആവശ്യങ്ങളെയെല്ലാം, വരവിന്റെ അവസ്ഥയനുസരിച്ചു നിവൃത്തിക്കണം എന്നല്ലാതെ, ചുററുമുള്ളവരുടെ നടപടികളേയോ, നമ്മിൽ അങ്കുരിക്കുന്ന ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളെ എല്ലാം സാധിപ്പിക്കേണമെന്നുള്ള ദുൎമ്മോഹത്തേയോ പ്രമാണമാക്കി നിലവിട്ടു ദ്രവ്യയം ചെയ്യേണമെന്നോ, അതിരിനെ അതിക്രമിച്ചിട്ടുള്ള ദ്രവ്യാഗ്രഹത്താൽ പ്രേരിതനായി ആവശ്യങ്ങളെ, എന്നല്ല അത്യാവശ്യങ്ങളെപോലും, തിരസ്കരിച്ചു ലുബ്ധനായിരിക്കേണമെന്നോ, മിതവ്യയം എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കു

ന്നില്ല. വ്യയംചെയ്യണമെങ്കിൽ ധനം ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നും, അതിന്നായി, ചിലവുചെയ്യുന്നതിലുമധികം വരവ് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും, കൈവശമുള്ളതിൽ ഒരംശംമാത്രമേ, ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി ചിലവുചെയ്യാവു എന്നുംകൂടി മിതവ്യയം എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ആവശ്യം എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു, സ്ഥലം, കാലം, അവസ്ഥ ഇത്യാദികളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതായി ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മനുഷ്യർക്കു സാധാരണമായുണ്ടാകാവുന്ന ആഗ്രഹങ്ങളുടെ നിവൃത്തിക്കായി, ധനം എന്ന ഒന്നുമാത്രം കൈവശമുണ്ടായാൽ മിക്കവാറും മതിയാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യർക്കുള്ള സുഖസന്തോഷങ്ങളെ നിർമ്മൂലമാക്കുവാൻ പല കാരണങ്ങളുള്ളവയിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നു, ധനത്തിന്റെ അഭാവം അല്ലെങ്കിൽ ദാരിദ്ര്യം ആകുന്നു. "ദാരിദ്ര്യംപോലെ മർത്ത്യർക്കിഹ ഭുവി വലുതാം ദുഃഖമില്ലോർത്തു കണ്ടാൽ" എന്നുള്ളത് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്. ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാനുള്ളോരുത്തമമാർഗ്ഗം ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്ക എന്നുള്ളതാണ്. അതിനാൽ പണം സമ്പാദിപ്പാൻ സകലരും ഉത്സുകന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പണം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള മുഖ്യോപായം മിതവ്യയമത്രെ.

ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ചാൽമാത്രം പോരാ. സമ്പാദിച്ച ദ്രവ്യത്തെ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചു വഴിപോലെ വിനിയോഗിക്കേണം. ചിലവു മിതമായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, വലിയ സമ്പന്നൻപോലും, വേഗത്തിൽ നശിച്ചു ദാരിദ്ര്യസമുദ്രത്തിൽ താണുപോകും. മാസംതോറും ൩൦൦ രൂപ ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, ൪൦൦ രൂപാവീതം ഓരോ മാസത്തിൽ ചിലവുചെയ്കയാണെങ്കിൽ, പലിശ ഉൾപ്പെടെ അഞ്ചുവർഷംകൊണ്ട്, അയാൾക്ക് ൬൦൦൦ രൂപയോളം കടമുണ്ടാകും. നേരേമറിച്ച്, ൮ രൂപശമ്പളമുള്ള ഒരു ശിപായി ൧ രൂപ

കൊണ്ടു തന്റെ ചിലവു കഴിച്ച്, ഒരു ക്രുപ്പവീതം മാസം തോറും സമ്പാദിക്കുന്നു എങ്കിൽ, ആ അഞ്ചുവഷംകൊണ്ട് അയാൾ, അറുപതോ എഴുപതോ ക്രുപ്പ സമ്പാദിക്കും. ഇവിടെ യജമാനൻ ദരിദ്രനായും ദാസൻ പണമുള്ളവനായും തീരുന്നു. അസംഭവ്യമെന്നു തോന്നിപ്പോകാവുന്ന ഈ വ്യത്യാസത്തിന്നുള്ള കാരണം മിതവ്യയത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ അവർ യഥേഷ്ടം കാണിച്ച വ്യത്യാസമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

മിതവ്യയത്തെ പാലിക്കേണ്ടതിന്നായി, താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾ പ്രത്യേകം ഓമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(൧) ഒരിക്കലും വരവിലധികം ചിലവുചെയ്യരുത്. വരവുചിലവുകൾക്കു ശരിയായ കണക്കുവെക്കണം. ചില്ലറച്ചിലവുകളാണ്, "പലതുള്ളി പെരുവെള്ളം" എന്ന മട്ടിൽ, വലിയ തുകയായി തീരുന്നത്. കടംകൂടാതെ കഴിക്കുവാനാണ് കഴിയുന്നേടത്തോളം ശ്രമിക്കേണ്ടത്. സാമാനങ്ങൾ കടം വാങ്ങുന്നതായാൽ, വിലയിൽ കൂടുതലും, അളവിലും തൂക്കത്തിലും കുറവും, ഉണ്ടായി എന്നു വരാവുന്നതാണ്. ഈ നഷ്ടം നിസ്സാരമെന്ന് ആദ്യം തോന്നിപ്പോയേക്കാമെന്നുണ്ടെങ്കിലും, കാലക്രമംകൊണ്ട്, അതു ഗണ്യമായ ഒരു തുകയായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിന്നു തക്കമില്ല.

(൨) ഉപയോഗമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾക്കായി ചിലവു ചെയ്യരുത്. അടിയന്തരാദികൾക്കും മററും കഴിവിൽ കവിഞ്ഞു ചിലവുചെയ്യുന്നത് അബദ്ധമാണ്. ഇതിന്നായി ഒരിക്കലും പണം കടം വാങ്ങരുത്. വിലയുടെ ആദായം കരുതി ആവശ്യമില്ലാത്ത സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതു ദോഷകരമാകുന്നു. സാമാനങ്ങൾ ലേലത്തിൽ വില്ക്കുന്ന ദിക്കുകളിൽ പോകുന്നവക്കാണ്, ഈ അപകടം സാധാരണമായി പററുന്നത്.

(൩) അവനവന്റെ അവസ്ഥക്കനുരൂപമായ സ്ഥി

തിയിൽമാത്രമേ പ്രവൎത്തിച്ചുകൂടു. സമീപസ്ഥനായ ധനികനെപ്പോലെ തനിക്കും അവസ്ഥയുണ്ടെന്ന് അന്യരെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി, ഒരുത്തൻ ചിലവു ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ, തനിക്കുള്ളതുകൂടി ഇല്ലാതെ ആകുന്നതും ഒടുവിൽ നിന്ദാപാത്രമായി തീരുന്നതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെയുള്ള അബദ്ധം പറ്റാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണം.

(൪) വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവൎക്ക്, അനാവശ്യച്ചിലവു ചെയ്യാൻ, പല മാൎഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ട്. അവരുടെ ജീവിതരീതിയും, വസ്ത്രധാരണക്രമവും മററും ചിലവിനെ വൎദ്ധിപ്പിക്കത്തക്കവയാകുന്നു. "ഷാപ്പിൽപോകാം; നല്ല സാമാനങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു; നമുക്കും വല്ലതും വാങ്ങണം" എന്നു പറഞ്ഞു, കൂട്ടുകാരരോടുകൂടി, ഷാപ്പിലേക്കു സവാരിചെയ്യുന്നവർ, "കണ്ടതെല്ലാം കൊണ്ടാൽ കൊണ്ടതെല്ലാം കടം" എന്ന സാരവത്തായ പഴമൊഴിയെപ്പററി ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(൫) ചില്ലറച്ചിലവുകളിലാണ് നല്ല സൂക്ഷ്മം വേണ്ടത്. "ജലബിന്ദുനിപാതേന ക്രമശഃ പൂൎയ്യതേ ഘടഃ" എന്നുള്ളത് ഇവിടെ വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ചില്ലറത്തുകയാണ് ഒടുവിൽ വലിയ തുകയായി തീരുന്നത്. അതിനാൽ "കാശിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ, ഉറുപ്പിക തന്നെത്താൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളും" എന്നുള്ള പ്രമാണത്തെ പാലിച്ചു ശീലിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മിതവ്യയംകൊണ്ടല്ലാതെ ഒരുവനും സമ്പന്നനായിതീൎന്നിട്ടില്ല; തീരുന്നതുമല്ല. ചെറുപ്പംമുതല്ക്കുതന്നെ മിതവ്യയം ശീലിച്ചിരുന്നാൽ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കാതെ കഴിക്കാവുന്നതാണ്. മിതവ്യയംകൊണ്ടു വലിയ സമ്പന്നന്മാരായി തീൎന്നിട്ടുള്ള മഹാന്മാർ വളരെയുണ്ട്. ഭൂലോകത്തിൽ കോടീശ്വരനെന്ന പേരിന്നു സൎവ്വഥാ അൎഹനായി

രിക്കുന്ന ഒരാളാണ് പ്രഖ്യാതനായ ആൻഡ്രൂ കാൎണ്ണീഗി. തന്റെ പിതാവിന്റെ മരണസമയത്ത്, ൧൩ വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള ഈ കാൎണ്ണീഗി, മാതാവിനോടും രണ്ടുമൂന്ന് ഇളയ സഹോദരസഹോദരിമാരോടുംകൂടി, സ്വദേശമായ സ്കാട്ട്ലാൻഡു വിട്ടു, കാലക്ഷേപമാൎഗ്ഗമന്വേഷിച്ച് അമേരിക്കയിലേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. അവിടെ ചെന്നുചേൎന്ന സമയം, അയാളുടെ കൈവശം അരക്കാശുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കപ്പലിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിയ ഉടനെ അവർ ആദ്യമായി കാപ്പികുടിച്ചത്, അയാൾ ചുമടുചുമന്നു കിട്ടിയ കൂലികൊണ്ടായിരുന്നു. മിതവ്യയംകൊണ്ടാണ് അയാൾ പിന്നീടു കോടീശ്വരനെന്ന പേരിന്നൎഹനായിഭവിച്ചത്.

പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ആംഗ്ലേയപണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്, ഈ അവസരത്തിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാൎത്ഥികൾ പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ട് അതു താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

“നാശകരമായ പുതിയപരിഷ്ക്കാരത്തിലുള്ള ഭ്രമംനിമിത്തം, കൃത്രിമങ്ങളായ പല ആവശ്യങ്ങളും നേരിടുന്നതിനാൽ, വിവേകശൂന്യന്മാരായ ചെറുപ്പക്കാർ, ദുരഭിമാനത്താലും അതിമോഹത്താലും പ്രേരിതന്മാരായി, തങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയനുസരിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തികളിലും അശനവസ്ത്രാദികളിലും വിമുഖന്മാരായിത്തീൎന്നു, സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സുഖത്തേയും ഉപേക്ഷിച്ച്, ആഡംബരത്തോടുകൂടിയ അടിമകളായിത്തീരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയിരിക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ഉത്തമമാൎഗ്ഗം ചിലവു ചുരുക്കുകയാകുന്നു. അന്നപാനാദികളിലെന്നപോലെതന്നെ, മററു സകലത്തിലും ചിലവു ചുരുക്കാവുന്നതാണ്”.

അത്യാവശ്യവും ആവശ്യവുമായുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ, ആലോചനാപൂൎവ്വം, ചിലവുചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും അനാവശ്യമായിട്ട് ഒരിക്കലും ചെയ്യരുതെന്നുമുള്ള തത്വമാ

ണ്, ഈ വിലയേറിയ ഉപദേശത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഇനി നമുക്കു ഈ പ്രപഞ്ചത്തെത്തന്നെ നോക്കാം. ഇവിടെ കാണുന്ന സകല ശക്തിയേയും ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു, മിതവ്യയം എന്ന പ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തീട്ടാണെന്നുള്ളതിന്നു രണ്ടുപക്ഷമില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിൽ, അനാവശ്യമായി ഒരു ശക്തിയും വ്യാപരിക്കുന്നതായിട്ടോ, അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്ന യാതൊരു ശക്തിയും സൃഷ്ടിയിൽ കുറവുള്ളതായിട്ടോ നാം കാണുന്നില്ല.

പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലുള്ള സകല ഏൎപ്പാടുകളും മിതവ്യയമെന്ന പ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തീട്ടാണ് ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്നത്.

പണത്തെ സംബന്ധിച്ച കാൎയ്യത്തിലെന്നപോലെ തന്നെ, നമ്മുടെ ശക്തിയേയും സമയത്തേയും സംബന്ധിച്ച കാൎയ്യങ്ങളിലും മിതവ്യയം അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു മിതവ്യയം എന്ന ഗുണം അനുഭവമാക്കുവാൻ സകലരും താല്പൎയ്യപ്പെടുവാനുള്ളതാകുന്നു.

ടി. എൽ. അന്തോണി ബി. എ.

ആയുൎവ്വേദവിജ്ഞാനം.

ശരീരി എന്ന പദംകൊണ്ടുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്ന് അൎഹനായിരിക്കുന്നതു ജീവനാണല്ലൊ. ആ ജീവൻ സാക്ഷാൽ നിത്യജ്ഞാനസ്വരൂപനാണ്. സ്വയമുദാസീനനുമാണ്. ശരീരസംബന്ധമുണ്ടായിത്തീരുമ്പോൾ, ആ ജീവൻ ഉദാസീനതയെ വിട്ടു സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ ഭോക്താവായിത്തീരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ശരീരി എന്നുള്ള വ്യവഹാരാൎഹനായി ഭവിക്കുന്നത്. ശരീരത്തെവിട്ടു മോക്ഷംപ്രാപിക്കുന്നകാലത്തു,

സ്വതേയുള്ള നിത്യജ്ഞാനസ്വരൂപനായി ഉദാസീനതയെ സ്വീകരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ശരീരി എന്നുള്ള പേരും സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ ഭോഗവും ഇല്ലാതായിത്തീരും. എന്നുമാത്രമല്ല ജീവഭാവവുമില്ലാതായിത്തീരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു ശരീരം നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളംകാലം, ജീവന്ന് ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളുണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ട് ഇഷ്ടത്തെ സാധിപ്പാനും അനിഷ്ടത്തെ പരിഹരിപ്പാനും, ജീവൻ, അക്കാലത്തു ബലമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇഷ്ടങ്ങളിൽവെച്ച് ഒന്നാമതു ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതു സുഖമാണ്. സുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന പുത്രമിത്രകളത്രാദികളും, സുഖകാരണതേ്വന, ചിലപ്പോൾ ഇഷ്ടമായി വശാവുന്നു. അതുകൊണ്ടു ജീവൻ സദാപി സുഖത്തെയും സുഖസാധനങ്ങളേയും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അനിഷ്ടങ്ങളിൽവെച്ചു ദുഃഖമാണ് വലിയത്. ദുഃഖകാരണതേ്വന രോഗാദികളും അനിഷ്ടമായ്വരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ജീവൻ സദാപി, ദുഃഖത്തെയും തൽക്കാരണങ്ങളേയും പരിഹരിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇത് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇതിന്നാണ് സകലജനങ്ങളും ആഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. സർവ്വദാപി ആഗ്രഹിക്കുന്നതും സദാപി യത്നിക്കുന്നതും ഇതിനെ സാധിപ്പാനാണ്. ഇതിനെ സാധിച്ചിട്ടാണ് ജീവന്മാർ കൃതാർത്ഥന്മാരായി ഭവിക്കുന്നത്. ഇതിനെ സാധിപ്പാനായി സമ്പാദിക്കേണ്ടതു പലതുമുണ്ടെങ്കിലും, പ്രധാനമായി സമ്പാദിക്കേണ്ടതു വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ തത്വജ്ഞാനമാണ്.

അഷ്ടാംഗഹൃദയക്കാരനായ ആചാര്യൻ എന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ അനുവദിക്കുന്നു.

"ആയുഃകാമയമാനേന ധർമ്മാർത്ഥസുഖസാധനം
ആയുർവ്വേദോപദേശേഷു വിധേയഃപരമാദരഃ"

എന്ന് അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിൽ കാണുന്നു.

ആയുസ്സിനെ മോഹിക്കുന്നവൻ വൈദ്യശാസ്ത്രം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി പഠിക്കണം. ആയുസ്സില്ലാഞ്ഞാൽ പുരുഷാ

ത്ഥങ്ങളെ സാധിപ്പാൻ കഴികയില്ല. പുരുഷാത്ഥങ്ങളിൽ വെച്ചു പ്രധാനം സുഖമാണ്. ആ സുഖം ലൌകികം, അലൌകികം എന്നു രണ്ടുവിധമുണ്ട്. അതിൽ, ലൌകികസുഖം രണ്ടുവിധമുണ്ട്. ഐഹികം, ആമുഷ്മികം എന്നിവതന്നെ. അതിൽ ഭക്ഷണാദിസുഖം ഐഹികമെന്നും സ്വൎഗ്ഗാദിസുഖം ആമുഷ്മികമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. മോക്ഷസുഖമാണ് അലൌകികസുഖമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ വക എല്ലാ സുഖങ്ങളും "ധൎമ്മാത്ഥസുഖസാധന"മെന്നതിലെ സുഖശബ്ദംകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്പോൾ, കാമം, മോക്ഷം എന്നുള്ള രണ്ടു പുരുഷാത്ഥം, വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഫലമാണ് എന്നു സിദ്ധിച്ചു. ഒരുവന്നു കുറച്ചെങ്കിലും ദുഃഖമുണ്ടെങ്കിൽ, അവന്റെ സുഖം പൂൎണ്ണമാവാത്തതുകൊണ്ടു, ദുഃഖമില്ലാതിരിക്കുകകൂടി വേണമെന്നു പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിലായി. അതുകൊണ്ടു, പ്രധാനമായ ഇഷ്ടത്തിന്റെ സിദ്ധിയും, പ്രധാനമായ അനിഷ്ടത്തിന്റെ പരിഹാരവും, വൈദ്യത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു സിദ്ധിക്കപ്പെട്ടു.

ധൎമ്മവും അത്ഥവും സുഖത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണമാകകൊണ്ടു, പുരുഷാത്ഥത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട്, അവയും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു വരാഞ്ഞാലത്തെ ന്യൂനതയെ പരിഹരിപ്പാൻവേണ്ടി, ആചായ്യൻ, 'ധൎമ്മാത്ഥ' ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ട് അവയും അതിന്റെ ഫലമാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, നാലുപുരുഷാത്ഥവും വൈദ്യശാസ്ത്രാദ്ധ്യയനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുമെന്നു സാധിച്ചുവല്ലൊ. ആയുസ്സില്ലാഞ്ഞാലും, രോഗമുണ്ടായ്വന്നാലും, ധൎമ്മാദിപുരുഷാത്ഥങ്ങളെ സാധിപ്പാൻ പ്രയാസമാണെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ആയുസ്സിനേയും ആരോഗ്യത്തേയും സിദ്ധിപ്പാൻ വൈദ്യശാസ്ത്രം ഉപയോഗിയാകുന്നു എന്നു ഉപപാ

ടിക്കേണ്ടതിന്നുവേണ്ടി, ഇനി ചിലതു പറയേണ്ടതായ്വന്നിരിക്കുന്നു.

"ദോഷധാതുമലാമൂലംസദാദേഹസ്യ" എന്ന് ആചാൎയ്യൻ മറെറാരിടത്തു പറയുന്നു. ശരീരം ദോഷധാതുമലമയമാണ്. ഇതിൽ ഒന്നിന്നു കേടുവന്നാൽ, ആ കേടു ശരീരത്തിന്നു തട്ടുന്നു.

വാതം, പിത്തം, കഫം ഈ മൂന്ന് എണ്ണത്തിന്നുംകൂടി ദോഷമെന്നു പറയുന്നു. ഈ വാതാദികൾ ധാതുമലങ്ങളെ ദൂഷിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവക്കു ദോഷമെന്നു പേരുണ്ടായി. രസം, രക്തം, മാംസം, മേദസ്സ്, അസ്ഥി, മജ്ജ, ശുക്ലം ഈ ഏഴിന്നും ധാതുവെന്നു പേരുപറയുന്നു. ആ പേരുവരുവാൻ കാരണം, രസാദികൾ ശരീരത്തിനെ ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. പുരീഷം,മൂത്രം മുതലായതിന്നു മലമെന്നു പറയുന്നു. ഈ ദോഷധാതു മലങ്ങളെല്ലാം കൂടിയാൽ, അതുതന്നെയാണ് ശരീരം.

ഭക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ആഹാരങ്ങൾ ആമാശയത്തിൽചെന്നാൽ പചിച്ചു രണ്ടായി ഭാഗിക്കും. അതിൻെറ സാരം, രസധാതുവായി ഭവിക്കും. അതു ശരീരത്തിൽ പിടിച്ചു ശരീരത്തിനെ ധരിക്കുന്നു. ആഹാരത്തിൻെറ മലം രണ്ടുമാതിരിയുണ്ട്. അവ പുരീഷവും മൂത്രവുമാണ്. അത് ആമാശയത്തിൽനിന്നു ചുവട്ടിലേക്കു പോകുന്നു. ഇതുപോലെ ഏഴുധാതുവിലും പാകവും സാരമലവിഭാഗവും ഉണ്ട്. രസംപചിച്ച് അതിൻെറ സാരം രക്തധാതുവായും, മലം കഫമായും വശാവുന്നു. പിന്നെ രക്തധാതു പചിച്ച് അതിൻെറ സാരം മാംസമായും, മലം പിത്തമായും പരിണമിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ മാംസത്തിൻെറ സാരം മേദസ്സ്, അതിൻെറ സാരം അസ്ഥിയും, അതിൻെറ സാരം മജ്ജയും, അതിൻെറ സാരം ശുക്ലവും, അതിൻെറ സാരം ജീവനുമായി പരിണമിക്കുന്നു. ഈ പരിണാമപരമ്പരയെ ആലോചിച്ചാൽ (പുഴകളിൽകൂടി വെള്ളം ഒലിച്ചു സമുദ്രത്തിൽ ചെ

ന്നുചേരുന്നതുപോലെ) ഭക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ആഹാരങ്ങൾ രസാദിധാതുക്കളിൽകൂടി ക്രമേണ ചെന്നു ജീവനിൽ ചേൎന്ന് ബലത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണ് ആഹാരാദികളുടെ പരിണാമപരമ്പരയുടെ സ്വഭാവം. ആഹാരാദികളുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ ശരീരത്തിന്നുണ്ടാവുന്നതിന്നും ഇതുതന്നെയാണ് കാരണം.

രോഗാരോഗ്യങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെപ്പററി ആചാൎയ്യൻ, മറെറാരിടത്തു,

"രോഗസ്തുദോഷവൈഷമ്യം
ദോഷസാമ്യമരോഗതാ"

എന്നു പറയുന്നു. ദോഷാദികൾക്കു രണ്ടവസ്ഥ ഉണ്ട്. സാമ്യം, വൈഷമ്യം എന്നിവയാണ്. സാമ്യമെന്നുപറയുന്നത് ഒരു വികാരവുംഭവിക്കാതെ, വേണ്ടതുപോലെയുള്ള സ്ഥിതിയാകുന്നു. ദോഷാദികൾക്കു സാമ്യാവസ്ഥ ഇരിക്കുന്നേടത്തോളംകാലം, രോഗമൊന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു സാമ്യാവസ്ഥക്ക് ആരോഗ്യമെന്നു പേരുപറയുന്നു. ഈ ഒരു സാമ്യാവസ്ഥ ഉള്ളകാലത്തു മരിക്കാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആയുസ്സിന്ന് ഈ സാമ്യംതന്നെയാണ് കാരണമാവുന്നത്. രോഗമൊന്നുമുണ്ടാവാതെ ശരീരത്തെ രക്ഷിച്ചാൽ ആയുസ്സുണ്ടാവാതെ വരികയില്ല.

ദോഷാദികളുടെ വൈഷമ്യമാണ് രോഗമെന്നു പറയുന്നത്. ആ വൈഷമ്യം, വൃദ്ധി, ക്ഷയം, കോപം ഇങ്ങിനെ മൂന്നുവിധമുണ്ട്. സ്വസ്ഥാനത്തിരുന്നുകൊണ്ടു വേണ്ടതിലധികം വൎദ്ധിച്ചാൽ അതിന്നു വൃദ്ധി എന്നു പറയുന്നു. സ്വസ്ഥാനത്ത് ഇരുന്നു വേണ്ടതിലധികം ക്ഷയിച്ചാൽ അതിന്നു ക്ഷയമെന്നു പറയുന്നു. സ്വസ്ഥാനത്തുനിന്നിളകി സ്ഥാനാന്തരത്തെപ്രാപിച്ചാൽ അതിന്നു കോപമെന്നു പറയുന്നു. ഈ വൈഷമ്യം ഇന്നിന്നവിധമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു എന്നോ ഇത്രത്തോളമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു എ

ന്നോ നിൎണ്ണയിച്ചുപറവാനസാദ്ധ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പററി ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ ഒന്നും പറയു ന്നില്ല.

ദോഷാദികൾക്കു വൈഷമ്യം വന്നാൽ സാമ്യത്തെ പ്രാപിക്കുകയാണ് ചികിത്സയെന്നു പറയുന്നത്. ഇതിൽ ചിലത് എളുപ്പത്തിൽ സാമ്യാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കും. അതിന്നു സുഖസാദ്ധ്യമെന്നു പറയുന്നു. ചിലതു പ്രയാസപ്പെട്ടാൽ സമമായിത്തീരും. അതിന്നു കൃച്ഛ്രസാദ്ധ്യമെന്നു പറയുന്നു. സാമ്യം ഒരിക്കലും വരാത്തതുമുണ്ട്. അതിന്ന് അസാദ്ധ്യമെന്നു പറയുന്നു. ഈ അസാദ്ധ്യം, യാപ്യമെന്നും അനുപക്രമമെന്നും രണ്ടുവിധമുണ്ട്. അതിൽ യാപ്യം, മരുന്നുശീലിച്ചാൽ മരണപൎയ്യന്തം ഉപദ്രവംകൂടാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടും. എങ്ങിനെയായാലും തൽക്കാലംതന്നെ മരിക്കുന്നതിന്ന്, അനുപക്രമമെന്നു പേരുപറയുന്നു.

"വൃദ്ധിസ്സമാനൈസ്സൎവ്വേഷാം
വിപരീതൈൎവ്വിപൎയ്യയഃ".

എന്നു ചികിത്സയെപ്പററി ആചാൎയ്യൻ പറയുന്നു.

പൃഥ്വി, ജലം, തേജസ്സ്, വായു, ആകാശം ഇങ്ങിനെ അഞ്ചു ഭൂതങ്ങളെക്കൊണ്ടാണല്ലൊ സൎവ്വജഗത്തിൻേറയും സൃഷ്ടി. അതുകൊണ്ടു, ശരീരത്തിലുള്ള ദോഷാദികളായ അവയവങ്ങളും, ഔഷധാദികളും, പാഞ്ചഭൌതികമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. എല്ലാ ശരീരാവയവങ്ങളും ഔഷധങ്ങളും എല്ലാ ഭൂതങ്ങളുടേയും എല്ലാ ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നു നിയമമില്ല. ചിലതിന്നു ചില ഭൂതങ്ങളുടെ ചില ഗുണംമാത്രം ഉണ്ടാവും. വേറെ ചില ഭൂതങ്ങളുടെ ചില ഗുണം ഇല്ലാതിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഓരോ ശരീരാവയവങ്ങളും ഔഷധങ്ങളും ഗുണംകൊണ്ട് ഓരോവിധമായിരിക്കും. അതിനാൽ, വാതത്തിൻെറ ഗുണമുള്ള മരുന്നുകൊണ്ടു വാതത്തിന്നു വൃദ്ധിയുണ്ടാവും. രൂക്ഷാ

ദികളാണ് വാതത്തിൻെറ ഗുണങ്ങൾ. ആ ഗുണമുള്ള ഔഷധംകൊണ്ടു വാതം വൎദ്ധിക്കും. വാതത്തിൻെറ ഗുണത്തിന്നു വിപരീതഗുണമുള്ള മരുന്നുകൊണ്ടു വാതം ക്ഷയിക്കും. സ്നിഗ്ദ്ധാദികൾ വാതഗുണത്തിന്നു വിപരീതഗുണങ്ങളാകയാൽ അതുകൊണ്ടു വാതം ക്ഷയിക്കും. ഈ യുക്തി ലോകത്തിൽ അനുഭവസിദ്ധമാണ്. തണുത്ത സാധനത്തിൽ തണുത്തിരിക്കുന്ന മറെറാരു സാധനം ചേൎത്താൽ തണുപ്പു വൎദ്ധിക്കും. ഉഷ്ണമായ സാധനം ചേൎത്താൽ തണുപ്പു ക്ഷയിക്കും എന്നു പറയുവാനില്ലല്ലോ. ഈ യുക്തി പിത്താദികളിലും ഊഹിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. ഔഷധത്തെപ്പററിമാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞത്. ഇതുപോലെതന്നെ തുല്യമായ ദേശകാലാഹാരാദികൾ, തുല്യമായ ശരീരാവയവങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിക്കും. വിപരീതമായ ദേശാദികൾ ശരീരാവയവങ്ങളെ ക്ഷയിപ്പിക്കും. ഇതു ഊഹിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലാത്തതാണെങ്കിലും ഇത് എത്രവിധമുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു കണക്കില്ല.

എല്ലാചികിത്സകൾക്കും, രോഗമില്ലാതെ ജീവിച്ചിരിക്കുകയാണ ഫലം. എന്നാൽ ചികിത്സ രണ്ടുവിധമുണ്ട്. അതിലൊന്നു, രോഗമുണ്ടാവാത്തവിധത്തിൽ എല്ലായ്പോഴും ദോഷാദികൾക്കു സാമ്യാവസ്ഥയെ സമ്പാദിച്ചു, ശരീരത്തെ രക്ഷിക്കുകയാണ്. മറേറതു, ദോഷാദികൾക്കു വൈഷമ്യമുണ്ടായാൽ, അതിന്നു യഥാസ്ഥിതിയായ സാമ്യാവസ്ഥയെ സമ്പാദിച്ചു രക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചികിത്സയുടെ അവാന്തരഭേദങ്ങളെ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ, അനന്തനാലും, കല്പകോടിശതൈരപി, എല്ലാം പറഞ്ഞു കലാശിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്.

ഇങ്ങിനെയാണ, ശരീരത്തിന്നും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ശരീരാവയവങ്ങളുടേയും ഔഷധങ്ങളുടേയും ഗുണവ്യത്യാസം അറിയാഞ്ഞാൽ, വൈഷമ്യംവന്നിരിക്കുന്ന ദോഷാദികൾക്കു

സാമ്യത്തെ വരുത്തുന്നതും, സമമായ ദോഷാദികൾക്ക സ്വതയുള്ള സാമ്യത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതും എങ്ങിനെയാണ്? ഇന്ന ചികിത്സ, ശരീരാവയവങ്ങളിൽവെച്ച ഇന്നതിനോട ഗുണംകൊണ്ടു സമാനമാണ് എന്നും ഇന്നതിനോട ഗുണംകൊണ്ടു വിപരീതമാണ് എന്നും അറിവാൻ വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞാനം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വൈദ്യശാസ്ത്രംപഠിക്കാത്തപക്ഷം ആയുസ്സിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിന്നും രോഗങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നുമുള്ള അറിവു സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലായ്കയാൽ, സകലജനങ്ങളും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി, ആദ്യം വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

മന്വാദിസ്മൃതിമുതലായ ധർമ്മശാസ്ത്രം ധർമ്മോപായവും, ശുക്രനീതി മുതലായ അർത്ഥശാസ്ത്രം അർത്ഥോപായവും, വാത്സ്യായനതന്ത്രം മുതലായ കാമശാസ്ത്രം കാമോപായവും, വേദാന്തശാസ്ത്രംമുതലായതു മോക്ഷോപായവും ആകയാൽ, ധർമ്മാദിചതുർവ്വിധപുരുഷാർത്ഥങ്ങളെ സാധിപ്പാൻ പ്രധാനോപായമായി പ്രത്യേകം ഓരോ ശാസ്ത്രം നിർമ്മിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതായിരിക്കെ, പുരുഷാർത്ഥസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി, പ്രധാനമായി അദ്ധ്യയനം ചെയ്യേണ്ടതു വൈദ്യശാസ്ത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞത് എങ്ങിനെ? എന്നുള്ള ചോദ്യത്തെപ്പററിയാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്.

ശരീരമില്ലാതിരുന്നാലും, രോഗപീഡിതനായിരുന്നാലും മന്വാദിസ്മൃതിമുതലായതിന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുവാൻകൂടി പ്രയാസമായിവരുന്നതുകൊണ്ടു, തത്തൽപുരുഷാർത്ഥസിദ്ധിചെയ്യുന്നതുമുള്ള ഫലസിദ്ധിയെപ്പററി ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ലെന്നു സർവ്വജനാനുഭവസിദ്ധമാണെന്നത്രെ ഇതിന്നുള്ള സമാധാനം.

അതുകൊണ്ടു പുരുഷാർത്ഥസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി, എല്ലാവരും ആദ്യം വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യേണ്ട

ത് അത്യാവശ്യമാണെന്നും തന്മൂലം ശരീരത്തിന്ന് ആരോഗ്യത്തെ സമ്പാദിച്ചതിന്നുശേഷം, ധൎമ്മാദിശാസ്ത്രങ്ങളെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിന്നു പുറപ്പെട്ടുവെങ്കിൽമാത്രമേ അവയുടെ തത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പാനും, അവകളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഫലങ്ങളെ സാധിപ്പാനും ശക്തിയുണ്ടാകയുള്ളൂ എന്നും വീണ്ടും പറയേണ്ടതായ്വന്നിരിക്കുന്നു.

ചെറുകുന്നത്തു വിദ്വാൻ നീലകണ്ഠൻനമ്പൂരി.

ആരോഗ്യം.

ഒരു കെട്ടിടം നില്ക്കുവാനായി അതിന്നു തക്ക ഒരു അടിസ്ഥാനവും, ഒരു വൃക്ഷത്തിന്ന് അതിന്റെ വളൎച്ചക്കായി വേരും, ഒരു വാതിൽ തിരിയുന്നതിന്നായി അതിന്നു 'വിജാഗരിയും,' അത്യാവശ്യമാണ്. അപ്രകാരംതന്നെ, എല്ലാവസ്തുക്കൾക്കും, അവയുടെ സ്ഥിരതക്ക് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമല്ല, ഒഴിച്ചുവെപ്പാൻകൂടി നിവൃത്തിയില്ലാത്തതും, ആ വസ്തുവിന്റെ ആകപ്പാടെയുള്ള കാഴ്ചയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കിയാൽ ഏററവും നിസ്സാരമെന്നു തോന്നിക്കുന്നതുമായ എന്തെങ്കിലും ഒന്ന്, അവക്ക് അത്യാവശ്യമായിട്ടുണ്ടെന്ന് എല്ലാമനുഷ്യൎക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി, ഒരു വീടു പണിയുന്നതുതന്നെ എടുക്കാം. അസ്ഥിവാരം കൂടാതെ വീടുപണിത് ഉയൎത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും, ഈ അസ്ഥിവാരംകൊണ്ടുമാത്രം (മേലെയുള്ളതൊന്നും ഇല്ലാത്തപക്ഷം) എന്തൊരുഫലമാണുള്ളത്? അതു വിശേഷമായും ഉറപ്പായും പണിതാൽകൂടി, ആകെയുള്ള വീടിനോട് ഒപ്പിച്ചുനോക്കിയാൽ, എത്രയും നിസ്സാരമായ ഒരു ഭാഗമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ

യുള്ള ഒരു ഭാഗമായ അസ്ഥിവാരം കെട്ടിടത്തിന്നുണ്ടെന്നു കാണിക്കുവാൻകൂടി അതിന്നു ലജ്ജയുണ്ടെന്നു തോന്നിക്കുമാറ്, അത് എല്ലായ്പോഴും മണ്ണിന്നടിയിൽ ഒളിക്കുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു സംബന്ധം, മനുഷ്യന്റെ ആലോചനാശക്തികളും ശരീരത്തിന്നും തമ്മിലും, മനസ്സിന്റെ ഊർജ്ജിതത്തിന്നും ശരീരാരോഗ്യത്തിന്നും തമ്മിലും ഉണ്ട്. ഇതു ശരിയെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതായാൽ, ഒരുത്തൻ തന്റെ മാംസത്തിന്റേയും രക്തത്തിന്റേയും ആരോഗ്യത്തിന്നായി ഒന്നാമതു പ്രയാസപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. പക്ഷെ, തങ്ങളുടെ ശരീരത്തെക്കുറിച്ചു ശ്രദ്ധിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ, സ്വന്തമാംസരക്തങ്ങളെ വേണ്ടവിധത്തിൽ പരിപാലിക്കുക, എന്നതു സാധാരണയായി മനുഷ്യരിൽ ഏറിയകൂറും, പ്രത്യേകിച്ചു വിദ്യാർത്ഥികൾ, തീരെ ഗണ്യമാക്കാത്ത ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇവർ തങ്ങളുടെ ഉപജീവനാർത്ഥം എത്രത്തോളം ഉത്സാഹശീലന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നുവൊ, അത്രത്തോളം ഈ വിഷയത്തെ വിസ്മരിക്കുകയത്രെ ചെയ്യുന്നത്. കൊടി, വെളിച്ചം മുതലായി അവശ്യംവേണ്ടുന്ന യാതൊന്നും ഇല്ലാത്ത ഒരു വഴിയിൽക്കൂടെ ഓടുന്ന തീവണ്ടിയോട് ഇവരെ ഉപമിക്കാവുന്നതാണ്. അപകടങ്ങൾ അറിയുവാൻ തരമില്ലാത്തതിനാൽ, തീവണ്ടി, ലക്ഷ്യംകൂടാതെ വലിയ ആപത്തുള്ള സ്ഥലത്തേക്ക് ഓടുന്നതുപോലെ, ഈ കൂട്ടർ തങ്ങളുടെ നിലയറിയാതെ ഏററവും അഗാധമായ ഒരു കുഴിയിലേക്ക് ഓടുകയാണ്. ആയതുകൊണ്ടു ദേഹം ഇളകാതെ ചെയ്യുന്ന വേലകൾ പൊതുവിലും, അതോടുകൂടെ ബുദ്ധിശക്തി അധികമായും ഇടവിടാതെയും ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്ന വേലകൾ പ്രത്യേകിച്ചും, ഏറക്കുറെ ദേഹസുഖത്തിന്ന് ഉതകുന്നവയല്ലെന്നും, സദാ പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയൊ അതുപോലെ മററവിധത്തിൽ തങ്ങളുടെ സമയം ചിലവഴിക്കുകയൊ ചെയ്വാൻ ഒരു വാസന കാണിക്കുന്നവരായിക്കു

ണിച്ച ശരീരത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നവർ, തങ്ങളുടെ മനശ്ശക്തികളെ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്നതിനും ശരീരത്തെ നാമാവശേഷമാക്കിതീർക്കുന്നതിനും ഇങ്ങിനേയുള്ള ജോലികൾ ഇടയാക്കിത്തീർക്കുമെന്നും മനസ്സിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടു താന്താങ്ങളുടെ ജോലികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു വളരെ ഉപകാരപ്രദവും ബുദ്ധിപൂർവ്വകവുമായിരിക്കും. ഒരു നല്ല വേലക്കാരൻ തന്റെ സാമാനങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചും ആയുധങ്ങൾ മൂർച്ചയുള്ളവയാക്കിയും വെപ്പാൻ ശ്രദ്ധിക്കാതെയിരിക്കയും, ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ, ഉപയോഗിക്കപ്പെടത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ തന്റെ വെടിമരുന്നു ഉണക്കി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യാൽ ഉണ്ടാകാവുന്നതുപോലെയുള്ള ദോഷങ്ങൾ, മേൽപ്പറഞ്ഞ വാസ്തവങ്ങൾ അഗണ്യമാക്കി ആരോഗ്യരക്ഷയെ പരിപാലിക്കുന്നതിൽ ഉദാസീനത കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകും. ഈ ദോഷങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം സ്വന്തതലയിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു ഓരോരുത്തരും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആരോഗ്യപരിപാലനത്തിന്നു ഉപകാരപ്രദമെന്നു എവർക്കും അനുഭവസിദ്ധമായുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ചിലതു താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ശരീരത്തിലുള്ള എല്ലാ അംഗങ്ങളുടേയും, എന്നുവേണ്ടാ, ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നാം കാണുന്ന എല്ലാ വസ്തുവിന്റേയും വളർച്ചയും ശൂരതയും വ്യായാമത്തെ (Exercise) ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സകല ജീവികളും, എല്ലായ്പൊഴും, ശക്തിയെ പ്രകടിപ്പിച്ചും എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. തീരെ അനക്കമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥിതി "കുഴിമാട"ത്തിൽ മാത്രമെ കാണപ്പെടുകയുള്ളു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവശക്തിയുടെ അളവു, സുമാർ അവന്റെ അദ്ധ്വാനശക്തിയുടെ അളവാണ്. ശരീരത്തിന്റെ എല്ലാ ശക്തികളും അംഗങ്ങളും അതാതിന്നു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള വേലകൾ ശരിയായി ചെയ്തുകൊണ്ടു ഇരിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിതി

ക്കാണ് ശരീരസുഖം എന്നുപറയുന്നത്. ഒരുത്തന്നു ശരീരസുഖത്തോടുകൂടി നല്ലതായ ഒരു ജീവശക്തി (Vital force) കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവൻ ഒരു നല്ല ബലവാനായിരിക്കും. ശരീരസുഖം മാത്രമുള്ള ഒരുവൻ ബലവാനായിരിക്കേണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ശരീരസുഖത്തിന്നുള്ള ഓരോ അംശങ്ങളും, ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യംനിമിത്തം, ക്ഷീണത്തിന്നു കാരണഭൂതങ്ങളാണ്. സസ്യമൃഗാദികൾ വലിയവയാകുന്നതു വളൎച്ചയാലാകുന്നു. ഈ വളൎച്ചയെന്നതു, ജീവജാലങ്ങളുടെയും സസ്യാദികളുടെയും ആയുൎബ്ബലത്താൽ ഇടവിടാതെയും സ്വാഭാവികമായും ഉള്ള വ്യായാമത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ഈ ശക്തിയുടെ ഫലങ്ങൾക്കു ഹാനിവരുത്തുന്നതൊ, അവയെ നശിപ്പിക്കുന്നതൊ ആയ കഠിനമായ കാററു, മഞ്ഞു മുതലായവ, സസ്യാദികളുടെ വളൎച്ചകൾ തടസ്ഥമായി തീരുകയും വിളവുകളെ കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ, സദാ ഒരു കസാലയിൽ ഇരുന്നു, മേശയിന്മേലേക്കു ചാഞ്ഞു കുനിഞ്ഞു, ഒരു പുസ്തകവും കയ്യിൽവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം, ശരീരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ഒരിക്കലും ഉതകുന്നതല്ലെന്നുള്ളതത്വം, വിദ്യാൎത്ഥികൾ നല്ലവണ്ണം ധരിച്ചിരിക്കേണം. രക്തം നാഡികളിൽകൂടി നല്ലവണ്ണം ഓടുന്നതിന്നും മാംസത്തെ ഉപയോഗപ്രദമാക്കി തീൎക്കുന്നതിന്നും വ്യായാമം ആവശ്യമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള വ്യായാമം ഇല്ലാത്തതിനാൽ തന്നത്താൻ വരുത്തികൂട്ടുന്ന ഓരോ കേടുകൾക്കു, പ്രകൃതിയെ കുററം പറയുക സാധാരണ പതിവാണ്. ഇതിന്നു പ്രകൃതിയെ കുററം പറയുവാൻ നമുക്കു യാതൊരു അവകാശവുമില്ല. ദിവസന്തോറും, കുറഞ്ഞപക്ഷം, രണ്ടുമണിക്കൂറുനേരം, ശുദ്ധവായുവുള്ള മൈതാനപ്രദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിപ്പാൻ, ഓരോ വിദ്യാൎത്ഥിയും സന്നദ്ധനായിരിക്കണം. ഇപ്രകാരം ചെയ്യാതെയിരുന്നാൽ, ദേഹത്തിൽ തണുപ്പുകയറുകയും ശരീരയന്ത്രത്തിന്റെ അന്തൎഭാഗങ്ങളിലെ ചക്രങ്ങൾക്കു കറ

പിടിക്കുകയും, വയറ, ശിരസ്സ് ഇത്യാദ്യവയവങ്ങൾക്ക്, ഓരോതരത്തിലുള്ള കേടുകൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ, ജനങ്ങൾ പ്രകൃതിക്കു വിരോധമായി നടക്കുകയാണെന്നുള്ളതിനെ, ഓരോരുത്തരേയും ക്രമേണ അറിയിക്കാതെയിരിക്കയില്ല. ഇതിന്നു ശേഷവും, തെററുകളെ മനസ്സിലാക്കി ശരിപ്പെടുത്താതെയിരുന്നാൽ, വലിയ ശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. പ്രകൃതിയെ, മനസ്സലിവുള്ള ചില മനുഷ്യരോട് ഉപമിക്കാം. പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്കു വിരോധമായി കുററം ചെയ്യുന്നവരെ തങ്ങൾ കുററക്കാരാണെന്ന് അവസാനത്തോളം കാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കുററങ്ങളെ, അതാതുസമയം തീക്കാതെ അവയുടെ വിപരീതഫലങ്ങൾ വദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ, ഒടുവിൽ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധത്തിലുള്ള കഷ്ടസ്ഥിതിയിലായിത്തീരും. ഒരു വിദ്യാത്ഥി എപ്പോഴും ഇരിക്കേണമെന്നതിനുള്ള ആവശ്യം എന്താണ്? ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു ദീഘമായി ആലോചിപ്പാനാണെങ്കിൽ, (ഇരുന്നുകൊണ്ട് ആലോചിക്കുന്നതിനെക്കാൾ) നിന്നുകൊണ്ടും നടന്നുകൊണ്ടും അധികം മനസ്സിരുത്തി ആലോചിക്കാവുന്നതാണ്. വായിപ്പാനാണെങ്കിൽ, (കയ്യിൽ ഒരു പുസ്തകം ഉണ്ടെന്നുള്ള കാരണത്താൽ മാത്രം) മാറിനെ വളച്ച് കുനിഞ്ഞിരിക്കുവാനുള്ള ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. ഒരു കസാലയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു വായിക്കുന്നതായാൽ, പലക്കും പലപ്പോഴും, വായനക്കിടയിൽ, ഉറക്കംവരുന്നതു പതിവാണ്. അതിനെക്കാൾ ഫലപ്രദമാകുംവണ്ണം, ഒരു മുറിയിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്നുകൊണ്ടു മനസ്സിരുത്തി വായിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. എഴുന്നേല്പാൻ മനസ്സില്ലാതെ എപ്പോഴും ഇരിക്കുന്നതു മടിയന്മാരുടെ ലക്ഷണമാണ്. ഇതിൽ ആരും അധികരസം കാണിക്കരുത്. എന്നാൽ, ഒരാൾ ഇരിപ്പാൻ നിബ്ബന്ധിക്കപ്പെടുകയോ,

ഇരിക്കേണമെന്നു തോന്നുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ, അയാൾ നല്ലവണ്ണം നിവിൎന്നു തന്റെ പിൻഭാഗം വെളിച്ചം തട്ടുന്ന ഭാഗത്തേക്കു തിരിച്ചു, മാറു നല്ലവണ്ണം വിടൎത്തി ഇരിക്കണം. ഇതുകൂടാതെ, ഓരോ ഭാഷകൾ പഠിക്കുകയും, പാട്ടുപാടുകയും മററും ചെയ്യുമ്പോൾ ഒക്കെയും, കഴിയുന്നതും ഉച്ചത്തിൽ വായിച്ചു ശീലിക്കുക നന്നായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ, പ്രധാനാവയവങ്ങളിൽ ഒന്നായ ശ്വാസകോശത്തിന്നു് (Lungs) വ്യായാമം കൊടുക്കുന്നതുകൂടാതെ, സ്വരങ്ങളുടെ വ്യത്യാസങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുകയും കൺവഴിയായി തലച്ചോറിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു പതിയുന്ന സംഗതികൾ, ചെവിവഴിയായും പതിയുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നുകൂടി സംഗതിവരുന്നതാകുന്നു. ശരീരമാകുന്ന യന്ത്രം, ശക്തിയോടുകൂടെ വേണ്ടുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ പ്രവൎത്തിപ്പാൻതക്ക ഉറപ്പിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്നു്, പലവിധത്തിലുള്ള കളികളെപ്പോലെ നല്ലതായി യാതൊന്നുമില്ല. ദേഹസുഖാൎത്ഥമുള്ള 'ലാത്തൽ' (Constitutional walk) എന്നു പേർ പറഞ്ഞു, ചിലർ ചിലപ്പോൾ അതികാലത്തും ചിലപ്പോൾ വൈകുന്നേരവും നടത്തിവരാറുള്ള 'ലാത്തൽ' വളരെ നല്ലതാണെങ്കിലും അതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം, അനുഭവിപ്പാൻ പലൎക്കും സാധിക്കുന്നില്ല. അങ്ങിനെയുള്ളവർ, മററുള്ളവരുടെകൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്നു ദേഹത്തെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള കളികളിൽ ചേരുന്നതു വളരെ നല്ലതാണ്. ക്രിക്കററ്, ഫുട്ട്ബോൾ, ടെന്നിസ്സ്, ബാഡ്മിൻറൺ മുതലായ കളികൾ വളരെ വിശേഷങ്ങളാണ്. ഏതു യന്ത്രത്തേയും, ശക്തിക്കപ്പുറമായി ഉപയോഗിച്ചാൽ, അതു വേഗത്തിൽ തേഞ്ഞുപോകയോ മററവിധത്തിൽ അതിന്നു കേടുവരികയോ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ, കണക്കവിട്ടു ശരീരയന്ത്രത്തെ ഉപയോഗിച്ചാൽ, സുഖത്തിന്നു പകരം അസുഖവും നാശവും അതിന്നും വരുമെന്നുള്ള സംഗതി ഇവി

ടെ വിസ്മരിപ്പാൻ പാടുള്ളുതല്ല. ബോട്ടുകളി, മീൻപിടിത്തം മുതലായത്, അതാതിന്നടുത്ത ഗുണം ചെയ്യുന്നതാണ്. ശീട്ടുകളിയെ ഇവയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കിയാൽ, അതു, വെറും ഭോഷത്വവും ഓർമ്മശക്തിയെ ഭാരപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വിനോദവുമാകുന്നു. ചതുരംഗം, ഈ നാലെണ്ണ്, ഒരു വിനോദമാണെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. അതു, ബുദ്ധിശക്തിയെ അധികമായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു വിദ്യയാണ്. സാധാരണയായി ആലോചനാശക്തിയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി തലച്ചോറിനെ ഭാരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾക്ക് ആശ്വാസം നൽകുന്ന ഒരു വിനോദമായി ചതുരംഗത്തെ ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചുകൂടാ.

ഇനി ഭക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കാം. ഭക്ഷണസംഗതിയിൽ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ആലോചിപ്പാനുണ്ട്. ഒന്നാമതായി ഭക്ഷിപ്പാൻ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണം. രണ്ടാമതായി ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ ശരീരസുഖത്തിന്ന് ഉതകുന്നവയായിരിക്കണം. ഈ സംഗതിയിൽ ഓരോരുത്തരും താന്താങ്ങളുടെ ദേഹപ്രകൃതി അനുസരിച്ചുള്ള രക്ഷയ്ക്കും ശരീരസൌഖ്യത്തിന്നും വേണ്ടുന്നത് എന്തെല്ലാമെന്നു വൈദ്യന്മാരോടു ചോദിച്ചറിയേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ, ഒരു സാധാരണമനുഷ്യന്നു വേണ്ടുന്ന ഭക്ഷ്യങ്ങളും പാനിയങ്ങളും ഇന്നിന്നവയെന്നു തന്റെ സ്വന്ത അനുഭവംകൊണ്ടു തനിക്കറിവുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഓരോരുത്തനും പരിചയിച്ചിരിക്കുന്ന ഭക്ഷണസാധനമാണ് തനിക്ക് ഏററവും നല്ല ഭക്ഷണം. കോതമ്പു മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതു, ചില പ്രത്യേകകാരണങ്ങളാൽ, അരിഭക്ഷിച്ചു ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കു സുഖകരമാകുന്നതല്ല. ഒരു വേല ചെയ്വാൻ നല്ലവണ്ണം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവന്നു പരിചയമില്ലാത്തതും ചിലപ്പോൾതന്നാൽസാധിക്കാത്തതുമായമററൊരുവേലചെയ്വാൻഅയാളെ കുറെക്കാലംഏൎപ്പെടുത്തിയാൽ,

ഈ വേല ശരിയായി നടക്കുകയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല തന്റെ ആദ്യത്തെ വേല മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ തൃപ്തികരമാംവണ്ണം നടത്തുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നുകൂടി വന്നേക്കാവുന്നതാണ്. അതുപോലെതന്നെ, ഒരുതരം ഭക്ഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളെ ദഹിപ്പിക്കുവാൻ പരിചയപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള വയററിൽ മറെറാരുതരം ഭക്ഷ്യങ്ങൾ ചെലുത്തിയാൽ രണ്ടിനേയും വേണ്ടവിധത്തിൽ ദഹിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാതെയായി എന്നു വരാം. ഓരോരുത്തന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു തക്ക ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ തന്നെ, അവ ഉപയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മനുഷ്യർ സാധാരണയായി തെററുകൾ വരുത്തുകപതിവാണ്. തങ്ങളുടെ ജീവിതമാകുന്ന പാതയിൽകൂടി ഓടുന്നതിന്നല്ലാതെ നടക്കുന്നതിന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരുതരം ജനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒരിടത്തിരുന്ന് ആശ്വസിച്ചു കാര്യം നടത്തുകയെന്നത് എന്തെന്ന് അവർക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈ കൂട്ടർ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതുകൂടെ തങ്ങളുടെ മററു ജോലികളിൽ ഒന്ന് എന്നപോലെ വല്ലവിധത്തിലും അവസാനിപ്പിപ്പാനായി, തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം ധൃതിയിൽ വിഴുങ്ങുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതു വളരെ ചീത്തയാണ്. ഇങ്ങിനെ ധൃതിയിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനാൽ, ഭക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന രസവും, ദഹനത്താൽ ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന ലാഭവും നഷ്ടമായിപ്പോകുന്നു. വലിയ ജോലിക്കാർ മാത്രമല്ല, വിദ്യാർത്ഥികൾ കൂടി പലപ്പോഴും ഈ കണിയിൽ അകപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവർ വായനയിലേക്കു പ്രവേശിപ്പാനായി തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം വേഗത്തിൽ വിഴുങ്ങുകയും, ചിലപ്പോൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ തലച്ചോറും വയറും ഒരേസമയത്തു വേലചെയ്യേണ്ടതായിവരുന്നു. ഇതുനിമിത്തം രണ്ടിന്റെയും ശക്തി ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നു. ഒന്നായി കൂട്ടിക്കെട്ടിയിരുന്ന ഒരു

ചുള്ളിക്കോൽക്കെട്ട് ഒടിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമായിവന്നുവെന്നും, ഒററയായി എടുത്തപ്പോൾ അവയെ എളുപ്പത്തിൽ ഒടിപ്പാൻ സാധിച്ചുവെന്നും നാം ചെറുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചിട്ടുള്ള കഥ ഓൎക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമല്ലൊ. വിനോദപ്രദമായ ഒരു പുസ്തകമൊ ലഘുലേഖയൊ വായിക്കുന്നതിന്നിടയ്ക്ക്, കുറേശ്ശ കുറേശ്ശയായി ഒരു കോപ്പ ചായ കുടിക്കുന്നതു പക്ഷെ രസകരവും നല്ലതുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ പ്രധാന ഭക്ഷണങ്ങൾ, എത്രയും ഗൌരവമായിരുന്നു കഴിക്കേണ്ടതാണ്. ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രസകരമായ വൎത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയൊ, ആനന്ദകരമായ സംഗീതം കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നത് അനുവദിക്കാവുന്നതും നല്ലതുമാണ്. എന്നാൽ ആ സമയത്തു, മനസ്സിനെ കലക്കുന്നതും ബുദ്ധിശക്തി അധികമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതുമായ കാൎയ്യങ്ങൾ ആലോചിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. നമ്മുടെ ബോർഡിങ്ങ് സ്കൂളുകളിൽ വിദ്യാൎത്ഥികളെ ഒന്നിച്ചിരുത്തി ഭക്ഷണം കഴിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നല്ലതും ശ്ലാഘനീയവുമാണ് എന്ന് ഇവിടെ പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ, ഭക്ഷിക്കാവുന്നവയായിരുന്നാൽ മാത്രം പോര. ഒരു സാധനം ഏററവും നല്ലതും രുചിയുള്ളതുമായിരുന്നാൽതന്നെയും, അതു നിത്യം ഉപയോഗിച്ചാൽ കുറച്ചു ദിവസത്തിന്നുള്ളിൽ നമുക്ക് അതിനോട് ഒരുവിധം വെറുപ്പു തോന്നുന്നു. അതിനാൽ, പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള വൎഗ്ഗത്തിൽതന്നെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ പല വിധത്തിലായിരിക്കണം. പലവിധത്തിൽ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ മാറി മാറി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ (പുതിയ സാധനങ്ങളോടു മനുഷ്യൎക്കു സാധാരണയായുള്ള പക്ഷംകൊണ്ടു) വിശപ്പും രുചിയും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. നമ്മുടെ ചുററും പല ഭക്ഷ്യപദാൎത്ഥങ്ങളും ഉള്ളതിനാൽ നാം ഓരോ സാധനങ്ങളെ മാറിമാറി ഭക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രകൃതികൂടി നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു പ്രത്യേകതരം ഭക്ഷണത്തിന്നു മാത്രം

നമ്മുടെ വയറിനെ പരിചയപ്പെടുത്തി ആ വക ഭക്ഷണത്തിന്നു നമ്മെത്തന്നെ അടിമകളാക്കിത്തീക്കാതെയിരിക്കുന്നതു പ്രയോജനകരമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഒരുത്തൻ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കും സന്ദൎഭത്തിന്നും മാററങ്ങൾ സംഭവിച്ചാൽ, താൻ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഭക്ഷണം പക്ഷെ കിട്ടാതെ വന്നേക്കാവുന്നതിനാൽ, തനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ഭക്ഷണങ്ങൾ ഇഷ്ടമുള്ള വിധത്തിൽ പാകംചെയ്തു കിട്ടുന്നതിന്നുള്ള ദിക്കുവിട്ടു പോകുവാൻ പാടുള്ളതല്ല എന്നു വരും. പാനീയങ്ങളിൽ, ലഹരിസാധനങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, മനുഷ്യൎക്കു യാതൊരുവിധത്തിലും യാതൊരു ദോഷവും ചെയ്യാത്ത ലഹരിസാധനം ഇല്ല എന്നുതന്നെ പറയണം. എന്തെങ്കിലും സുഖക്കേടുനിമിത്തം ഒരു വൈദ്യന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ഇങ്ങിനെയുള്ളത് അല്പം കഴിക്കുന്നതു പക്ഷെ ദോഷരഹിതമെന്നു മാത്രമല്ല ഗുണകരവുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ സൌഖ്യസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ഇവകൊണ്ടു യാതൊരു ആവശ്യവുമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ഇത് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ ദോഷമല്ലാതെ യാതൊരു ഗുണവും ഇതിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുകയുമില്ല. പാനീയങ്ങളിൽ ഏററവും ദോഷരഹിതമായിട്ടുള്ളത് ഏതെന്ന് ഒരിക്കൽ ഒരു മഹാനോടു ഒരാൾ ചോദിച്ചപ്പോൾ, പച്ചവെള്ളം ഒരിക്കലും ഒരുത്തനേയും പാപിയാക്കിത്തീൎത്തിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം സമാധാനം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പച്ചവെള്ളം ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കു വിപരീതമല്ലെന്നു നമുക്ക് എവൎക്കും അറിയാമല്ലോ.

കാറേറാട്ടം ഇല്ലാത്തതും ശുദ്ധവായു കടക്കാത്തതും ആയ മുറികളിൽ വസിക്കുന്നതിനാൽ ഉള്ള ദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അശുദ്ധവായു ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ശുദ്ധരക്തം ശരീരത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. രക്തം അശുദ്ധമായാൽ ശരീരം മുഴുവനും കെട്ടുപോകുന്നു. അശുദ്ധവായു ശ്വസിക്കുന്നതിനാൽ തൽ

ക്ഷണം അറിയത്തക്ക ദോഷഫലങ്ങൾ ഒന്നും അധികമായി കാണാത്തതുകൊണ്ടു മിക്ക ആളുകളും തങ്ങൾ വിഷബീജമായത ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്ന് അറിയാതെ ആ അശുദ്ധവായുതന്നെ ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിച്ചുവരുന്നു. ഇങ്ങിനെ കുറേശ്ശ കുറേശ്ശയായി ഒടുവിൽ വലിയ ആപത്തുകൾ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നു. അതിനാൽ ചെറിയ മുറികളിൽ പാക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ മുറികളുടെ ജനലുകൾ ഒക്കെയും, തങ്ങൾ പുറത്തു പോകുമ്പോൾകൂടെയും, തുറന്നിടണം. കുളിരുള്ള കാററ ശരീരത്തിൽ നേരിട്ടു തട്ടാത്തവിധത്തിൽ ജനലുകൾ (രാത്രിയും പകലും വേനൽക്കും വൎഷത്തിലും) തുറന്നിടണം. എപ്പോഴെങ്കിലും അശുദ്ധവായു ഈ ജനലുകളിൽക്കൂടി അകത്തു കടക്കുമെന്നു കണ്ടാൽ അപ്പോൾ ഒക്കയും അടച്ചു തുറന്നിടാതിരിക്കണം.

നിദ്രയെക്കുറിച്ചു വിശേഷാൽ ഒന്നും പറയേണമെന്നില്ലെന്നു പക്ഷെ തോന്നിയേക്കാം. ഈ വിഷയത്തിൽ തക്ക സമയത്തു വേണ്ടതു പ്രവൎത്തിപ്പാൻ പ്രകൃതിക്ക് അറിയാം. ഒരുത്തന് ഉറക്കം വരുമ്പോൾ ഉറങ്ങണം. കോഴികൂകുന്നതിനാലോ സൂൎയ്യരശ്മികൾ പ്രകാശിക്കുന്നതിനാലോ മറോറാ തന്റെ ഉറക്കത്തിൽനിന്നു, താനെ ഉണരുമ്പോൾ എഴുനീല്ക്കണം. പ്രകൃതിയുടെ നിയമാനുസരണം പ്രവൃത്തിപ്പാൻ അതിന്ന് അനുവദിച്ചു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യർ പലവിധത്തിൽ പ്രകൃതിയെ വഞ്ചിക്കുന്നതിനാൽ, പ്രകൃതി വേണ്ടതു നടത്തുമെന്നു കരുതിയിരിപ്പാൻ തരമില്ല. നിദ്രയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രകൃതിക്കു വിരോധമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിൽ അഗ്രഗണ്യന്മാർ വിദ്യാൎത്ഥികളാകുന്നു. അവരുടെ തൊഴിൽ തന്നെ, നിദ്രക്കു വിരോധമാണ്. ആലോചനാശക്തിയെ അധികമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ചില മഹാന്മാർ, നിദ്രയെ തടുക്കുന്നതിന്നായി ചിലപ്പോൾ പ്രത്യേകസൂത്രം കണ്ടുപിടിക്കാറുണ്ട്. തലച്ചോറിന്ന് ഇളക്കംകൊടുക്കുന്നതായി കട്ട

ത്ത കാപ്പിപോലെയുള്ള സാധനങ്ങൾ നിദ്രക്കു തീരെ പ്രതികൂലങ്ങളാണ്. അതിനാൽ വിദ്യാൎത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ തലച്ചോറിനെ ഇളക്കുന്നതായി ബുദ്ധിശക്തി അധികം ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്ന പ്രയാസമുള്ള വിഷയങ്ങൾ,രാത്രിയിൽ അധികനേരം വൈകുന്നതുവരെ പഠിക്കരുത്. ദിവസന്തോറും ഒടുവിൽ ചെയ്യുന്ന വേല എല്ലായ്പ്പോഴും, കഴിയുന്നതും എളുപ്പമുള്ളതായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിനെ വളരെ രസിപ്പിക്കാത്തതും ഉറക്കംവരുത്തുന്ന തരത്തിലുള്ളതുമായിരിക്കണം. ഇപ്രകാരംചെയ്താൽ, ഉറക്കത്തിന്നുള്ള സമയം വരുമ്പോൾ മററു വിദ്യകൾകൂടാതെതന്നെ, ഉറക്കത്തെ പ്രകൃതി തനിയേ കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്. ഒരാൾക്ക് ഒരുദിവസത്തിൽ ഉറക്കത്തിന്നായി എത്രസമയം ആവശ്യമാണെന്നു ക്ലുപ്തമായ ഒരു ചട്ടംവെക്കുവാൻ പാടില്ല. എങ്കിലും സാധാരണ പറയുന്നതായാൽ, ശരീരസുഖത്തോടുകൂടെ ഇരിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ആറു മണിക്കൂറിൽ കുറയാതെയും എട്ടുമണിക്കൂറിൽ കവിയാതെയും ഉറക്കം ആവശ്യമാണ്. ഒരുത്തൻ ഇതിൽ അധികമായോ കുറവായൊ ഉറങ്ങുന്നതായി കണ്ടാൽ അതിന്ന് എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക കാരണം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. രണ്ടു മണിക്കൂറുനേരം നടക്കുകയും എട്ടൊമ്പതു മണിക്കൂറുനേരം ബുദ്ധിശക്തിയെ കഠിനമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിക്ക്, അധികനേരം ഉറക്കമൊഴിച്ചിരുന്നു വേലചെയ്യുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ക്ഷീണവും തലക്കുള്ള ഉഷ്ണവും തീൎക്കുന്നതിന്ന്, ഇത്രത്തോളം ഉറക്കം ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തനിക്കുതന്നെ ക്രമേണ അറിയാറാകും. അതിരാവിലെ എഴുന്നേല്ക്കുക നല്ലതാണ്. മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രാനോക്കുന്നതായാൽ, ഈ പതിവ് അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതും മനസ്സിന്ന് അസ്വാസ്ഥ്യം കൊടുക്കുന്നതുമായ വേലയിൽ പകൽസമയം ഏൎപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പല മഹാന്മാൎക്കും പൊതുവില്

ള്ള അറിവിനെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ഏതെങ്കിലും വിശേഷ കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനസ്സിരുത്തി ആലോചിക്കുന്നതിന്നും നല്ല സമയം പ്രാതഃകാലമാകുന്നു.

ദിവസംതോറും ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും സ്നാനം ചെയ്യുന്നതു് ആരോഗ്യരക്ഷക്കു വളരെ നല്ലതാണ്. നാം ഏൎപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വേലകളിൽ മിക്കതിൽനിന്നും, നമ്മുടെ ദേഹങ്ങളിൽ അഴുക്കുപററുന്നതു സാധാരണയാണ്. ഇങ്ങിനെ ദേഹത്തിൽ പററുന്ന അശുദ്ധിയെ കഴുകിക്കളയുന്നതിന്നു സ്വാഭാവികമായി മനുഷ്യൎക്കു് ഒരു താല്പൎയ്യമുണ്ടു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നുണ്ടായി പുറമേ ഇരുന്നു് ഉണങ്ങി കട്ടിപിടിക്കുന്ന അഴുക്കിനെക്കുറിച്ചു് അധികമായി ചിന്തിക്കാത്ത ഒരുതരക്കാർ ഉണ്ടു്. ഒരു യന്ത്രം കേടുവരാതെയും പ്രയാസംകൂടാതെയും വേല ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നു് എണ്ണമുതലായവ ഉപയോഗിക്കുന്നതും അതിൽനിന്നു് ഉണ്ടാകുന്ന കിട്ടാംശത്തെ കൂടക്കൂടെ നീക്കിക്കളയുന്നതും സാധാരണയാണ്. ഇപ്രകാരം വെടിപ്പാക്കാതെയിരുന്നാൽ, ചക്രങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കാലക്രമംകൊണ്ടു് അഴുക്കുനിറഞ്ഞു് അവ യഥാക്രമം നടക്കാതെയായിത്തീരുന്നതും ഒടുവിൽ യന്ത്രം തീരെ നാശമായിപ്പോകുന്നതുമാണല്ലോ. ശരീരമാകുന്ന യന്ത്രം വേലചെയ്യുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന ആഹാരങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന അഴുക്കുകൾ ശരീരത്തിൽനിന്നും പുറത്തുവരുവാനുള്ള വഴികളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നു ത്വക്കാകുന്നു. രോമകൂപങ്ങളിൽകൂടി പുറത്തുകടക്കുന്ന അഴുക്കുകൾ കഴുകിക്കളയാതെ ദേഹത്തിൽ ഇരുന്നു് ഉണങ്ങി ഘനം പിടിപ്പാൻ അനുവദിക്കുന്നതായാൽ, രോമകൂപങ്ങൾ അടയുന്നതാകകൊണ്ടു് ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഴുക്കുകൾ ധാരാളമായി പുറത്തുവരുവാൻ പ്രയാസമായിത്തീരുന്നതും അതുനിമിത്തം പലവിധ രോഗങ്ങൾ ബാധിക്കുന്നതുമാകുന്നു. രാവിലെ തണുത്തവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതാ

യാൽ ശരീരത്തിന്നു വിശേഷാൽ ഒരു ഊൎജ്ജിതവും ബലവും തോന്നുന്നതാണ്. എന്നാൽ പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരും ബലഹീനന്മാരും തണുത്തവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതു സൂക്ഷിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതാണ്. നല്ല അദ്ധ്വാനശീലന്മാരും ദേഹശക്തിയുള്ളവരുമായ സകലരും കാലത്തു പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതായാൽ വളരെ ഗുണം ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. വെള്ളം ധാരാളം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണെങ്കിൽ, ഒരു നല്ല തുണി വെള്ളത്തിൽമുക്കി ദേഹമാസകലം തുടക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യണം. അത് ഏറ്റക്കുറെ ഗുണം ചെയ്യുന്നതാണ്.

ആരോഗ്യരക്ഷയെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്കുകൂടെ പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിക്കാം. തന്റെ വയറിന്നുവേണ്ടുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾമാത്രം അന്വേഷിച്ച് അതിനെമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുത്തി നടക്കുന്നവൻ ശരീരസുഖമുള്ളവനായിരിക്കുന്നതല്ല. ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും തമ്മിൽ ഏററവും അടുത്ത ഒരു സംബന്ധം ഉണ്ട്. മനസ്സിന്നു സുഖം ഇല്ലാതെയിരിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു ശരീരസുഖം ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ഒരു ആവിയന്ത്രത്തിലെ ആവിയുടെ ശക്തി അതാതുസമയം അറിയുവാനും ക്രമപ്പെടുത്തുവാനും വേണ്ടുന്ന ഏൎപ്പാടുകൾ ഇല്ലാതെയിരുന്നാൽ, ചിലപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ആവിയുടെ ശക്തി അതിക്രമിച്ചു യന്ത്രത്തിന്റെ ചക്രങ്ങളും മററും പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ശരീരയന്ത്രത്തിന്റെ ആവിയാകുന്ന മനസ്സിനെ ക്രമപ്പെടുത്തുവാൻ തക്ക ഒരു ശക്തിയില്ലാതെ പോയാൽ വളരെ നാശങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെ സ്വന്തമനസ്സിനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുവാനും ക്രമപ്പെടുത്തുവാനും നല്ലതാക്കുവാനുമുള്ള ശക്തി, "ഉന്നത"ങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഒരു ശക്തിമാത്രമാകുന്നു. ആരോഗ്യം വേണമെങ്കിൽ നല്ലതും സമാധാനമുള്ളതുമായ മനഃസ്സോടുകൂടിയിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെയുള്ള മനസ്സോടുകൂടി ഇരിക്കേണമെങ്കിൽ നന്മതിന്മകളെ തിരിച്ചറിയുവാ

നല്ല ജ്ഞാനമുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ ജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കേണമെങ്കിൽ ദൈവഭക്തിയുള്ളവനായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ "ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആരംഭമാകുന്നു".

കെ. ജെ.

നമ്മുടെ സഭകൾ.

സൃഷ്ടിയുടെ കിരീടമെന്നു പറയപ്പെടത്തക്ക ഉയൎന്ന നിലയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ, (സംസാരിക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ട്) സംസാരിച്ചു കൊണ്ടു ജീവിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരമാണ് സ്രഷ്ടാവിന്നുള്ളതെന്നു തെളിയുന്നു. കേൾവിക്കാരായി ആരും ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷം, ആ ആളെ ഭ്രാന്തനെന്നോ മറ്റോ വിവേകികൾ പറയുക പതിവാകകൊണ്ട് ആ വക ദുഃഷ്പേരൊന്നും കൂടാതെയാണല്ലൊ സംസാരിക്കേണ്ടത്. ഇതിനുതക്ക കേൾവിക്കാർ അത്യാവശ്യം. പറയുന്നവരും കേൾക്കുന്നവരുമായുള്ള ആളുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് നിവസിക്കേണ്ടത് എന്നു ഇവിടെ തെളിയുന്നതിനാൽ, മനുഷ്യൻ ഏകാകിയായി ജീവിക്കേണ്ടതിന്നല്ല, സമുദായത്തിൽ ചേൎന്നു ജീവിക്കേണ്ടതിന്നാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്നു നിസ്സംശയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അങ്ങിനെ നോക്കുന്നപക്ഷം ഈ ലോകം തന്നെ ഒരു വലിയ സമുദായമെന്നു കാണപ്പെടും. മനുഷ്യനായി ജനിക്കുന്ന ഏവനും ഈ ലോകമാകുന്ന വലിയ സമുദായത്തിലെ അംഗമായിട്ടാണല്ലൊ ഇരിക്കുന്നത്. ഈ സമുദായത്തിലെ അംഗമാവാൻ സകല മനുഷ്യൎക്കും ഒരുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതിനാൽ ഇതിൽ, വിദ്വാൻ വി

വ്യാധിഹീനൻ, ധനവാൻ, ദരിദ്രൻ, ബാലൻ, വൃദ്ധൻ, രോഗി, അരോഗദൃഢഗാത്രൻ, സന്മാൎഗ്ഗി, ദുൎമ്മാൎഗ്ഗി എന്നിങ്ങിനെ പലതരത്തിലുള്ള ആളുകളുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സന്ദേഹമില്ല.

ഈ സമുദായത്തിലുള്ളവരെല്ലാവരും ഒരുപോലെ നല്ലവരായിരുന്നു എങ്കിൽ, കോടതികളെക്കൊണ്ടും മററുമുള്ള ആവശ്യമുണ്ടാകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഈ ലോകംതന്നെ ദൃശ്യമായ സ്വൎഗ്ഗം എന്നുകൂടി പറയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയോ പ്രായേണ ഇതിന്നു നേരെ പ്രതികൂലമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകത്തക്ക അവസ്ഥയിലാണെന്നല്ലോ ജനവാദം. ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളേയും അവമൂലം ഉണ്ടാകാവുന്ന ദോഷങ്ങളേയും മുമ്പുകൂട്ടി വേഗത്തിൽ തിരിച്ചറിയാവുന്നപ്രകാരം, മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ച കാൎയ്യത്തിൽ അനായാസേന തിരിച്ചറിവാനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളൊന്നും ഇല്ലായ്കയാലും, സമയത്തെ അനാവശ്യമായും അയോഗ്യമായും നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കളയുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന പശ്ചാത്താപം തങ്ങളെ ബാധിക്കാതിരിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണമെന്നുള്ള ന്യായമായ വിചാരം സകലൎക്കും ഉണ്ടാകേണ്ടതാകയാലും, മാനിറച്ചി തിന്നണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹംനിമിത്തം മാനിന്റെ സഖിത്വമപേക്ഷിച്ചുചെന്ന കുറുനരിയെ സഖിയായി സ്വീകരിച്ചു സാധുവായ ആ മാനിന്നു പററിയതുപോലെയുള്ള അപകടത്തിൽ അകപ്പെട്ടതിന്റെശേഷം, രക്ഷാമാൎഗ്ഗമന്വേഷിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അങ്ങിനേയുള്ളതിൽ അകപ്പെടാതിരിപ്പാൻ കഴിയുന്നിടത്തോളം സൂക്ഷിക്ക എത്രയും അത്യാവശ്യമാകയാലും മററ് ആളുകളുമായി സംസൎഗ്ഗം ചെയ്യുന്നതിൽ വളരെ കരുതൽ ഉള്ളവരായിരിക്കേണമെന്നു് ഇവിടെ പറയാതിരിപ്പാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല.

ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം നടത്തുന്നതിന്നായി പുറപ്പെടുന്നവൻ, അക്കാൎയ്യത്തിൽ തന്നെപ്പോലെ തീക്ഷ്ണതയു

ള്ളവരെ മാത്രമേ സഹായികളായോ സഖികളായോ സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളു. ഏകമനസ്സോടുകൂടി പ്രവൃത്തിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മാത്രമേ ആഗ്രഹം നിവൎത്തിച്ചതായി കണ്ടു സന്തോഷിപ്പാൻ സംഗതിവരികയുള്ളു എന്നുള്ള യുക്തിയുക്തമായ വിചാരത്താലാകുന്നു ആളുകൾ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നത്. നിലത്തു വീണുകിടക്കുന്ന പുഷ്പത്തിൻെറ ഗന്ധത്തെ മണ്ണ് ആകൎഷിക്കുന്നതായിട്ടല്ലാതെ മണ്ണിൻെറ ഗന്ധത്തെ പുഷ്പം ആകൎഷിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടാതിരിക്കുന്നത് ഏതുപ്രകാരമോ, അപ്രകാരം, സന്മാൎഗ്ഗധീരന്മാരായ ദുൎല്ലഭം ചിലൎക്കു തങ്ങളുടെ നില വിടാതെ ഏതുതരത്തിലുമുള്ള ആളുകളുമായി ചേൎന്നു നടക്കാമെന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഒരു പ്രത്യേകകാൎയ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നായി ഒത്തൊരുമിച്ചു പുറപ്പെടുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അതിലേക്കു വേണ്ടുന്ന ഗുണമില്ലാത്ത ആളേയോ,ആളുകളേയോ ഗുണകാംക്ഷയോടുകൂടി ചേൎക്കുക വിഹിതമാണെന്നു പറവാൻ എനിക്ക് അശേഷം ധൈൎയ്യമില്ല. 'ഗുണം ഒന്നെങ്കിൽ ഗുണം പത്ത്' എന്നുള്ള വൃദ്ധവചനം ഈ സംഗതിയുടെ യാഥാൎത്ഥ്യത്തെ സാമാന്യമായി തെളിയിക്കുന്നു.

ഒരുവന്നു തനിച്ചു യത്നിപ്പാൻ കഴിവുള്ളതും, ഒരുവൻ തനിച്ചു യത്നിച്ചാൽ സഫലമായി വരാവുന്നതുമായ കാൎയ്യം സാധിക്കേണ്ടതിന്നായി, ആരും അന്യസഹായം ആവശ്യപ്പെടുമാറില്ല. 'ഒരു മരം ഒരു കാവാകയില്ല' എന്നുള്ളതിൻപ്രകാരം, ഒരുവനെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാത്തതും, പലൎക്കും പ്രയോജനകരമായിട്ടുള്ളതുമായ കാൎയ്യം പലരും കൂടിച്ചേൎന്നു പ്രവൎത്തിക്കനിമിത്തം സാധിച്ചുവെന്നു വരാം. നിസ്സാരമെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഉമിയുടെ സഹായം കൂടാതെ അരി മുളയ്ക്കാതിരിക്കുന്നപ്രകാരം, നിസ്സാരന്മാരെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ സഹായംകൂടാതെ സാരന്മാൎക്കു ചിലസമയങ്ങളിൽ ചിലകാൎയ്യം സാധിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ലാ എന്നും, നിസ്സാരമായ ഇറവെള്ളം നീ

ച്ചാലുകളിലേയും മററും വെള്ളത്തിന്റെ സഹായത്തോടു കൂടി നദിയിലേക്കു ചെന്നു ഒടുവിൽ സമുദ്രത്തെ പ്രാപിക്കുന്നപ്രകാരം, അയോഗ്യന്മാരെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്നവർ യോഗ്യന്മാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി കാൎയ്യാന്തത്തെ പ്രാപിച്ചുവെന്നുവരാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാകുന്നു ഇഹലോകമാകുന്ന വലിയ സമുദായത്തിലെ അംഗങ്ങളായി ഓരോ സ്ഥലത്തുള്ളവരിൽ, തുല്യാഭിപ്രായയുക്തന്മാരായ ചില ആളുകൾ, ഓരോ പ്രത്യേകാവശ്യാൎത്ഥം, സഭകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതു്. തങ്ങൾ വിചാരിച്ചിരിക്കുന്ന കാൎയ്യം സഫലമായി വരേണമെന്നുള്ള മനോനിശ്ചയത്തിന്മേൽ, ചിലരോ പലരോ കൂടിച്ചേൎന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു സംഘമാകുന്നു സഭ. സഭ എന്ന പദത്തിന്നു ശോഭയോടുകൂടിയതു് എന്നാണു് അൎത്ഥം.

ഒരു സഭയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അംഗങ്ങളെല്ലാവരും ഒരേ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയവരായിത്തന്നെ ഇരിക്കുമെന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഒരു സഭയിലെ അംഗമായി സ്വീകരിക്കാതിരിപ്പാൻ പുറമേ കാണപ്പെടത്തക്ക യാതൊരു തടസ്ഥവും ഇല്ലാത്ത നിലയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരാളെ അപേക്ഷാനുസരണം അംഗമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ടു്, ഏതു സഭയിലും ഭിന്നാഭിപ്രായയുക്തന്മാരായ ആളുകളുണ്ടാകുമെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാനാണു് അധികം ന്യായമുള്ളതു്. പലതരത്തിലുള്ള ആളുകൾ കൂടിച്ചേൎന്നു 'പതുക്കെത്തിന്നാൽ പനയും തിന്നാം' എന്നുള്ളതിൻപ്രകാരം പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതിന്നാകുന്നു, സഭകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഓരോ സഭയുടേയും ഉദ്ദേശ്യമോ ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ തങ്ങൾക്കും മററുള്ളവൎക്കും ഗുണം സിദ്ധിക്കേണമെന്നുള്ളതുതന്നെ.

ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെപ്പററി വിശാലമായി ചി

നിക്കുന്തോറം, മനുഷ്യരുടെ ക്ഷേമാദികൾക്കു സഭകൾ അ ത്യാവശ്യമെന്നു് അധികമധികം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. സഭയാകുന്ന ഉദ്യാനത്തിലുള്ള അംഗങ്ങളാകുന്ന ചെടിക ളിലെ സൽപ്രവൃത്തികളാകുന്ന മനോഹര കുസുമത്തിൽനി ന്നു പുറപ്പെടുന്ന സൽഗുണമാകുന്ന സൌരഭ്യം എല്ലാവരെ യും ഒരുപോലെ സന്തോഷിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതിൽ സംശയി പ്പാനില്ല.

ഓരോ കാലത്ത് ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ, ഓരോ സഭ കൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നത് അതാതുകാലത്തിന്റേയും സ്ഥ ലത്തിന്റേയും ആവശ്യം അനുസരിച്ചാകകൊണ്ടു്, എല്ലാ സഭകളും എല്ലാക്കാൎയ്യത്തിലും ഒരേ ആന്തരത്തോടുകൂടിയ തായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണമെന്നു മക്കടമുഷ്ടി പിടിക്കരുതാ ത്തതാണ്. എങ്കിലും യോഗ്യമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ആഗ്ര ഹനിവൃത്തി പ്രാപിക്കേണമെന്നുള്ള വിചാരവും ആ വിചാ രം സഫലമായി വരേണ്ടതിന്നുള്ള പരിശ്രമവും ഇല്ലാതിരി ക്കുന്ന സഭ നിലനില്ക്കുമോ എന്നുള്ള കാൎയ്യത്തിൽ രണ്ടു പ ക്ഷമുണ്ടാവാനിടയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു്, ഈ സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, എല്ലാ സഭകളുടേയും ആന്തരം ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കുമെന്നു ധൈൎയ്യസമേതം പ്രസ്താവി പ്പാൻ ഇവിടെ ലേശംപോലും മടിക്കുന്നില്ല.

സഭകൾമൂലം ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളെ രണ്ടായി തിരിക്കാവുന്നതാണ്. അവ (൧) സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ ക്കുതന്നെ സിദ്ധിക്കുന്ന ഗുണം. (൨) അംഗങ്ങളല്ലാത്തവ ക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന ഗുണം എന്നിവതന്നെ. ഇവയിൽ ഓ രോന്നിനെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ, സംക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലും, പ റയാതിരിക്ക അവിഹിതമെന്നു കരുതി കുറഞ്ഞൊന്നു പറ യുന്നു.

൧. മനുഷ്യൻ സമുദായത്തിൽ ചേൎന്നു ജീവിക്കത്തക്ക വണ്ണം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ടു സഭകൾ ആവശ്യമെ ന്നും ബുദ്ധിപൂൎവ്വം നടത്തപ്പെടുന്ന സഭകൾമൂലം പരക്കെ

ഗ്ഗുണമേ സിദ്ധിക്കയുള്ളു എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക്, സഭമൂലമുള്ള ഗുണം ഒന്നാമതായും മുഖ്യമായും അനുഭവിക്കുന്നതു സഭാംഗങ്ങളാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണമെന്നു തന്നെയില്ല.

ആലോചനയോടും യുക്തിയോടുംകൂടി സമയോചിതമാംവണ്ണം സംസാരിക്കയത്രെ ആവശ്യമെന്നും ന്യായമായ വിധത്തിൽ ഭരണത്തിൻകീഴിരുന്നവൻ മാത്രമേ ഭരിപ്പാൻ സമർത്ഥനാകയുള്ളുവെന്നും അനുഭവരൂപേണ അറിവാനിടവരുന്നത് ഒരു വലിയ കാര്യമാണ്. സഭയിൽ അംഗങ്ങളുടെ തുക വർദ്ധിക്കുന്തോറും, ഒരേകാര്യത്തിൽതന്നെ പലവിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായം അധികമധികം കേൾപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നതും പര്യാലോചന ചെയ്തു നല്ല അഭിപ്രായത്തെ എളുപ്പത്തിൽ സ്വീകരിക്കാവുന്നതുമാകകൊണ്ട്, ഇങ്ങിനെയുള്ളതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർക്കു കാര്യസ്ഥന്മാരാവാൻ അധികം തരമുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. നടക്കുന്നതിനാൽ നടപ്പാനും, നീന്തുന്നതിനാൽ നീന്തുവാനും, ശീലിക്കുന്ന പ്രകാരം, കാര്യം നടത്തിയും സംസാരിച്ചും, ക്രമേണ കാര്യപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നു. കാര്യശീലമില്ലാത്ത ഒരുവനെക്കുറിച്ചു മററുള്ളവർക്കുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായം എന്തായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സഭയിലെ അംഗമായിത്തീർന്നുവെങ്കിൽ മാത്രമേ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചുകൂടുവെന്നോ സഭാസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർ മാത്രമേ കാര്യസ്ഥന്മാരെന്നു ഗണിക്കപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നോ ഉള്ള അർത്ഥത്തിലല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. ഞാൻ പറയുന്നതോ? സഭാംഗങ്ങൾ, 'വിവാദമല്ലോ തെളിവിന്നു കാരണം' എന്നുള്ള ന്യായപ്രകാരം ഒരേകാര്യത്തിൽ നാനാപ്രകാരേണ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതും അവയിൽ ഓരോന്നിനെപ്പററി വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തി ഉത്തമമെന്നു വിധിക്കപ്പെടുന്ന അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതുമാകകൊണ്ടു, നിത്യപരിചയം മൂലം, ആ

ലോചനാശക്തിക്കു പാകതയും കാൎയ്യാകാൎയ്യങ്ങളെ എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിവാനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും അധികമായി ഉണ്ടാകുവാനുള്ള സൌകൎയ്യം സഭാംഗങ്ങൾക്കാണ് എന്നുള്ള അൎത്ഥത്തിലത്രെ. സഭയാകുന്ന സൂൎയ്യന്റെ പ്രമാണമാകുന്ന രശ്മികൾ സഭാംഗമാകുന്ന ചന്ദ്രനിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ട സൌമ്യപ്രകാശയുക്തനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായാൽ മററുള്ളവൎക്ക് ആഹ്ലാദമെല്ലാതെ വേറെയൊന്നും ഉണ്ടാവാൻ വഴിയില്ല എന്നുമാത്രമെ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളു. ഇത് അസാദ്ധ്യകാൎയ്യമല്ലതാനും.

സഭാംഗങ്ങളല്ലാത്തവരിൽ ചിലർ, സഭാംഗങ്ങളിൽ ചിലരേക്കാൾ സമൎത്ഥന്മാരാണെന്നോ സഭാംഗങ്ങളിൽ ചിലരിൽ ഗുണത്തിലേക്കുള്ള യാതൊരു മാററവും കാണപ്പെടുന്നില്ലെന്നോ പക്ഷേ വന്നേക്കാം. ഇങ്ങിനെ വന്നാൽ തന്നെയും, സഭയെ കുററപ്പെടുത്തുവാനില്ലെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. കുറെ മെഴുകും കുറെ ചളിയുമെടുത്ത് ഒരു കാലത്തു വെയിലത്തുവെച്ചാൽ ഉഷ്ണം വൎദ്ധിക്കുന്തോറും മെഴുക് അധികമധികം ഉരുകുന്നതായും, ചളി, നേരേമറിച്ച്, ഉറച്ചു കട്ടയാകുന്നതായും കണാം. വസ്തുവിന്റെ പ്രകൃതഭേദത്താലല്ല, സൂൎയ്യന്റെ ദൂഷ്യത്താലാണ് ഇപ്രകാരം വിപരീതഫലം കാണപ്പെടുന്നത് എന്ന് ഇതേവരെ ആരെങ്കിലും പറക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? അപ്രകാരംതന്നെയാകുന്നു ഇക്കാൎയ്യത്തിലും വിചാരിക്കേണ്ടത്. കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടമുള്ള അംഗങ്ങൾക്കുമാത്രമെ, സഭമൂലം യഥാൎത്ഥമായ ഗുണമനുഭവിക്കാൻ കഴികയുള്ളു. സഭയാകുന്ന താമരപ്പൊയ്കയിൽ ഇടവിടാതെ എന്നപോലെ കിടന്നു മറിഞ്ഞിട്ടും അതാതു സമയമുണ്ടാകുന്ന കാൎയ്യങ്ങളായ താമരപ്പൂക്കളുടെ സാരാംശമാകുന്ന മധുവിനെപ്പററി യാതൊരു ഗന്ധവുമില്ലാത്ത സഭാംഗങ്ങളാകുന്ന സൈരിഭങ്ങൾ ഒരു സഭയിലും ദുൎല്ലഭമായിട്ടെങ്കിലും കാണപ്പെടുകയില്ലെന്നു പറവാൻ നി

വൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും, ഇതു വ്യത്യാസങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാവുന്നതാണെന്നത്രെ തോന്നുന്നത്. അതു കൊണ്ട് ഇതിനെപ്പററി വളരെ ഗൌരവമായി ചിന്തിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം ഇല്ല. എങ്കിലും ഈ ദോഷത്തെ നിവാരണം ചെയ്യേണമെന്നുള്ള വിചാരം അംഗങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തൎക്കും എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറയാതിരുന്നുകൂടാ.

൨. സഭമൂലം മററുള്ളവൎക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന ഗുണം ഒരുപ്രകാരത്തിലല്ല പലപ്രകാരത്തിലത്രെ. സഭയുടെ ആന്തരത്തേയും മാറം, സഭാംഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വാക്കുകൊണ്ടല്ല പ്രവൃത്തികൊണ്ടാണ് അധികമായും മുഖ്യമായും തെളിയിക്കുന്നത് എന്നു വരുമ്പോൾ, മററുള്ളവർ സഭയേയും അംഗങ്ങളേയും നിൎവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കയും അവരും ക്രമേണ അംഗങ്ങളായി തീരുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ അവൎക്കും ഗുണം സിദ്ധിക്കും. സഭാംഗങ്ങൾ ക്രമമായും ഭംഗിയായും കാൎയ്യാദികൾ നടത്തായ്കനിമിത്തം സഭക്കു വല്ല ദോഷവും നേരിടുന്നപക്ഷം, ക്രമമായി കാൎയ്യം നടത്തേണ്ടും വിധം സാമാന്യമായി കണ്ടറിവാനുള്ള അവസരം അന്യന്മാൎക്കു ലഭിക്കും. ആകെക്കൂടി ഒരു ദോഷം സംഭവിക്കുന്നതായി കാണുകയും ആ ദോഷം സംഭവിപ്പാനുള്ള കാരണമെന്തെന്നറികയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ആ ദോഷഹേതുവിനെ മററുള്ളവർ വിട്ടൊഴിഞ്ഞിരിക്ക പതിവുള്ളതായി നാം സാധാരണ കണ്ടുവരാറുണ്ടല്ലോ. ഗുണകരമായുള്ളതിനെ ഒക്കെയും സ്വീകരിക്കേണമെന്നുള്ള നല്ല വിചാരത്തോടുകൂടിയവർ, നല്ലതിനെ എല്ലാം, എവിടെനിന്നും സന്നദ്ധതയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു, സഭയിലെ ഗുണാംശങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നവരായി പുറമേയും ആളുകൾ ഉണ്ടാവുമെന്നു വിചാരിക്കാതിരിപ്പാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. സഭമൂലമുള്ള ഗുണം, ഇങ്ങിനെയെല്ലാം, മററുള്ളവൎക്കും അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നു.

ഇതരരാജ്യങ്ങളിലെ സഭകൾ അധികമായി അകാലമരണം പ്രാപിക്കാതെ ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായും, അവമൂലം അസാധാരണമായ ഗുണം പരക്കെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായും കേൾക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, ഇവിടങ്ങളിലെ സഭകൾ, ഇതരരാജ്യങ്ങളിലേത് എന്നപോലെ നിലനിൽക്കയും, അവമൂലം താദൃശഗുണം സിദ്ധിപ്പാൻ സംഗതിവരികയും ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കെ (കയററവാണത്തിന്റെ ആരോഹണാവരോഹണസമ്പ്രദായം ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുവാനായിട്ടോ എന്നു തോന്നുമാറ്) പ്രായേണ വിപരീതഫലം കാണപ്പെടുവാൻ കാരണമെന്ത്? എന്നു ചിലർ പക്ഷേ, ഈ അവസരത്തിൽ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. ഈ ചോദ്യം യുക്തിയുക്തമാണെന്നുള്ളതു സൎവ്വസമ്മതമായും ഉത്തരം പറയേണ്ടതായും വരുന്നപക്ഷം എനിക്കു പറവാനുള്ളത്, ഇവിടങ്ങളിലെ ആളുകളുടേയോ സഭ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതിന്നുണ്ടായ പ്രഥമകാരണത്തിന്റേയോ മറേറാ ദൂഷ്യത്താലായിരിക്കാം മേൽപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നത് എന്നാകുന്നു.

നിലനിൽക്കത്തക്കതായുള്ള ഏതെങ്കിലും കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവൎക്കു വളരെ ആലോചനയും മററും അത്യാവശ്യമെന്നു പരാപേക്ഷകൂടാതെതന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്.

"ആലോചിയാതുള്ളൊരു കൎമ്മ വല്ല
കാലത്തിലും ദുഘടമായ്ഭവിക്കും
ആലോചനാപൂൎവ്വകമായതെങ്കിൽ
കാലാന്തരേ മംഗളമേററമേകും"

എന്നുള്ളതു സകലരും, പ്രത്യേകിച്ചു സഭകളും മററും സ്ഥാപിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നവരും സദാ നല്ലവണ്ണം ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തങ്ങൾക്കും മററുള്ളവൎക്കും ഗുണമനുഭവിപ്പാൻ സംഗ

തിവരേണമെന്നുള്ള ആന്തരാത്മാവോട്കൂടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ന്ന സഭകൾമൂലം ഉണ്ടാകാവുന്നതെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ട ന്ന ഗുണം വഴിപോലെ അനുഭവമായി വരേണമെന്ന് ആ ഗ്രഹിക്കുന്നപക്ഷം, അംഗങ്ങൾ പ്രത്യേകം ചിലതെല്ലാം ഓ ൎമ്മവെക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലത് ഇവിടെ ചുരുക്കിപ്പറയാം.

൧. അംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ കലഹിക്കരുത്. സ്വകാ ൎയ്യമനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വഴക്കിനെക്കൂടി സഭയിലെ അംഗമെന്ന നിലയിൽ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെ ങ്കിൽ ആയതു മഹാ കഷ്ടമാണ്. അന്യോന്യം കലഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകളുള്ള ഒരു ഭവനം നശിച്ചുപോകു ന്നപ്രകാരംതന്നെ, പരസ്പരം കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സഭ നാമാവശേഷമായിത്തീരും നിശ്ചയം. ഇങ്ങിനെ വ ന്നുപോയാൽ ആഗ്രഹം നിവൎത്തിക്കാഞ്ഞതിലുള്ള വ്യസ നംമാത്രമല്ല, മററുള്ളവരാൽ പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നതിൽ വെച്ചുണ്ടാകുന്ന ദുസ്സഹമായ ലജ്ജകൂടി സഹിക്കേണ്ടതായി വരുമെന്നു നല്ലവണ്ണം ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. സഭ യാകുന്ന രത്നത്തെ അംഗങ്ങളാകുന്ന ശാണോല്ലേഖകന്മാർ ഐകമത്യമെന്ന ആയുധംകൊണ്ടു ബുദ്ധിപൂൎവ്വം പരിഷ്കരി ച്ചു നേരെയാക്കുന്നപക്ഷം, അതു വഴിപോലെ വിളങ്ങുന്ന താകയാൽ, പലരും അതിനെ വിലവെക്കയും ആഗ്രഹിക്ക യും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. സഭയെ ഈ സ്ഥിതിയിലേക്കു വ രുത്തുകയാകുന്നു അംഗങ്ങളുടെ ചുമതല.

൨. സഭാംഗങ്ങൾ അന്യോന്യം ക്ഷമിക്കുന്നവരായി രിക്കണം. ഒരാൾ മറെറാരാൾക്കു വ്യസനമോ ദോഷമോ സംഭവിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ വല്ലതും പ്രവൎത്തിച്ചുപോയാൽ തന്നെയും, വൈരനിൎയ്യാതനത്തിന്നു ബദ്ധപ്പെടരുത്. ആ ആളുടെ തെററിനെ സ്നേഹപൂൎവ്വം ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയ ത്രെ വേണ്ടത്. സഭാംഗങ്ങളല്ലാത്തവരിൽനിന്ന് ആക്ഷേ

പങ്ങളും മററും ഉണ്ടായേക്കാവുന്നതും ആയതെല്ലാം ക്ഷമയോടുകൂടി സഹിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. പരക്കെ ഗുണം വരേണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിൽവെച്ചു ചിലപ്പോൾ വ്യസനമോ ദോഷമോ മററോ പററിപ്പോയി എന്നു വന്നേക്കാം. എങ്കിലും, അതിങ്കൽ അധൈൎയ്യപ്പെടുകയോ പിന്മാറിക്കളകയോ ചെയ്യരുത്. ആയതെല്ലാം ബഹുമാനമുദ്രകളാണെന്നു കരുതി സന്തോഷിക്കയത്രെ ആവശ്യം. രാജ്യത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി യുദ്ധംചെയ്യുവാനായി പോയതിൽവെച്ച് അവയവങ്ങൾക്കു ഭംഗമോ മററോ ഭവിച്ചു മടങ്ങിവരുന്ന യോദ്ധാവു തനിക്കു പററിയതോർത്തു ലജ്ജിക്കയോ വ്യസനിക്കയോ ചെയ്യുന്നതായിട്ടല്ല, തനിക്കു പററീട്ടുള്ളതെല്ലാം ബഹുമാനമുദ്രകളാണെന്നു കരുതി അന്യന്മാൎക്കു കാട്ടിക്കൊടുത്തു സന്തോഷിക്കുന്നതായിട്ടത്രെ കാണപ്പെടുന്നത്. ജനസമുദായത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിൽവെച്ച് ആൎക്കെങ്കിലും വല്ല ദോഷവും നേരിടുന്നതായാൽതന്നെയും, ആയത് ഒരവസ്ഥയിൽ ബഹുമാനസൂചകമാണെന്നു ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അടിക്കുപകരം അടിയും വിശേഷാൽ ഒരു ചവിട്ടും കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞശേഷം, ഇനി നിന്നോട് ഈശ്വരൻ ചോദിക്കട്ടെ, എന്നു പണ്ടാരോ പറഞ്ഞപ്രകാരമല്ല നാം നമ്മുടെ ക്ഷമയെ പ്രദൎശിപ്പിക്കേണ്ടത്. 'ക്ഷമാബലമശക്താനാം ശക്താനാം ഭൂഷണം ക്ഷമാ' എന്നുള്ളത് ഇങ്ങിനെയുള്ള അവസരത്തിങ്കൽ പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൩. സഭാംഗങ്ങൾ അന്യോന്യം വിശ്വസിക്കുന്നവരായിക്കേണം. ഈ വിശ്വാസം നിൎവ്യാജസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകാരാന്തരമെന്നത്രെ തോന്നുന്നത്. മനുഷ്യൻ വിശ്വസിക്കേണ്ട സംഗതികൾ വളരെയുണ്ട്. ഒരുവൻ താൻ കണ്ടിട്ടുള്ള സംഗതികൾ മാത്രമേ വിശ്വസിക്കയുള്ളു എന്നു വന്നാൽ, ആ ആൾക്ക് ഈ ലോകത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ

അസാമാന്യമായ പ്രയാസം നേരിടും. അതുകൊണ്ടാകുന്നു പരസ്പരം വിശ്വസിക്കുന്നവരായിരിക്കേണമെന്നു പറയുന്നത്. അന്യോന്യം വിശ്വസിക്കാഞ്ഞാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന അപകടത്തെ തെളിയിക്കുന്നതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കഥ പറയാം.

രണ്ടാളുകൾകൂടി നായാട്ടിന്നായി ഒരു കാട്ടിലേക്കു പോയി. അവർ വനമദ്ധ്യത്തിൽ ചെന്നു മൃഗത്തെ തിരഞ്ഞുനടക്കുമളവിൽ, ഭാഗ്യാതിരേകത്താൽ അവക്കൊരു നിക്ഷേപകുംഭം കിട്ടി. എനിക്കു തരാതെ മുഴുവനും അവൻ തട്ടിയെടുക്കുമെന്നുള്ള വിചാരമാണ്, ഇതു കിട്ടിയപ്പോൾ, അവരിരുവരിലും ഒരുപോലെ പ്രബലപ്പെട്ടത്. ഈ അവസരത്തിൽ അവരിൽ ഒരുവൻ മറേറവനോട്, ഈ നിക്ഷേപകുംഭം രാത്രിസമയം നാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോവുകയാണ് ഉത്തമമെന്നും, താൻ ഉടനേ നാട്ടിലേക്കുപോയി നമുക്കു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കി കൊണ്ടുവരണമെന്നും, താൻ വരുന്നതുവരെ ഞാനിവിടെ ഇതു കാത്തിരിക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു. ഇതനുസരിച്ചു മറേറവൻ നാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. വഴിനടക്കുന്ന സമയം ഇവൻെറ വിചാരം, എന്നെ ചതിപ്പാനാണ് അവൻ നാട്ടിലേക്ക് എന്നെ അയക്കുന്നതെന്നും, അവന്ന് ഒന്നുംകൊടുക്കാതെ കഴിക്കണമെന്നും ആയിരുന്നു. ഇവൻ നാട്ടിലേക്കു വന്നു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കി ഊണുകഴിച്ച് അവന്നുള്ള ഭക്ഷണമെടുത്ത് അതിൽ വിഷം കലർത്തി കാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. കാട്ടിലിരുന്നവൻ ഈ സമയത്ത് ഒന്നും ആലോചിക്കാതെ ഇരുന്നുവെന്നു വൃഥാ ആരും ശങ്കിക്കേണ്ട. മററവന് ഒന്നുംകൊടുക്കാതെ കഴിക്കേണമെന്നും, താൻ ഒരു പ്രകാരത്തിലും വഞ്ചിതനാകാതെ ഇരിക്കേണമെന്നും ഉള്ളതിനെപ്പററിയായിരുന്നു ഇവൻെറ ആലോചന മുഴുവനും. ചോറുകൊണ്ടു വരേണ്ടതിന്നു പോയവൻ ഈ അവസരത്തിൽ വന്നുചേന്നു. കാട്ടിലിരുന്നവൻ, തൻെറ നിശ്ചയപ്രകാരം, ഇവനെ വെടിവെച്ചു കൊന്നു.

അനന്തരം അവൻ ഊണുകഴിക്കയും ഏറെത്താമസിയാതെ അവനും ദീൎഘനിദ്രയെ പ്രാപിക്കയുംചെയ്തു. നിക്ഷേപകുംഭം ഇവരിൽ ആൎക്കും എടുപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ലതാനും.

നിൎവ്യാജസ്നേഹത്തിൽനിന്ന് അങ്കുരിക്കുന്ന പരസ്പരവിശ്വാസമില്ലാത്ത രണ്ടാളുകളുടെ കഥ ഇങ്ങിനെ കലാശിച്ചു എന്നല്ലേ പറയേണ്ടു. ഈ കഥ ദ്രവ്യാഗ്രഹത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷത്തെയാണ് തെളിയിക്കുന്നത് എന്നുവരികിലും, അന്യോന്യവിശ്വാസവും സമ്മതവും സ്നേഹവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇപ്രകാരമൊന്നും ആരും ഒരിക്കലും പ്രവൎത്തിക്കുന്നതല്ലെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്താം. 'വഞ്ചിക്കും ഖലന്മാരും ചേൎന്നിരിക്കിലുമേതന്നെ' എന്നുള്ള വിചാരം സഭാംഗങ്ങൾക്ക് അന്യോന്യം ഉണ്ടാകുന്നപക്ഷം, സഭയുടെ കഥ എന്തായിരിക്കും? മനുഷ്യർ എന്ന നിലയിലും, പ്രത്യേകമായി സഭാംഗങ്ങൾ എന്ന നിലയിലും, ഈ സംഗതി എപ്പോഴും ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. 'മനസ്യേകം വചസ്യേകം കൎമ്മണ്യേകം മഹാത്മനാം' എന്നുള്ളതിലെ താല്പൎയ്യപ്രകാരം സകലരും പ്രവൎത്തിക്കുന്നപക്ഷം വിഷമമൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

൪. ഞാൻ മററുള്ളവരേക്കാൾ വലിയവനാണ് എന്നുള്ള വൃഥാഭാവം സഭാംഗങ്ങളിൽ ആൎക്കുംതന്നെ ഉണ്ടാകരുത്. അധികാരംമൂലം അന്യന്മാരിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അനുസരണവും സമ്മതവുമല്ല, സ്നേഹംമൂലം സ്വയമേവ ഉണ്ടാകുന്നതത്രെ നിലനില്ക്കുന്നത്. കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടക്കുന്ന ആളുകൾ തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്നു വിരോധമായി, നിൎബ്ബന്ധംനിമിത്തം, വേലചെയ്യുന്നതുപോലെയിരിക്കും അധികാരംമൂലമുണ്ടാകുന്ന അനുസരണത്തിന്റെയും സമ്മതത്തിന്റെയും ഫലം. ബഹുമാനപ്രിയന്മാരെയല്ല ആളുകൾ സാധാരണമായി മനഃപൂൎവ്വം ബഹുമാനിക്കുന്നത്. ഫലം അശേഷമോ അധികമോ ഇല്ലാത്ത വൃക്ഷശാഖകളൊ

ണ് സാധാരണമായി ഉയൎന്നുനില്ക്കുക എന്നു നാം അറിയു ന്നു. നാം ഫലമില്ലാത്ത ശാഖകളെപ്പോലെ ഉയൎന്നു നി ല്ക്കുകയല്ല, ഫലംകൊണ്ടു നിറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൊമ്പുകൾ എ ന്നപോലെ താണുനില്ക്കുകയത്രേ വേണ്ടത്. ഈ താഴ്മ എല്ലാവൎക്കും ഭൂഷണമാകുന്നു. ഫലത്തിനുമുമ്പായി പുഷ്പ വും മഴയ്ക്കുമുമ്പായി കാർമേഘവും കാണപ്പെടുന്നതുപോലേ, നാശത്തിനുമുമ്പിൽ അഹംഭാവം കാണപ്പെടുന്നു. അതു കൊണ്ട് അംഗങ്ങൾ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേകം കരുത ലുള്ളവരായിരിക്കേണം. ഈ ദോഷത്തെ തടുക്കാഞ്ഞാലാ ണ് ക്രമേണ ആത്മപ്രശംസയും മററും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടി രിക്കുക. ഇതു കേൾവിക്കാൎക്കു കൎണ്ണദുസ്സഹമായിരിക്കുമെ ന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

൫. സിദ്ധാന്തമരുതു്. ഞാൻ പിടിച്ച മുയ ലിനു ചെവി നാല്, എന്നു വാദിക്കുമ്പോൾ വൈഷമ്യം നേരിടും. ഓരോരുത്തർ അവരവൎക്കുള്ള അഭിപ്രായത്തെ കാരണസഹിതം അറിയിക്കയും എല്ലാവരുംകൂടി ചേൎന്നാ ലോചിച്ചു ഗുണകരമായുള്ളതിനെ സ്വീകരിക്കുമെന്നു ഉറ ച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്കയത്രെ അത്യാവശ്യം. സിദ്ധാന്ത ത്തോടുകൂടി സംസാരിക്കുന്നവരുടെ അഭിപ്രായം തള്ളപ്പെ ടുമ്പോൾ, അവർ കോപിച്ചു്, 'ചെറിയവർ പറഞ്ഞാൽ ചെവിയിൽ പോകയില്ല' എന്നും മററും പറഞ്ഞു സഭയെ സംബന്ധിച്ച കാൎയ്യത്തിൽ കേവലം മാദ്ധ്യസ്ഥ്യത്തെ അവ ലംബിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാറുണ്ട്. അംഗങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ര ണ്ടായി പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽവെച്ചു ക്രമേണ ശണ്ഠയും മ ററുമുണ്ടായി എന്നു വരുവാനാണ് എളുപ്പം. ഇങ്ങിനേയു ള്ള വിചാരംതന്നെ നന്നല്ല. വലിയവരെന്നു ന്യായമായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നവർ എവിടേയും ദുൎല്ലഭമായിരിക്കും. ദു ൎല്ലഭമായിരിക്കുന്ന രത്നം, സ്വൎണ്ണം മുതലായവയെക്കൊണ്ട ല്ല, സുലഭമായുള്ള ഇരിമ്പുമുതലായവയെക്കൊണ്ടാണ് നാട്ടു കാൎക്കു പരക്കെ അധികമായി ഉപകാരമുള്ളതെന്ന് എവ

ങ്ങം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതും സമ്മതിക്കുന്നതുമായ ഒരു കാൎയ്യമ ല്ലൊ. അതുപോലെ, അധികമില്ലാത്ത വലിയവരെക്കൊണ്ടല്ല അധികമുള്ള ചെറിയവരെക്കൊണ്ടാണ് നാട്ടിലേക്ക് അധികം ഗുണമുണ്ടാവുകയെന്നു ചെറിയവരും, 'ന്യായമായുംപറഞ്ഞാലുമായതപ്പോളെടുക്കണം' എന്നു വലിയവരും തീൎച്ചപ്പെടുത്തി ഐകമത്യത്തോടുകൂടി പ്രവൃത്തി നടത്തിക്കൊണ്ടിരിപ്പാൻ യാതൊരു വിരോധവുമില്ലാത്തതും ഇങ്ങിനെ പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നപക്ഷം ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതുമാകുന്നു.

൩. സ്ഥിരോത്സാഹം അത്യാവശ്യമാണ്. ആരംഭശൂരത്വം ഇവിടങ്ങളിൽ പലൎക്കുമുള്ളതായി കാണ്മാനുണ്ടെങ്കിലും, സ്ഥിരോത്സാഹമെന്ന കമനീയഗുണം ഇവിടങ്ങളിലില്ലെന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം നന്ന കുറവായിരിക്കുന്നു. പുതുതായി ഒരു സഭ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഉത്സാഹം ക്രമേണ ക്ഷയിക്കുന്നതായും, ഒട്ടുനാൾ ചെല്ലുമ്പോൾ, 'തങ്ങൾ സഭാംഗങ്ങളാണോ' എന്നുകൂടി സംശയിക്കുന്നതായും കാണ്മാനിടവരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വ്യസനിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സഭകൾ സ്ഥാപിക്കയോ മറ്റോ ചെയ്യുന്നതിന്നുമുമ്പായി നല്ലപോലെ ആലോചിക്കേണ്ടതും ഗുണകരമാണെന്നു കാണപ്പെടുന്നപക്ഷം മാത്രം അതിലേക്കു പ്രവേശിക്കേണ്ടതുമാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ളതിൽ ഏൎപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വേണ്ടതു, തങ്ങളുടെ ശ്രമം സഫലമായിവരേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹവും ആ ആഗ്രഹം നിവൃത്തിക്കേണ്ടതിന്നു വേണ്ടുന്ന യത്നവും ആകുന്നു: 'ഉത്തമൻ മദ്ധ്യേമദ്ധ്യേമുടക്കംവന്നാകിലും സിദ്ധമാവോളം കാൎയ്യം കൈവിടുകയുമില്ല' എന്നുള്ളത് ഓൎമ്മവെച്ചുകൊണ്ടു നടപടി നടത്തിയെങ്കിൽമാത്രമേ ഗുണമനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിവരികയുള്ളൂ. പലർകൂടി ഒരു കാൎയ്യത്തിന്നായി ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നതിൽ തീക്ഷ്ണത എല്ലാവരിലും ഒരുപോലെയുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. എങ്കിലും, തണ്ടുവലിക്കു

ന്നവരുടെ ഇടയിൽചെന്നു തണ്ടുവലിക്കാനായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഒരുവൻ, അനങ്ങാതെയിരിക്കുന്നപക്ഷം, ഇവന്റെ മുമ്പുംപിമ്പും ഇരിക്കുന്നവരുടെ തല,ഇവന്റെ മുഖത്തും തലയുടെ പിൻഭാഗത്തും ശക്തിയോടുകൂടി മുട്ടി ഇവനെ ഉത്സാഹയുക്തനാക്കിത്തീക്കുന്നത് ഏതുപ്രകാരമോ,അപ്രകാരംതന്നെ, സഭയുടെ കാൎയ്യം സഫലമായ്വരേണ്ടതിന്ന് അത്യുത്സാഹത്തോടുകൂടി പരിശ്രമിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമളവിൽ, സഭാംഗങ്ങളിൽ മടിയന്മാൎക്കു ചില 'തട്ടലും മുട്ടലും' മററും പററിയേക്കാവുന്നതുകൊണ്ട്, ഇവർ തങ്ങളുടെ മടിയാകുന്ന ഗാഢനിദ്രയിൽനിന്നു പെട്ടെന്നു ഞെട്ടിയുണൎന്നു ശക്തികുറക്കവണ്ണം പ്രവൎത്തിക്കുമെന്നുകരുതി സമാധാനപ്പെടുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. കൃഷി ചെയ്യപ്പെടാത്ത നിലത്തുനിന്നു കൊള്ളരുതാത്ത ചെടികളും, കെട്ടിനില്ക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽനിന്നു പുഴുക്കളും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ, മടിയന്മാരായിരിക്കുന്നവരിൽനിന്ന് അയോഗ്യമായുള്ളതുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ യുക്തിഭംഗമൊന്നും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'മാലേകും മടിയെന്ന ബാധ പിടിപെട്ടീടായ്കിൽ നേടാം ഗുണം'. ശ്രമസാദ്ധ്യങ്ങളായ കാൎയ്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഫലം പെട്ടെന്നു കിട്ടുന്നതല്ലായ്കകൊണ്ട് ആയത് അനുഭവമായ്വരേണമെങ്കിൽ സ്ഥിരോത്സാഹമത്രെ അത്യാവശ്യം. സഭയാകുന്ന സമുദ്രത്തിലുള്ള അംഗങ്ങളാകുന്ന കപ്പലുകൾ, സ്ഥിരോത്സാഹമെന്ന ആവിയോടുകൂടി ചരിക്കുന്നപക്ഷം, പ്രതിബന്ധങ്ങളാകുന്ന കാററിനേയും മററും അലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് ആഗ്രഹിച്ച ദിക്കിൽ ചെന്നുചേരാവുന്നതാകുന്നു.

൭. അസൂയ ഒട്ടുംതന്നെ ഉണ്ടാകരുത്. മനുഷ്യരെ ബാധിക്കാവുന്ന ദുൎഗ്ഗുണങ്ങളിൽ അസൂയ, അതിനിന്ദ്യവും അതിദോഷകരവുമാണ്. ഇതു സ്വാൎത്ഥതല്പരതയിൽനിന്നും അഹംഭാവത്തിൽ നിന്നുമാണ് അധികമായി ജനിക്കു

ന്നത്. ‘കണ്ണിന്നും കടി കണ്ണുവേദന പരശ്രീ കാണ്കിലും കേൾക്കിലും ദണ്ഡം നെഞ്ചിലുമുണ്ണുവാൻ പണി തുലോം കഷ്ടം! ഖലന്നിങ്ങിനെ’ എന്ന് അസൂയക്കാരെക്കുറിച്ച് ഒരു കവി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അസൂയ മററുള്ളവക്കു ദോഷത്തെ വരുത്തുന്നതിനുമുമ്പായി, അതുള്ളവനുതന്നേ ദോഷത്തെ വരുത്തുക പതിവില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അത് ഈ ലോകത്തെ മുഴുവനും ഭസ്മാവശേഷമാക്കി ചെയ്യുമായിരുന്നുവെന്നു സമൎത്ഥനായ ഒരാൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. തങ്ങൾക്കും മററുള്ളവക്കും ദോഷംവരുത്തുന്ന ഈ ഭയങ്കരദുൎഗ്ഗുണമുള്ള ദിക്കിൽ യാതൊന്നും ശുഭപ്പെടുകയില്ല.

൮. ദൈവവിശ്വാസം അത്യാവശ്യമാണ്. ഇതു സകല സൽഗ്ഗുണങ്ങളുടേയും ഉൽപത്തിസ്ഥാനമാകുന്നു. ന്യായരഹിതമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുതായി തെളിഞ്ഞാൽ, ആളുകൾ നിന്ദിക്കയും ഗവൎമ്മേണ്ടിൽനിന്നു ശിക്ഷിക്കയും ചെയ്യുമെന്നു മാത്രം ശങ്കിച്ച് അനേകമാളുകൾ അക്രമപ്രവൃത്തികളൊന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും അക്രമപ്രവൃത്തികൾക്ക് ആസ്പദമായിരിക്കുന്ന ദുൎവിചാരമാകുന്ന ബീജം അങ്ങിനേയുള്ളവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരിക്കുംതാനും. വിചാരമാണല്ലോ വാക്കും പ്രവൃത്തിയുമായി പരിണമിക്കുന്നത്. ദുൎവിചാരങ്ങളെ ഇല്ലായ്മചെയ്യാൻ ദൈവവിശ്വാസത്തിനു മാത്രമേ ശക്തിയുള്ളൂ. ഒരുവനെ മനുഷ്യനെന്നുള്ള പേരിന്നു പൂൎണ്ണമായി അൎഹനാക്കിത്തീക്കുന്നതു ദൈവവിശ്വാസമാണ്. ‘ദൈവത്തിലാദരവുചെയ്തു തുടൎന്നുകൊണ്ടാൽ സൎവ്വം ലഭിക്കും’ എന്നുള്ള വചനം വളരെ സാരമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട്, ഇങ്ങിനേയുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നവർ പ്രത്യേകമായി ഭക്തിയുള്ളവരായിരിക്കേണമെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ‘ചാലേ നല്ലവഴിക്കുപോയിട്ടുമവക്കീശ്വരാനുഗ്രഹാൽ മാലുണ്ടാവുകയില്ലമാലിനധികംഹേതുക്കളുണ്ടാകിലും’ എന്നുള്ളത് ഇ

ങ്ങിനേയുള്ള സംഗതികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവൎക്കു ധൈൎയ്യത്തെക്കൊടുക്കുന്ന ഒരു ഉൽകൃഷ്ട സത്യമാണ്. സൎഗ്ഗഭാഗ്യമനുഭവിപ്പാൻ സംഗതി വരത്തക്കവണ്ണം ഇഹലോകത്തിൽ ജീവിക്കയെന്നുള്ളതിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും ഒരു മനുഷ്യന്നും കൃതാൎത്ഥതയ്ക്കവകാശമില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ, ഈ സംഗതിയെപ്പററി പറയേണ്ടതെല്ലാം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതായി വിചാരിച്ച് ഒരുവിധം തൃപ്തിപ്പെടാമെന്നു തോന്നുന്നു. സഭയാകുന്ന വിളഭൂമിയിലെ അംഗങ്ങളാകുന്ന പഞ്ചായയെല്ലാം ദൈവവിശ്വാസമാകുന്ന വളത്തെ വലിച്ചുകൊണ്ടു ശക്തിപ്പെട്ടു, നന്മയാകുന്ന ഫലത്തെ നാട്ടുകാൎക്കു നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷം, നാട്ടുകാർ, സഭയെ പൊതുവിലും സഭാംഗങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ചും നിൎവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കുന്നതാണ്. ഈ അവസ്ഥയിൽ വരുമ്പോൾ, സഭയ്ക്കു ദുസ്സാദ്ധ്യമായിട്ടൊന്നുമില്ലെന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം ജനരഞ്ജന സമ്പാദിക്കാം. എങ്കിലും, ഒരു കാൎയ്യത്തിന്റെ അന്ത്യഫലത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിലുണ്ടാകാവുന്ന താമസവും മററും, ആ കാൎയ്യത്തിന്റെ ഗൌരവത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കുമെന്ന് എല്ലാവരും അറിയേണ്ടതാണ്. ഒരു വാഴവെച്ചു കുലവെട്ടുന്നതിന്നുവേണ്ടി വരുന്ന സമയം മതി, ഒരു പ്ലാവു വെച്ചു ചക്കയിടുന്നതിന്ന് എന്ന് ആരും വിചാരിക്കുമാറില്ലല്ലൊ. ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ആരംഭിക്കയും ക്ഷമയോടുകൂടി പ്രവൃത്തി നടത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ തക്കസമയത്തു സകലവും ശുഭമായി ഭവിക്കും.

ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചു നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ച്, 'കാൎയ്യത്തെ ബുദ്ധിയോടെ നടത്തുന്നവൻ നന്മയെക്കണ്ടെത്തും' എന്നുള്ളതിനെ ലാക്കാക്കി, സഭാകാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തുന്നപക്ഷം, സഭയാകുന്ന ഉന്നതവൃക്ഷത്തിന്റെ അംഗങ്ങളാകുന്ന ശാഖകളുടെ സഹായമാകുന്ന തണൽ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം ഓരോ വിധത്തിൽ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നവൎക്കും, പരോപകാരം ചെയ്യുന്ന

തിനാലുള്ള ഗുണം സഭാംഗങ്ങൾക്കും സിദ്ധിക്കുന്നതാണ് എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു.

സി. ഡി. ഡി.

സൌശില്യം.

'സ്ത്രീണാംച പുംസാംഹൃദി ധാൎയ്യമാകും
ചെണാന്നുഭൂഷാമണിതാൻസുശീലം.'

—ഷേക്സ്പിയർ.

'സൌശില്യം,'ഷേക്സ്പിയർ പറയുന്നതുപോലെ, മനുഷ്യനുള്ള വിലയേറിയ ഭൂഷണമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ, ഇതു കേവലം ഒരു ഭൂഷണം മാത്രമല്ലെന്നുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു ജീവിതസരണിയിൽ സദാ നമുക്കുതകുന്ന ഒരു സഹായിയും മാൎഗ്ഗദൎശിയും കൂടിയാണ്. മനുഷ്യർ സമുദായങ്ങളായി യോജിച്ചു വൎത്തിക്കുന്നതിനും ഐകമത്യേന ലോകത്തിന്റെ ഉൽഗതിക്കു ശ്രമിക്കുന്നതിനും ഇത് അത്യാവശ്യമായി വേണ്ട ഒരു സാധനമാണ്. ലോകത്തിൽ ഉൽക്കൎഷപ്രാപ്തിക്കും സൽക്കാൎയ്യസാദ്ധ്യത്തിനും നമുക്ക് അനുകൂലമായിരിക്കുന്ന ഗുണവും ഇതുതന്നെയാണ്.

'സകലംശീലേനകുൎയ്യാദവശം'

എന്നുള്ളതിനാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള സൌശില്യം എന്താണെന്നാണ് ഇനി നോക്കേണ്ടത്. സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചാൽ, 'സൌശില്യം' എന്നുള്ളതു ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സന്മാൎഗ്ഗനിയമം ഒരു മനുഷ്യനിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണുന്നതുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഈ നിയമം എല്ലാവരിലും പ്രതിഫലിച്ചു കാണാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. അതു ചിലരുടെ 'ചെതോദൎപ്പണ'ത്തിന്റെ മാലിന്യം നിമിത്തമാണെന്നുള്ളതിനു സംശ

യമില്ല. അതിനാൽ, നാം സൌശീല്യസമ്പാദനത്തിന് ഇച്ഛിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, ഇപ്രകാരമുള്ള മലിനത നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ തട്ടാതെയിരിക്കുവാനും, അഥവാ, തട്ടിയാൽ അതിനെ നീക്കുവാനും കരുതേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യരെ മൃഗങ്ങളിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നതു വിശേഷബുദ്ധിയാണല്ലോ. എന്നാൽ, വിശേഷബുദ്ധി കൈവശം ഉണ്ടെന്നു കരുതി ഇരുന്നാൽ മാത്രം മതിയാകുന്നതല്ല. ഇതിനെ വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ, അതുള്ളതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം പൂർണ്ണമായി സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇതിന്റെ യഥാക്രമമായ സംസ്കാരവും ഉപയോഗവുംകൊണ്ടു വേണം സന്മാർഗ്ഗബോധം ഉണ്ടാവാൻ. മൃഗങ്ങൾക്കുള്ള വികാരങ്ങൾ ഒക്കെയും മനുഷ്യനുമുണ്ട്. മൃഗങ്ങൾ അവക്കധീനന്മാരായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ വിശേഷബുദ്ധികൊണ്ടു ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്തുവേണം പ്രവൃത്തിക്കാൻ. ഇപ്രകാരം ബുദ്ധിയെ ഒരുവിധം ശീലിപ്പിക്കുന്നതാണ് ശീലം എന്നു പറയുന്നത്. ഇതു മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് ഒരു സ്ഥിരപന്ഥാവാണ്. അതിനെ, നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിൽ വരെക്കപ്പെട്ട ഒരു മായാത്ത രേഖയെപ്പോലെയും വിചാരിക്കാം. നമ്മുടെ വികാരങ്ങൾക്ക് ഒരു നിയമനം കല്പിക്കുന്നതും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ ശരിപ്പെടുത്തുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. ഇതു മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ ഉള്ള ഒരു സ്ഥിരാംശമാണ്. 'ശീലിക്കുന്നതു പാലിക്കും' എന്നും, 'ശീലം രണ്ടാമത്തെ പ്രകൃതിയാണെ'ന്നും ഉള്ള പഴമൊഴികളിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വവും ഇതുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ, ശീലം നല്ലതും ചീത്തയും ആയിവരാം. നല്ലതിനാണ് 'സൌശീല്യം' എന്ന പേർ പറയുന്നത്. ഇതിനെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനാണ് നാം നിരന്തരമായി പ്രയത്നിക്കേണ്ടത്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ ദോഷാംശം ഒട്ടും തന്നെയില്ലാതിരിക്കുന്നതല്ല. പ്രത്യുത, ലോകത്തിലുള്ള സകലവസ്തുക്കളും ഗുണദോഷസമ്മിശ്രങ്ങളായിട്ടാണ് കാ

ണപ്പെടുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള ദോഷാംശങ്ങളെ ഹൃദയപൂർവ്വമായ യത്നംകൊണ്ടു വളരെ കുറെക്കാവുന്നതാണ്. ദോഷാംശം നമുക്കും അന്യന്മാക്കും ഉപദ്രവകരമായി വരുന്നതിനാൽ, അതിനെ ജയിക്കുന്നതാണ് ജീവിതദശയിൽ മനുഷ്യന്റെ മുഖ്യചുമതല. എന്നാൽ എല്ലാ ദോഷങ്ങളേയും ഓരോന്നായി എതൃക്കുന്നതിന് നമുക്കു നിവൃത്തിയാകട്ടെ സമയമാകട്ടെ ഇല്ല. അതിനാൽ, ദോഷപദ്ധതിയെ എല്ലായ്പ്പോഴും ത്യജിക്കത്തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്ക് ഒരു ശക്തി നൽകുന്നത് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൌകര്യം, നമ്മുടെ ബാല്യയൌവനദശകളിലാണ് അധികം ഉള്ളത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശ്യവും ഇപ്രകാരമുള്ള ബുദ്ധിസംസ്കാരണം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ സൌശീല്യം സമ്പാദിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നും അതിൽ അടങ്ങിട്ടുള്ള സൽഗുണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാകുന്നു എന്നുമാണ് ഇനി നോക്കാനുള്ളത്. സൌശീല്യത്തിന്റെ ജന്മഭൂമി അഥവാ ഉൽപത്തിസ്ഥാനം ഗൃഹമാകുന്നു. ഇതു ഗൃഹത്തിൽ ജനിച്ചു വിദ്യാലയത്തിൽ വികസിച്ചു ലോകത്തിൽ ഫലവത്തായിത്തീരുന്നു. സൌശീല്യത്തിന്റെ വദ്ധനസ്സ് അനുകൂലങ്ങളായ സകലവിധ ശക്തികളും ഗൃഹത്തിൽ ഒരുമിച്ചുകൂടി കാണപ്പെടുന്നു. സന്മാർഗ്ഗബീജങ്ങൾ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്നേഹവാത്സല്യാദികൊണ്ടു ആർദ്രങ്ങളായിട്ട് ആദ്യമായി മുളക്കുന്നത് ഇവിടെയാകുന്നു. നമ്മുടെ ജന്മഹേതുക്കളായിരിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഉപദേശങ്ങൾക്കും, ദൃഷ്ടാന്തരൂപങ്ങളായ അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കും ഒരു അസാധാരണ ശക്തിയുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

'ഇളതാം ചിത്തവും വെള്ളക്കുടമാസും സമാനമാം
പതിയും രണ്ടിലും നേരെയെഴുതുന്നവയൊക്കയും.'

ബാല്യദശയിൽ നാം അറിയാതെതന്നെ, നമ്മുടെ മ

നസ്സ്, മാതാപിതാക്കന്മാർ മുതലായവരുടെ വാക്കുകൾ, പ്രവൃത്തികൾ ഇവയിൽനിന്നു, പല സാരോപദേശങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ഗ്രഹിക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ, പ്രായേണ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ശാശ്വതമായ സ്ഥാനം വഹിക്കുക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഗൃഹം, എല്ലാ വിധത്തിലും നമുക്ക് ഒരുത്തമമായ ദൃഷ്ടാന്തത്തെ നൽകുന്നതിന് ഉതകുന്നതായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു, മാതാപിതാക്കന്മാർ എന്നുള്ള ഗൌരവസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന എല്ലാവരും, ഓൎമ്മിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം അസംഖ്യം ഉപദേശങ്ങളേക്കാൾ ബലവത്തായിരിക്കുന്നതാണ്. 'ഒരു നല്ല മാതാവു നൂറു അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഫലം ചെയ്യുന്നു' എന്നുള്ളതിൽ അതിശയോക്തി ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. 'ഒരു ബാലൻ എങ്ങിനെ വളരേണമെന്നു നാം ഇച്ഛിക്കുന്നുവൊ, അങ്ങിനെ അഭ്യസിപ്പിക്കണ'മെന്നുള്ള ഉപദേശവാക്യം, ഈ വിഷയത്തിൽ ചുമതലയുള്ളവർ, തങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ, ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകാത്ത വിധത്തിൽ, എഴുതിവെക്കേണ്ടതാണ്. ബാലന്മാരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ ഉള്ള ചട്ടമുളകളും പാഴായ കമ്പുകളും ഛേദിച്ചു കളയേണ്ടത് ഇവരുടെ ചുമതലയാകുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ വിചാരങ്ങളേയും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളേയും പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും ഇവർ സശ്രദ്ധന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ബാല്യദശയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും, സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിനും, സൌശില്യസമ്പാദനത്തിനും ഉള്ള ചുമതല, പ്രധാനമായി രക്ഷകൎത്താക്കന്മാരിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും, അവരുടെ ഉപദേശങ്ങളെ ഭക്തിപൂൎവ്വം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതു നാം തന്നെയാകുന്നു. ആദരവ്, അനുസരണം, കൃതജ്ഞത, അനസൂയ, അഹിംസ മുതലായ അനേകം ഗുണങ്ങൾക്കു ഗൃഹമത്രേ വിളഭൂമിയായിരിക്കുന്നത്. ഇവയുടെ പരിശീലനത്തിനു ഗൃഹത്തിൽതന്നെ, നമുക്കു ധാരാളം സൌകൎയ്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. നാം ഈ സന്ദൎഭങ്ങളെ പാഴായിക്കള

യാതെ ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. നമുക്ക ബാല്യദശയിൽ സി ദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമത്രേ, നമ്മുടെ പുരുഷപ്രായത്തി ലെ സ്വഭാവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.

ഗൃഹം കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നീട്ട നമ്മുടെ പ്രവേശനം വി ദ്യാലയത്തിലേക്കാണ്. ഇതോട്ടുകൂടി ചില നൂതനശക്തി കൾക്കും, കൂടുതൽ ചുമതലകൾക്കും നാം അധീനന്മാരായി ത്തീരുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാൎക്ക പകരം, അവരുടെ അ ധികാരവും സ്ഥാനവും വഹിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകൻ നമ്മെ ഭ രിക്കുന്നു. ഇവിടെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഉപദേശം, ദൃഷ്ടാ ന്തം, ശിക്ഷ, സബ്രഹ്മചാരികളുമായുള്ള സംസൎഗ്ഗം, പുസ്ത കങ്ങളുമായുള്ള പരിചയം, ഇവയൊക്കെയും, സ്വഭാവ ത്തെ രൂപീകരിക്കുന്നതിനും സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിനും നമ്മെ വളരെ സഹായിക്കുന്നു. ഇവിടെ, ഗൃഹത്തിൽ ഉത്ഭവി ച്ചിട്ടുള്ള സൌശില്യാംശങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കയും മററു ഗു ണങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കൃത്യബോധം, സമ യനിശ്ചയം, ഗുരുഭക്തി, ഭൂതദയ, സൌഹാൎദ്ദം മുതലായവ ഇവിടെ അങ്കുരിക്കയും വികസിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മാതാ പിതാക്കന്മാരുടെ വാത്സല്യപൂൎവ്വമായ ശാസനകളെ അതി ക്രമിച്ചുനില്ക്കുന്ന ദുസ്സ്വഭാവങ്ങൾ, അദ്ധ്യാപകന്റെ ദാ ക്ഷിണ്യരഹിതമായ കത്രികകളാൽ ഛേദിക്കപ്പെട്ടുന്നു. വി ദ്യാലയത്തിൽ നാം ആദ്യമായി നിയമാധീനന്മാരായിത്തീരു കയും, ബാല്യദശയ്ക്കു സഹജമായുള്ള അതിരില്ലാത്ത സ്വാ തന്ത്ര്യം അല്പം നിരോധിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. അന്യ ന്മാരുടെ അവകാശങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കയും അവയെ ആദരി ക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു നാം നിർബ്ബന്ധിതന്മാരായി വരുന്നു. എന്നാൽ, എല്ലാം അദ്ധ്യാപകന്മാർ ചെയ്യട്ടെ എന്നു വി ചാരിച്ചിരുന്നാൽ മതിയാകയില്ല.

'ആചാൎയ്യാൽപാദമാദത്തെ പാദം ശിഷ്യസ്സ്വമേധയാ'

എന്നുള്ള തത്വം ഓൎമ്മിച്ചു നാം പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഉ പദേശങ്ങൾ, ചിലപ്പോൾ ഊഷരപ്രദേശത്തു വീഴുന്ന വി

ള്ളുകൾപോലെ, വിഫലങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്മാർ ഉപദേശിക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്നതുപോലെ, അദ്ധ്യേതാക്കൾ അവയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും തയ്യാറായിരിക്കണം. ഇതുകൂടാതെ, മാതാപിതാക്കന്മാരുടെയാകട്ടെ അദ്ധ്യാപകന്റെയാകട്ടെ അധീനത്തിൽനിന്നും വിട്ട യുവാക്കന്മാർക്കു ബോധിച്ചതുപോലെ വിനിയോഗിക്കാവുന്നതായി ഏതാനും സമയം ഉണ്ടു്. സ്നേഹിതന്മാരുമായി സല്ലാപം ചെയ്കയോ വിനോദിക്കയോ ചെയ്യുന്ന സമയം, യുവാക്കന്മാരുടെ ജീവിതദശയിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ഭാഗമാകുന്നു. ഈ സമയത്താണ് സ്വഭാവം അതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അനിയന്ത്രിതമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. ചെടികൾക്കു രാത്രിയിൽ വളർച്ച അധികമായി കാണപ്പെടുന്നതുപോലെ, സ്വൈരസമയങ്ങളിലാണ് സ്വഭാവത്തിന്ന് അധികമായി വികാസം ഉണ്ടാവുന്നത്. അതുകൊണ്ടു യുവാക്കന്മാർ, ഇങ്ങിനെയുള്ള സമയങ്ങളിൽ പറകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവയൊക്കെയും കരുതലോട്ടുകൂടി വേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും സൽപഥത്തിൽനിന്നു വ്യതിയാനം ചെയ്യാതെയിരിക്കാൻ നാം ജാഗ്രതയായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യുന്നതു ബുദ്ധിയാണെങ്കിലും, ബുദ്ധിയെ കവിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നഒരു ദിവ്യശക്തി, മനുഷ്യനിൽ ഗൂഢവാസം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഇതിനു മനസ്സാക്ഷിയെന്നു സാധാരണ പേരുപറയപ്പെടുന്നു. ശാസനാരൂപമായും പ്രേരണാരൂപമായുംഇരിക്കുന്ന ഈ ശക്തി, മനുഷ്യനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരാംശമാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈശക്തിയുടെ പ്രേരണയെ അനുസരിച്ചു നാം പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ, ഒരിക്കലും ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ കാലു വെക്കുന്നതിനിടയാകയില്ല. ഇതിന്റെ ശബ്ദത്തെ നാം നിരാകരിക്കുന്നതായാൽ, പിന്നീടു കഠിനമായ പശ്ചാത്താപത്തിന് ഇടയാകും. ശാന്തവും സമാധാനമുള്ളതുമായ ഒരു മനസ്സാക്ഷി

ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിൽ പരമായ ഒരു ഭാഗ്യം, മനുഷ്യനു ണ്ടാവാനില്ല. അതിനാൽ, യുവാക്കന്മാർ ഇതിനെ ഹൃദയ പൂർവ്വം ആദരിച്ചു നടക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

നമ്മുടെ വിദ്യാലയജീവിതത്തോടുകൂടി ശീലവും സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. നാം ലോകരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ, പിന്നെ ഇതിനു സൌകര്യം കിട്ടാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. നമ്മുടെ അഭ്യാസം ശരിയായിട്ടുണ്ടോ എന്നുള്ള ഒരു പരീക്ഷയാണ് അവിടെ നടക്കുന്നത്. ഇതിൽ നാം പരാജയം പ്രാപിക്കുന്നതായാൽ, അനേകം കഷ്ടതകൾ സഹിക്കേണ്ടതായി വരുന്നതുകൂടാതെ, നമ്മുടെ ജീവിതവും നിഷ്ഫലമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഗൃഹത്തിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരും, വിദ്യാലയത്തിൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരും, ഉപദേഷ്ടാക്കളായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ലോകത്തിൽ ഈ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നത്, ദാക്ഷിണ്യമൊ പക്ഷപാതമൊ ലേശം ഇല്ലാത്ത "അനുഭവ"മെന്ന ഒന്നുതന്നെയാണ്. കണ്ടാലറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ കൊണ്ടാലറിയുമെന്നാണ് ഇതു പഠിപ്പിക്കുന്ന പാഠം. നമുക്കിതിൽനിന്നു കൂടക്കൂടെ കിട്ടുന്ന കിഴുക്കുകൾ, നൂറ് ഉപദേശങ്ങളുടെ ഫലം ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിൽ, വിഹിതങ്ങളായുള്ള അനേകകാര്യങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടും, മനുഷ്യന്റെ ആയുസ്സ് ഹ്രസ്വമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഈ ഉപദേഷ്ടാവിന്റെ കിഴുക്കും മററും ഏററും കൊണ്ടു സൌശില്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സമയം ഇല്ലാതേയോ പോരാതേയോ ഇരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, നമ്മുടെ ബാല്യയൌവനദശകളിൽ, ഗൃഹം, വിദ്യാലയം ഇവകളിൽനിന്നും സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടും, നമുക്കു ലോകയാത്രയിൽ ഉതകുന്നതും, നമ്മുടെ അഭ്യുദയത്തിനു നിദാനമായിട്ടുള്ളതും സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാക്കും ഒരുപോലെ ഭൂഷണമായിരിക്കുന്നതുമായ സൌശില്യത്തെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു യഥാശക്തി നിരന്തരം യത്നിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇനി സൌശീല്യത്തിൽ അടങ്ങിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നുകൂടി അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനേയുംപററി വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നതിന് ഓരോ ഉപന്യാസം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവയെക്കുറിച്ചുമാത്രമേ ഇവിടെ പറയുന്നതിനു തുനിയുന്നുള്ളു. ഇവ സത്യം, വിനയം, ക്ഷമാ, സന്മാർഗ്ഗധൈര്യം, ദയ, ആത്മാഭിമാനം, ഔദാര്യം, ആത്മസംയമനം, ഭൂതദയ മുതലായവയാകുന്നു. സത്യം അല്ലെങ്കിൽ ആർജ്ജവം (നേര്) ലോകത്തിൽ ഏററവും പ്രധാനമായ സന്മാർഗ്ഗനിയമമാകുന്നു. ഇതു, നാം വിചാരത്തിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും ഒരുപോലെ ആചരിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു ഗുണമാകുന്നു. സൌശീല്യം സത്യമാകുന്ന നാരായമുനയിലാണ് സദാ തിരിയുന്നത്. മററ ഗുണങ്ങൾ ഇതിന്റെ അഭാവത്തിൽ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. വിനയം, ജ്ഞാനംകൊണ്ടു പക്വത വന്നിട്ടുള്ള ബുദ്ധിയുടെ പ്രധാന ലക്ഷണമാണ്. അഹംകാരമോ ഗർവ്വമോ കൂടാതെ എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും ഒതുങ്ങി താഴ്മയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന സ്വഭാവത്തിന്നാണ് ഈ പേരുള്ളത്. മററഗുണങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിന് ഈ ഒരു ഗുണം നമ്മെ വളരെ സഹായിക്കുന്നതാണ്. ലോകത്തിൽ മാന്യസ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചവരും മഹാന്മാരെന്ന് എല്ലാവരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരും ഈ ഗുണം അസാധാരണയായി ഉണ്ടായിരുന്നവരാണ്.

"ജ്ഞാനം തപശ്ച വിനയാന്വിതമേവമാന്യം"

എന്നുള്ള മഹദ്വാക്യം എത്രയോ സാരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ക്ഷമ ഏററവും പൂജ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു ഗുണമാകുന്നു. 'ക്ഷമയില്ലാത്തവൻ നിസ്വനാണെ'ന്നുള്ള, വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം നാം സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ബുദ്ധിക്ക് ആഴവും കരുത്തും ഉള്ളവർക്കുമാത്രമേ ഈ ഗുണം വഴിയാകുംവണ്ണം ശീലിക്കുന്നതിനു കഴിയൂ. ദോഷങ്ങൾക്ക

പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന് ഇച്ഛിക്കയോ ശ്രമിക്കയോ ചെയ്യാതെ, അവയെ സഹിക്കുന്ന സ്വഭാവമാണ് ക്ഷമ.

"ക്ഷമാബലമശക്താനാം
ശക്താനാം ഭൂഷണം ക്ഷമാ".

നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിക്കു ശരിയെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാൎയ്യങ്ങളെ, അന്യന്മാരുടെ ആക്ഷേപമോ വിരോധമോ കൂട്ടാക്കാതെ, നിൎഭയമായി തുറന്നുപറകയും പ്രവൎത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയാണ് സന്മാൎഗ്ഗധൈൎയ്യം എന്നു പറയുന്നത്. ഇതിൻെറ അഭാവത്തിൽനിന്ന് അനേകം ദോഷങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കാനിടയുണ്ട്. നാം ലോകത്തിൽ സദ്വൃത്തന്മാരും പരോപകാരികളും ആയിരിക്കുന്നതിനും ദോഷങ്ങളെ ജയിക്കുന്നതിനും ഗുണങ്ങളെ സധൈൎയ്യം അനുകരിക്കുന്നതിനും ഈ സൽഗുണം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. 'പ്രവൃത്തിയിലാകട്ടെ സഹനത്തിലാകട്ടെ ബലഹീനത കാണിക്കുന്നത് ഏററവും നിന്ദ്യമാണെ'ന്നു മിൽട്ടൻപറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചുതന്നെയാണ്. ആത്മാഭിമാനവും, ഇതുപോലെതന്നെ, ഒരുഉത്തമഗുണമാണ്. ഇത് എല്ലാ സൽഗുണങ്ങൾക്കും മൂലക്കല്ലാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തൻെറ മനസ്സാക്ഷിയെ ആദരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനാണ് ആത്മാഭിമാനം എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. "തന്നത്താൻ മാനിക്കാത്തവനെ അന്യന്മാർ ഒരിക്കലും മാനിക്കയില്ല" എന്നുള്ള തത്വം എത്രയും സാരമായിട്ടുള്ളതാണ്. "നീ തന്നെത്താൻ വഞ്ചിക്കാതിരിക്കു; എന്നാൽ നീ ആൎക്കും വഞ്ചകനായി വരികയില്ല" എന്നു പൊളോണിയസ് തൻെറ പുത്രനോട് ഉപദേശിക്കുന്നതും ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചുതന്നെയാണ്.

"ആത്മാഭിമാനം, ആത്മജ്ഞാനം, ആത്മസംയമനം ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങൾമാത്രം ഒരുപുരുഷനെ ഉന്നതപദവിയിലേക്കു നയിക്കുന്നു" എന്നു യുള്ളിസസ് പറഞ്ഞി

രിക്കുന്നു. ദീനന്മാരിൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന അനുകമ്പയെ അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിന്റെ ആർദ്രതയെയാണ് ദയ എന്നു പറയുന്നത്. ദയാപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്ന ഹൃദയം, കിരീടത്തേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നു ടെനിസൺ എന്ന കവിയും, സിംഹാസനസ്ഥനായ രാജാവിന് ഇതു തന്റെ കിരീടത്തേക്കാൾ യോഗ്യമായ ഒരു ഭൂഷണമാണെന്നു ഷേക്സ്പിയരും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മററു ഗുണങ്ങളും ഇവയെപ്പോലെതന്നെ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും അത്യാവശ്യങ്ങളുമായിട്ടുള്ളവയാണെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയാകുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. സൌശില്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇനിയും വളരെ പറവാനുണ്ട്. എങ്കിലും വിസ്തരഭയത്താൽ ഇപ്പോൾ ചുരുക്കുന്നു. ഈ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ നമുക്കുതകുന്നതായി യാതൊരു വസ്തുവെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അതു സൌശില്യമാണെന്നു പറയുന്നതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. മഹാന്മാർ എന്നുള്ള പേരിന് ഈ ഗുണമുള്ളവർ മാത്രമേ അവകാശികളായിരിക്കുന്നുള്ളു. ലോകത്തിൽ വിജയപ്രാപ്തിക്കും ശ്രേയസ്സിനും കാരണമായിരിക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ നമ്മുടെ യുവാക്കന്മാർ ഈ ദിവ്യരത്നത്തെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു സദാ സന്നദ്ധന്മാരായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. എ.